

Giới thiệu Không Thể Đến Với Nhau

Truyện online hay mang tên Không Thể Đến Với Nhau nói về chi đơn giản là hai người yêu nhau, yêu rất nhiều nhưng không thể đến với nhau. Họ gặp nhau, quý mến, rồi yêu nhau.

Lớn lên một chút, họ xa nhau. Khi tìm lại được nhau rồi lại bắt buộc xa nhau lần nữa, và lần này, vĩnh viễn không thể về bên nhau nữa... Cuộc đời hai người là một chuỗi bi kịch đầy đau khổ. Khoảng thời gian hạnh phúc ngắn tình ngắn ngủi chẳng thể nào khóa lấp những đau thương liên tục ập đến. Thế mới biết, trong truyện tình yêu, không phải cứ yêu chân thành là sẽ được bên nhau mãi mãi.

*Giới thiệu nhân vật: - Như (nữ chính): chưa từng gặp mặt mẹ, bỏ bỏ đi từ khi Như mới lên năm, ở với ông bà. - Phong (nam chính): mẹ bỏ rơi, bỏ bị vu oan phải đi tù, ở với mẹ kế.

- Một số nhân vật khác trong truyện

*Đôi lời tác giả: Mình đơn thuần muốn viết một câu chuyện buồn về một mối tình đẹp mà đầy trắc trở. Vì lười nên tốc độ up chương mới rất chậm. Ai không kiên nhẫn xin đừng giục, tội tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Mẹ Làm Đi, Bố Buôn Lậu

Khi bạn mười hai tuổi, bạn đã như thế nào? Chắc hẳn vẫn còn vô tư, hồn nhiên lắm. Cái tuổi mười hai, tính trẻ con chưa hết mà tính người lớn chưa đến, nó mới đẹp và đáng yêu làm sao. Mười hai tuổi, người ta chỉ có việc cấp sách đến trường, rồi về nhà, rồi vui chơi cùng bạn bè, thi thoảng phụ giúp cha mẹ việc nhà. Tháng ngày trôi qua vô cùng êm đềm, vui vẻ.

Nhưng với Như thì không như vậy. Từ khi sinh ra đến giờ nó chưa từng thấy mặt mẹ mình. Lên năm tuổi, bố nó bỏ nhà đi biệt xứ, mãi không quay về. Như ở với ông bà nội. Cả hai giờ tuy đã ngoài sáu mươi tuổi nhưng vẫn còn khỏe mạnh, hàng ngày cặm cuội với mảnh ruộng, khu vườn, làm thuê làm mướn kiếm tiền cho Như ăn học. Như thương ông bà lắm, nó luôn cố gắng học thật giỏi, thật chăm ngoan để ông bà vui. Nói thật, Như là cô bé đẹp người đẹp nết, không chê vào đâu được. Nó xinh xắn, dễ thương như công chúa nhỏ, dù quần áo nó cũ mèm, sờn rách và mái tóc đen mềm chỉ buộc đơn thuần bằng sợi chun nịt. Nó lễ phép, ngoan ngoãn lại siêng năng làm việc. Đứa trẻ như thế ai lại không quý mến?

Tuy nhiên, dân vùng này ai cũng ghét bỏ, xa lánh nó. Họ bảo mẹ nó là đi, bỏ nhà theo trai, bố nó theo người ta đi buôn lậu bị công an vô tình bắn chết lúc chạy trốn. Sự thật là như vậy nhưng làng xóm chửi người mười ý, họ đồn đại rất nhiều câu chuyện không hay về bố mẹ Như. Họ cấm con cái họ không được chơi với Như, thành ra cả ngày nó cứ lủi thủi một mình. Hồi lên bảy, lên tám, nó không hiểu chuyện. Bị người ta xua đuổi, nó chỉ biết ngược cựa mắt to tròn ngấn nước lên nhìn như muốn hỏi: “Cháu có làm gì sai đâu. Sao lại ghét cháu?” Bây giờ đã lớn, nó đã hiểu được những tiếng “con nhà đi”, “con bản thiêu”,... mà người ta dùng để gọi nó. Nó đã hiểu tại sao lũ trẻ trong xóm cứ thấy nó là rù ràu đi chỗ khác, chỉ trỏ nó mà mỉa mai, cười khúc khích.

Mười mười hai tuổi đầu, nó đã phải chịu đủ mọi đắng cay, tủi nhục của một đứa trẻ không cha không mẹ. Hồi nhỏ nó hay nói, hay cười, hay múa hát cho ông bà vui. Nhưng vài năm nay, chẳng hề thấy cái miệng đỏ hồng xinh xắn của nó nở lấy một nụ cười. Đôi mắt to, đen láy của nó không còn vẻ tinh nghịch, vô lo vô ưu, thay vào đó là ánh nhìn ảo não, sâu thẳm. Ánh mắt ấy, lẽ ra không nên có trên khuôn mặt một đứa trẻ mười hai tuổi.

Sớm nay, một sớm cuối đông mưa lâm thâm, nó không phải đi học, ở nhà giúp bà nội chăm vườn rau. Xong việc nhà, nó thò thân ra bờ ao đầu làng chơi. Cái ao nông, mùa này cày nông hơn, nước lờ mờ rêu xanh tĩnh lặng bị những giọt mưa phùn làm loang những gợn sóng vòng tròn. Như ngồi trên bờ, mặc kệ làn mưa bụi rắc trên đầu, lặng lẽ nhìn mặt ao, bỗng dưng nhớ tới những ngày bố nó còn ở nhà. Nhưng nó cố sức mấy cũng không nhớ được gì rõ ràng. Hồi ấy nó còn bé quá. Nó chỉ mang máng nhớ bố có nước da ngăm, nụ cười hiền và đôi tay to khỏe mà ấm áp vẫn hay kéo nó ôm và lòng. Ngay cả khuôn mặt bố nó cũng không hình dung nổi nữa...

- Ê con bé kia! Mày làm gì ngồi đó há? – Tiếng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Như.

Nó quay đầu lại nhìn, thì ra là bọn cái Hoa “điệu”. Chúng toàn những đứa con nhà khá giả, thích làm dáng và chọc ghẹo người khác. Chúng học trên Như hai lớp, nên thường cậy lớn ăn hiếp Như. Đã quá quen với việc này, nó không nói gì, cựa mắt u buồn cứ nhìn đắm đắm vào mặt nước ao xanh mờ. Bọn kia không thôi, chúng vung vẩy những cái ô cầm trên tay làm nước văng vào người Như, cười mỉa mai. Cái Hoa bắt chước nói:

- Nay con nhà đi kia! Sao chị hỏi mà mày không trả lời há? Cầm rồi hay sao thế há?

Cả bọn cười khà ó, vẫn không quên ông ẹo che miệng ra vẻ. Như nghe trong bụng tức anh ách nhưng vẫn im lặng. Lâu nay hàng xóm vẫn gọi nó như thế, nó không còn quá xa lạ.

Cái Hoa tiếp tục trêu ghẹo:

- Phải rồi, mẹ mày đi đánh đi. Bố mày đi buôn lậu. Ha ha ha. Rõ con nhà gia giáo. Ha ha ha. Mày là đồ không cha không mẹ. Đồ bản thiêu. Ha ha ha ha ha.

X

by ads

Như thực sự chịu hết nổi. Nói nó, nó có thể im. Nhưng nói bố mẹ nó thì không thể được. Tuy chưa gặp mặt mẹ, mặt bố cũng chẳng nhớ nhưng nó luôn tin họ nhất định rất thương nó, chỉ vì một lý do bất đắc dĩ mới bỏ nó đi. Như giận tím mặt, đôi mắt đen liếc bọn Hoa “điệu” đáng sợ vô cùng. Bất ngờ nó nhảy bổ lên, xô ngã cái Hoa. Bộ váy điệu đà của Hoa vì bị ngã mà lấm lem toàn bùn đất. Cái ô hoa hòe cũng văng ra. Nó nói điên điên đầy tát Như một cái xây xẩm mặt mày, rồi cả bọn hùa nhau đẩy Như khiến nó loạng choạng ngã xuống ao, tức tối quát:

- Cho đánh đòi mày! Con đi! Dám gây sự à?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Đêm Mưa

Nhìn Như lóp ngóp một hồi hết trời lên lại lặn xuống, chúng cũng chẳng mấy may bận tâm, ngủng nguẩy bỏ đi. Chờ chúng đi hết, Như mới từ từ leo lên bậc thang cầu ao. Nó không phải không

biết bơi, nước gần bờ cũng chỉ đến vai, không chết được. Như cứ thế đi về nhà, quần áo và đầu tóc bám đầy rong rêu. Nước ao, nước mưa lạnh buốt thấm vào người khiến Như run lên bần bật, đôi môi nhỏ tím tái vì lạnh. Mặc kệ, nó cứ vừa đi vừa khóc. Giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát thấm vào bờ môi nó. Nó thấy mình như sắp vỡ vụn, không còn sức lực, tuyệt vọng và đau đớn. Nó mới mười hai tuổi, đã làm nên tội tình gì mà người ta ghét nó như vậy?

Như vừa về đến cổng, bà nội đã chạy ra, bàn tay nhăn nheo của bà vuốt tóc Như, gỡ hết rong rêu trên đó. Giọng bà hiền từ, đầy lo lắng hỏi:

- Cháu làm sao mà ướt sũng thế này? Toàn rêu là rêu.

Như đáp, giọng yếu ớt:

- Cháu ngã xuống ao.

- Ôi chao! Rõ khổ. Ra ao làm gì trời mưa trời gió thế hả? Mau vào tắm đi rồi thay quần áo không ốm bây giờ.

Như không nói, chậm chạp làm theo. Tuy thế, bà vẫn biết nó đang rất buồn vì vừa bị đám trẻ trong xóm trêu ghẹo. Nhiều lần bà đến tận nhà tìm bố mẹ chúng giáo huấn nhưng nào ăn thua gì. Bố mẹ chúng trước mặt mắng nhiếc sau lưng thờ ơ, có người còn khuyến khích con mình ăn hiếp Như. Bà xót lắm mà không làm gì được. Hai ông bà chỉ có mình Như là cháu gái, thấy nó suốt ngày ủ rũ, buồn rầu, ruột gan ông bà cứ đau như bị ai cắt. “Con bé tội nghiệp! Chỉ tại con mẹ nó đánh đi theo trail!”— bà nhìn Như đi đi lại lại tìm quần áo đi tắm mà rủa thầm. Với bà, mẹ Như là đứa hư hỏng, là thứ rác rưởi, khiến con trai bà buồn chán bỏ đi, cháu gái bà phải chịu vạ lây. Bà ghét cay ghét đắng cô con dâu này, tức chỉ muốn thả rọ lợn trôi sông như ngày xưa cho chừa cái thói lẳng lơ.

Như tắm xong, đi vào buồng học bài, soạn sách vở, làm luôn bài tập mấy ngày sau, cố gắng lấy việc học để lấp đi nỗi buồn tủi trong lòng. Bữa trưa, Như chỉ nấu ăn rồi dọn lên mời ông bà mà mình thì không đụng đũa. Chờ ông bà ăn xong, nó dọn dẹp rồi lại cầm cúi bên bàn học. Chiều, nó theo bà ra ruộng làm, về lại xuống bếp nấu cơm tối, ăn qua loa, dọn dẹp rồi vào buồng tiếp tục học. Có cảm giác nó làm hết bài cả mấy tuần liền. Ông bà nội nhìn nó, chỉ biết thờ dài lắc đầu thương đứa cháu gái, muốn dỗ dành nó mà chẳng thể mở lời.

Đêm dần về khuya, ngoài trời mưa tuôn ra rích, mỗi lúc một thêm nặng hạt. Như vẫn ngồi bên bàn, ngọn đèn vàng chiếu sáng bùng trang vở và khuôn mặt nó đầm nước mắt. Thục ra suốt cả ngày nay, nó chẳng học hành được gì cả. Bài toán cứ làm đi làm lại, giấy nháp lung tung khắp bàn mà không ra kết quả. Bài văn viết hoài vẫn lúng cùn không ra đầu đuôi gì hết. Như chán nản tắt đèn lên giường định ngủ.

Mưa vẫn chưa ngớt, không gian đêm khuya lạnh lẽo vô cùng. Thời tiết này dễ khiến người ta buồn ngủ, chỉ muốn chui vào chăn ngủ liền tới sáng. Thế mà Như không tài nào ngủ nổi. Nó bật dậy, ngồi thu lu trên giường, nhìn ra ô cửa sổ cũ kĩ, kính cửa nhòe đi vì nước mưa. Mắt nó cũng nhòe đi vì nước mắt. Nó khóc. Khóc vì cô đơn, khóc vì nhớ người mẹ chưa một lần gặp mặt, nhớ người bố nó đã quên cả diện mạo; khóc vì thương ông bà vất vả; khóc vì tức bọn trẻ cùng xóm vô tâm chọc ngoáy vào nỗi đau của nó. Không biết đây là đêm thứ bao nhiêu nó ngồi khóc một mình trong gian buồng lạnh tối này. Nó cứ khóc cho đến khi mệt quá mà thiếp đi. Trong giấc ngủ, thỉnh thoảng nó lại nhăn trán, ú ớ nói mơ, tay chân quờ quạng như muốn bấu víu một thứ gì đó. Ngủ mà nước mắt nó cũng trào ra ướt cả gối.

Một bóng người lặng lẽ đứng nép bên cửa buồng nó, nhìn nó mà khóc nức, đôi vai run rẩy như trúng gió. Vốn người đó định chờ nó ngủ yên, không nói mơ nữa mới rời đi, nhưng đã có tiếng nức:

- Muốn rồi, đi đi cho người ta còn đi ngủ.

Người đó vội vã lau nước mắt, cúi đầu chào. Ngoái nhìn Như vùng vẫy trong cơn mơ, đứt ruột quay đi, bước nhanh gấp gấp như người chạy trốn. Cái áo mưa chẳng cần mặc, cầm một bên tay, bóng dáng gầy gò liêu xiêu bước trong màn mưa đêm dày đặc trông đến là tội. Nhưng ai kia nào có mấy may thương xót:

- Làm bộ làm tịch. Đồ gái đi đốn nợn!

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Xóm Nghèo Ven Sông

Sáng hôm sau Như tỉnh dậy, hai mắt sưng húp lên vì khóc cả đêm. Nó chán nản chẳng buồn soi gương, chỉ rửa mặt, chải đầu qua quýt rồi đeo cặp đi học.

Không biết ở trường xảy ra chuyện gì mà buổi trưa về quần áo nó lấm lem bẩn hơn cả đi làm ruộng, mắt đỏ hoe, đầu tóc bù rối. Ông bà nội nhìn nó, rom róm nước mắt. Bà lấy cái lược chải lại tóc cho nó, hỏi:

-Đưa nào bắt nạt cháu? Bà đến tận nhà nói cả bố mẹ chúng nó.

Như lắc đầu, cầm cây lược từ tay bà tự chải đầu, đáp với giọng khàn khàn như không có hơi:

- Thôi bà ạ.

Chuyện này không phải hiếm. Một tuần sáu ngày đi học thì hết bốn ngày Như bị bắt nạt. Nó chẳng còn đề tâm làm gì nữa. Nhưng cứ thế này thì Như trầm cảm mất thôi. Ông bà nội thương nó quá, bàn nhau bán cả ruộng vườn dành dụm tiền, đợi đến khi nó học xong lớp sáu sẽ dọn nhà đến nơi khác sinh sống. Chứ nếu ở đây mãi, ông bà không thể chịu nổi nhìn Như suốt ngày ủ rũ như vậy.

Sau ngày tổng kết năm học hai tuần, gia đình Như chuyển nhà. Chẳng cần tạm biệt bạn bè, hàng xóm gì cả, vùng này có ai ưa nhà nó đâu. Nơi ở mới là một căn nhà nhỏ cũ kĩ trong một xóm nghèo ven sông. Bà Như lo chăm mảnh vườn sau nhà, ông Như theo người trong làng đi đánh cá trên sông. Bây giờ đang là thời gian nghỉ hè, Như chưa cần đi học nên ở nhà phụ giúp bà việc nhà. Cũng đã một tháng trôi qua, những người trong xóm đều đã quen mặt Như. Ai cũng quý cô bé xinh xắn, ngoan ngoãn lại hay giúp đỡ mọi người này. Ở đây, không ai biết hoàn cảnh của Như. Vì vậy, lũ trẻ chẳng hề xa lánh nó. Nó có bạn bè, được chơi đùa vui vẻ, không còn phải thui thủi một mình như trước nữa.

Hôm nay là ngày chợ phiên, như thường lệ bà Như sẽ đem rau ra chợ bán. Chợ này là chợ chung của cả xã, các xóm lân cận cũng sẽ đến đây tụ họp buôn bán rất đông vui. Như hào hứng xin bà cho đi theo. Trước kia Như cũng thường cùng bà đi chợ, thậm chí có hôm nó không muốn bà vẫn kéo nó đi cùng cho vui. Thế nhưng lần này bà lại dứt khoát không đồng ý.

- Cháu ở nhà đi. Không đi đâu cả.

Như cố nài nỉ, bà liền quát:

- Thôi đi! Mười mấy tuổi đầu rồi chứ trẻ con gì nữa hả? Ở nhà lo dọn dẹp nhà cửa đi!

Nói xong bà đi luôn, dáng điệu vô cùng bức tức. Như ngo ngắc nhìn theo bà, thắc mắc không hiểu tại sao bà lại cáu với mình. “Cũng chỉ là đi chợ thôi mà.” – Như thầm nghĩ. Tuy hơi khó chịu nhưng nó không giận bà, nó biết bà không cho nó đi chắc chắn có lý do riêng. Nó nhanh nhẹn quét nhà, quét sân, xách nước tưới rau, vừa làm vừa khe khẽ hát rất vui vẻ. Chợ nó nghe có tiếng

huyền não ngoài ngõ, hình như bọn trẻ đang chơi trò gì đó vui lắm. Như tò mò chạy ra xem.

Một bọn con trai tầm năm, sáu đứa, tuổi xấp xỉ chín, mười đang xúm lại đánh một đứa khác. Chúng thi nhau vừa đánh vừa chửi mắng:

- Cho mày chết này! Dám sang xóm tao gây sự! Cho mày chết! Đáng đời!

Như thấy thế vô cùng hoảng hốt, vội vã chạy lại can ngăn. Nó gât lũ trẻ ra, liên tục kêu:

- Thôi nào, thôi! Sao lại đánh nó? Thôi! Dừng lại!

Lũ trẻ đều nghe lời Như, không đánh nữa, nhưng mặt vẫn hầm hầm nhìn đứa con trai bị đánh co rúm trên mặt đất. Một thằng trong bọn nói với Như:

- Thằng này ở xóm khác chị Như ạ. Nó sang xóm mình ăn cắp đấy. Bọn em bảo nó về nó không nghe nên bọn em mới đánh nó.

Như ngó đứa trẻ đang lồm cồm bò dậy, quần áo toàn bụi đất, mặt mũi bầm tím xen những vết đất nâu sậm dính bết vì nước mắt. Nó khúm núm đứng lên, mắt nhìn Như cầu khẩn. Ánh mắt trong sáng và lương thiện khôn tả. Như không cách nào tin được một đứa như thế lại ăn cắp.

- Sao em biết nó ăn cắp? – Như hỏi – Em bắt được à?

- Không. – Thằng nhóc hồn nhiên đáp – Chị mới đến chị không biết chứ, bố nó là ăn cắp, bị bắt đi tù. Bố em bảo cha nào con nấy, nó cũng là ăn cắp, phải tránh xa nó. Cả xã này ai chả biết thằng Phong ăn cắp.

Trái tim Như hẫng một nhịp. Nó nhớ lại những ngày còn ở làng cũ, chỉ vì mẹ nó làm đi mà nó bị ăn hiếp, bị bắt nạt không ai bênh vực. Đứa con trai tên Phong đứng kia cũng giống Như khi ấy, gương mặt trẻ con nhoe nhoẹt nước, bộ dạng sợ sệt tui nhục thật đáng thương. Như phải cố ngăn không để mình khóc trước mặt bọn trẻ con, nén xuống một cái gì nghẹn ở cổ, nó nói với giọng lạc hẳn đi:

- Nó chưa làm gì thì em tha cho nó đi. Đừng đánh nó mà tội.

Cả bọn gât đầu, lùm lùm Phong rồi quay đi, còn nói lại:

- Mày liệu mà rút đi. À chị Như, khéo không bị nó lấy đồ đấy.

Chờ chúng đi hết, Như mới đến gần Phong, bàn tay búp măng trắng trẻo lau nước mắt và những vết bẩn trên mặt cho cậu. Cậu đứng thấp hơn Như hẳn một cái đầu, nghĩ chắc cậu ít tuổi hơn nó, Như hỏi:

- Em sao không?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phong

Phong không trả lời, òa khóc nức nở. Như bối rối vỗ vai cậu, cũng không biết làm sao để an ủi, nó bèn kéo tay cậu đưa về nhà nó: - Đi. Về nhà chị.

Như cho Phong rửa mặt, rửa chân tay, gột qua quần áo. Nó kiên nhẫn ngồi đợi cậu ngừng khóc mới hỏi chuyện. Phong kém Như hai tuổi, năm nay chuẩn bị lên lớp năm. Nhà Phong ở xóm khác, cách xóm Như ở không xa lắm. Mẹ Phong bỏ đi lấy người khác từ khi cậu mới lên ba, bố cậu lấy vợ hai được vài năm thì bị bắt đi tù vì tội ăn cắp của xí nghiệp nơi ông làm việc. Phong ở với mẹ kế. Bà lạnh nhạt, hay mắng nhiếc cậu. Nhưng cậu vẫn luôn vâng lời, coi bà như mẹ ruột của mình.

Phong kể xong, nhìn Như, giọng nài nỉ:

- Chị ơi! Em không ăn cắp. Bố em cũng không ăn cắp, người ta đổ oan bố em, chị ơi!

Như gât đầu tò ý cảm thông, khẽ lau những giọt lệ vừa trào ra vì xúc động, nói:

- Ủ, chị biết. Chị tin em.

Biết Phong không có bạn, Như làm bạn với cậu. Nó hay rủ cậu ra bờ sông xem người ta đánh cá. Thỉnh thoảng, nó còn kèm Phong học thêm để chuẩn bị vào năm học mới. Hai đứa thân nhau như hai chị em ruột. Ông bà Như biết chuyện cũng chẳng cảm đoán gì. Phong là đứa trẻ hiền lành, dễ mến, lại chung cánh ngõ với Như nên ông bà rất thương cậu, coi cậu như cháu trai của mình.

Thấm thoát đã hết kì nghỉ hè, Như và Phong đều đã đến lúc phải đi học. Hai trường Tiểu học và Trung học cơ sở của xã nằm sát nhau nên hai đứa luôn cùng nhau đến trường. Được vài tuần, ông bà Như thương nó đi học xa vất vả nên gom góp tiền mua cho nó cái xe đạp cũ. Thế là hàng ngày, Như đạp xe chở Phong đi học. Hai đứa ngồi trên chiếc xe, lóc cóc đi trên con đường làng ngập nắng đầu thu, cười đùa vui vẻ. Những đứa trẻ khác thấy vậy dần xa lánh Như. Nó cũng mặc kệ, có Phong làm bạn với nó, trò chuyện cùng nó là đủ rồi.

Một hôm, vào ngày chủ nhật, Phong sang nhà Như nhờ giảng giúp bài toán. Dù cậu cố tỏ ra vẻ bình thường nhưng Như vẫn thấy được cặp mắt cậu đỏ hoe, giọng nói thì như bị nghẹn mũi, chắc chán là vừa khóc xong. Như hỏi:

- Em khóc à? Bà đi ghê của em lại mắng em sao?

Phong thoáng lưỡng lự, bối rối, một lúc mới gât đầu. Chuyện này Như đã quen, nó rất hay thấy cậu khóc vì bị mắng, bị đánh vô cớ. Nó cũng rất ám ức khi thấy bà mẹ kế đối xử tồi tệ với Phong. Nó chưa từng thấy tận mắt nhưng qua lời kể của Phong, nó hình dung được phần nào. Bực tức nó nói:

- Sao lại có người như thế nhỉ? Bà ta dù gì cũng là vợ của bố em. Em lại ngoan ngoãn, chăm chỉ thế này, sao bà ta cứ khó chịu chứ?

Phong gât đi, nhỏ giọng:

- Chị đừng nói mẹ em thế mà tội. Tại em nấu cơm không ngon. Mẹ đi chợ cả ngày vất vả, cái gât là chuyện bình thường mà.

Như lại càng bực mình:

- Em đó Phong. Chị chưa thấy ai như em cả. Bà ta đâu có thương em. Sao phải coi bà ta như mẹ? Một tiếng mẹ hai tiếng mẹ. Em gọi đi được không?

Phong lắc đầu quây quây, đôi mắt trong ánh lên một tia sáng mờ nhạt:

- Dù mẹ không thương em, em vẫn quý mẹ. Mẹ thương bố em, bố đi tù mẹ vẫn chịu nuôi em chờ bố về. Thế là tốt hơn mẹ đẻ em rồi chị ạ.

Như sững người, không biết nói sao cho phải, cứ nhìn Phong trân trân. Nó không ngờ Phong lại rộng lượng đến thế. Một đứa trẻ mười tuổi mà nghĩ được sâu xa như vậy, thật hiếm thấy. Phải đứa khác chắc chắn là ghét mẹ kể lắm đấy. Như không hiểu nổi tại sao Phong có thể dễ dàng chấp nhận mọi thiệt thòi chỉ với một lý do mà cậu đã nhận ra: mẹ kế yêu bố cậu.

Thấy Như đứng mãi chẳng nói năng gì, Phong vội lấy lại vẻ tươi cười. Nụ cười đẹp như nắng tỏa sáng bừng khuôn mặt cậu. Phong lay cánh tay Như:

- Thôi, chị chỉ em bài đi, tuần sau em thi rồi. Em mà được điểm cao, em sẽ đưa chị đi thả diều. Được không?

Như nhìn cậu, trong lòng không rõ là cảm xúc gì. Nó kéo tay cậu ngồi xuống, vừa giảng bài vừa nghĩ mông lung. Cậu nhỏ hơn nó hai tuổi nhưng suy nghĩ thấu đáo hơn nó rất nhiều. Bất giác, nó thấy một cảm giác gì như cảm thông, như khám phục đan xen làm tim nó đập rộn ràng hồi.

Tuần sau, bài kiểm tra của Phong quả nhiên đạt điểm cao. Trên đường đi học về, cậu hào hứng khoe với Như:

- Chị Như nhìn này, em được 9 điểm đấy! Cách chị chỉ em đúng là hay. Cô còn khen em biết nghĩ ra cách làm ngắn gọn. Chỉ tại chữ em xấu nên không được 10.

Như cười:

- Thế thì lo mà về luyện chữ đi. À này, em hứa đưa chị đi thả diều đó nha.

- Hi hi. Em nhớ mà. Em mới làm con diều đẹp lắm. Cuối tuần này chị em mình đi nhé. Chị đợi em ở bờ sông, tầm ba, bốn giờ chiều ấy. Lúc đấy gió to thả diều mới thích.

- Ừ. Nhớ rồi.

Chiều đầu thu bên sông, gió lồng lộng thổi. Mặt sông sóng gợn lên từng đợt, xô nhau vào bờ. Những chuyến phà ngược xuôi trên sông hối hả, tắt bật. Nhưng đứng trên bờ sông, dưới gốc gạo đã tàn mùa hoa, lá trở xanh murót. Nó ngắm nhìn con sông, nhìn những cánh đồng ven sông trải ra ngút tầm mắt. Gió chiều làm mái tóc nó tung bay bồng bềnh trông thật đẹp. Như nhắm mắt, tận hưởng cảm giác gió mơn man khắp da thịt. Nó gần như quên khuấy rằng nó ra đây để cùng Phong thả diều. Mãi đến khi thấy cậu hót hải từ đằng xa chạy lại, tay cầm con diều giấy trắng vấy vấy, nó mới nhớ ra, hào hứng đưa tay vẫy lại. Phong chạy đến chỗ nó, cúi gặp người thờ không ra lời, tiếng nói đứt quãng:

- Chị! Em...em đến rồi. Chị...chờ...chờ lâu không?

Như bật cười:

- Không lâu. Làm gì thờ hồng hộc thế? Chạy cho đã, mệt chưa hả?

Phong cũng cười, gãi gãi đầu:

- Em sợ chị chờ lâu, chị giận. Giờ mình thả diều chị nhé.

Như gạt đầu, tay cầm lấy con diều trắng Phong đưa. Con diều tuy không có gì đặc biệt nhưng được làm rất khéo. Khung chắc, giấy dán khít, đuôi dài vừa đủ. "Xem ra thằng nhóc này khéo tay đấy chứ." - Như thầm nghĩ.

Phong thả dây diều ra, lùi dần đến khi cách Như một quãng. Cậu hét to:

- Bao giờ em đếm đến ba thì chị bỏ tay ra nhé!

- Rồi OK!

- Một...hai...baaaa!

Như buông tay, Phong cầm dây diều chạy thật nhanh. Con diều gặp gió lớn bay lên rất cao. Chờ nó ổn định rồi, Phong mới từ từ đi về phía Như. Hai đứa ngồi bệt dưới gốc cây, mắt nhìn theo con diều chao lượn trên nền trời, trong lòng dâng lên một niềm vui khó tả. Trước kia, Như từng được xem người ta thả diều, nhưng đều là đứng từ xa ngó lại chứ có ai cho nó chơi chung đâu. Đây là lần đầu tiên nó được tham gia. Nó hứng lên bảo Phong đưa dây cho nó cầm. Cậu vui vẻ đồng ý, còn chỉ cho nó cách điều khiển dây sao cho diều bay vừa tầm để khỏi đứt. Tay giật giật sợi dây mạnh, Như cười tươi thích thú. Phút chốc nó muốn bay bổng người lên theo cánh diều kia...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nghỉ Học

Nó chưa bao giờ thấy vui như vậy. Nó muốn bay, bay mãi đến những miền xa nào, tự do trên bầu trời cao rộng. Niềm vui sướng hiện cả ra trên khuôn mặt khiến đôi má Như hồng lên, đôi mắt đen long lanh nhìn theo cánh diều, lấp lánh những tia khát vọng trong sáng, hàng mi cong cong thi thoảng khẽ chớp. Phong nhìn nó, ngăn người. Cậu cảm thấy nó thật xinh, hơn cả những diễn viên ca sĩ cậu thấy trên tivi. Cậu buột miệng khen:- Chị Như, chị xinh quá!

Như không nhìn Phong, nó nghĩ cậu đang đùa, cũng hùa theo:

- Giờ em mới biết chị xinh à?

- Không, không phải. Em biết lâu rồi nhưng bây giờ mới nói đó thôi.

- Thế à? Thế chị xinh đến đâu?

- Xinh nhất thế giới luôn.

- Haha. Trông em thế mà dẻo miệng nhì. Sau này có người yêu rồi em sẽ thấy chị không còn là nhất nữa.

- Sau này em lớn em sẽ yêu chị.
- Thằng quý này, vớ vẩn. Chị là chị em đấy nhé.

Hai đứa cùng cười vang, chuỗi cười giòn tan trong trẻo lan xa trong bóng chiều dần đổ. Chỉ là những câu nói đùa tự nhiên thốt ra, nhưng không hiểu sao có người lại cứ nghĩ: "Biết đâu lại thật nhỉ..."

Đến khi trong xóm đã tỏa lan khói bếp, hai đứa mới chịu đứng lên về nấu cơm. Đứa nào cũng chơi chưa chán, hẹn nhau cuối tuần sau lại chơi tiếp. Về nhà rồi, mãi tới lúc tối, chuẩn bị đi ngủ mà Như vẫn cười khúc khích nhớ lại mấy câu nói giòn của cả hai lúc chiều. Thật vui! Nó chọn làm bạn với Phong quả không sai.

Sáng đầu tuần, Như dậy muộn hơn bình thường. Sợ trễ giờ học nên nó phải cố đạp xe thật nhanh. Chắc chắn, chắc chắn hôm nay Phong sẽ lên mặt với nó đây. Bình thường nó toàn phải đợi cậu, mỗi lần cậu đến đều bị nó mắng xối xả vì tội chậm chạp. Lần này thì xong rồi, hình tượng người chị gương mẫu của nó còn đâu nữa.

Tuy nhiên mọi chuyện lại không như nó nghĩ, lúc Như đến chỗ hẹn thì Phong vẫn chưa thấy đâu. Nó thở phào nhẹ nhõm, không phải lo xấu hổ nữa rồi. Như dừng xe, đưa tay gạt những giọt mồ hôi rùng rùng trên trán vì đạp xe nhanh, tranh thủ nhăm lại bài học trong lúc chờ đợi.

Nhưng Như cứ chờ, chờ mãi mà Phong vẫn chưa ra đến nơi. Không có đồng hồ nhưng nó áng chừng được giờ này cũng đã muộn lắm rồi. Lòng nó nóng như lửa đốt. Như cau có, bực dọc, thật muốn phi xe đến nhà Phong mà mắng cậu. Nhưng khổ nỗi từ đầu năm học đến giờ nó vẫn luôn đợi cậu ở đầu làng. Cậu không cho nó tới nhà vì sợ mẹ kể nói này nói kia. Giờ nó có muốn cũng không biết nhà mà đến. Thôi, muộn quá rồi, nó không thể chờ nữa. Thế là guồng chân đạp xe đi luôn. Vừa đi nó vừa bực bội lắm bèn: "Cho đi bộ một hôm, từ lần sau chừa thói chậm chạp đi. Hừ." Cũng may Như vừa đến cổng trường thì trống báo vào giờ học. Nó thở như sắp đứt hơi, mồ hôi ướt lưng áo. Mới sáng sớm đã nắng nóng lại còn phải đạp xe như bay, không nóng sao được. "Cũng tại thằng nhóc đó. Hừ. Trưa về phải nói nó một trận mới được."

Tan học, Như ra cổng trường Tiểu học chờ đón Phong. Kết quả vẫn như lúc sáng, không hề thấy cậu. Mọi hôm sợ nó phải chờ lâu, cậu sẽ ra rất sớm. Sao hôm nay lại thế này? Như đứng mãi, con giận cũng nguôi dần, thay vào đó là sự lo lắng bồn chồn không yên. Học sinh trong trường đã về gần hết mà bóng dáng Phong vẫn chưa xuất hiện. Như muốn phát điên, chuyện quái gì vậy? Chẳng lẽ Phong không đi học? Không đúng, cho dù ốm cậu cũng sẽ cố đi báo cho nó một tiếng. Không thể có chuyện cậu nghỉ học mà không nói tiếng nào với nó. Như hiện tại rất rối trí, học sinh về hết rồi, rõ ràng Phong không đi học. Nhưng tại sao?

Chợt Như thấy một cô giáo trông quen quen đi ra cổng, hình như nó từng thấy Phong nói chuyện với cô. Nó liền dựng xe, đi tới trước mặt cô, cố lấy giọng bình tĩnh nhất để nói:

- Thưa cô! Cho em hỏi.

Cô giáo dừng bước chân, nhìn nó một lượt rồi đáp:

- Em là học sinh cấp hai phải không? Em muốn hỏi gì?

- Thưa cô, em là chị...à...chị họ của Phong. Cô có biết em Phong lớp 5A không ạ?

- À cô là chủ nhiệm lớp đó. Em là người hay đón Phong sau giờ học nhỉ. Cô nhớ ra em rồi.

- Dạ vâng, thế Phong đâu cô?

- Hôm nay em ấy không đi học. Cô cũng không biết lý do, Phong không gửi giấy phép. Em giúp cô nhắn với Phong là lần sau nghỉ thì phải xin phép nhé.

- Thế ạ. Vâng. Em biết rồi. Cảm ơn cô ạ.

Cô giáo mỉm cười bước đi. Như bồn chồn mất một lúc. Sao Phong lại nghỉ học? Bị bệnh rồi sao? Nhưng lại không viết giấy phép. Rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ bệnh nặng tới nỗi không viết nổi? Không đúng, còn bà mẹ kể kia mà, bà ta không xin nghỉ cho cậu sao? Như nghĩ hoài không nghĩ ra lý do gì hợp lý, đành đạp xe về nhà. Trên đường đi, nó cứ mãi nghĩ về Phong, mấy lần suýt đâm vào người đi đường. Về tới nhà, ngồi nấu cơm dưới bếp nó cũng chẳng để ý gì, chút xiu nữa là nồi cơm hóng hết. Cả rau luộc cũng nát nhừ luôn. Tối bữa, nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, bụng bát cơm ngồi im như tượng. Bà nội phải gọi mấy lần nó mới nghe thấy. Bà hỏi nó làm sao, nó đem mọi chuyện kể hết với bà. Bà dịu dàng vuốt tóc nó trấn an:

- Đừng lo. Chiều sang xóm đấy hỏi thăm nhà thằng bé là được. Thôi mau ăn đi.

Như thấy lòng có nhẹ đi đôi chút, cúi xuống cố ăn cho hết bát cơm. Chiều nay nó nhất định đi sớm.

Và, mới hơn một giờ chiều, trời còn nắng chang chang nó đã muốn đi. Sợ ông bà mắng vì đi sớm quá, nó phải thật nhẹ nhàng để không đánh thức hai người. Ai ngờ vừa ra đến cổng nó đã thấy Phong hốt hài chạy tới. Mặc trời nắng gắt, cậu chẳng đội mũ nón gì cả. Gương mặt đỏ bừng vì nóng, mồ hôi vã ra ướt đầm. Cậu thở hồng hộc:

- Chị...chị Như...em...em..

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Người Mẹ Kể

Phong nói không ra hơi nữa, chỉ có thể lắp bắp như thế. Gương mặt cậu đỏ bừng vì nắng, mồ hôi vã ra ướt đầm áo. Như nhìn cậu, vừa mừng vừa giận, quên cả ông bà còn đang ngủ trong nhà, nó lớn tiếng trách cậu:- Em làm cái gì thế hả? Tại sao lại không đi học? Đã thế chẳng thèm nói lấy một câu, đơn xin phép cũng không viết. Em có biết chị lo lắng thế nào không? Em đã mười tuổi rồi, còn bé quá nữa hay sao hả? Nghỉ học vô tổ chức, em nghỉ trường học là cái chợ à? Còn nữa, trời nắng chang chang thế này em lại đầu trần chạy ra ngoài. Muốn ốm sao? Em có thể khiến người khác bớt lo đi được không?

Như cứ vậy mắng sa sà, trút hết mọi bực tức trong người ra một lúc. Phong không cãi lại, đứng im chịu trận. Lỗi là ở cậu, là cậu khiến nó lo lắng, chịu mắng là phải rồi. Đợi nó nói xong cậu mới lên tiếng:

- Em xin lỗi chị. Tại mẹ em bị ốm, em phải ở nhà. Em quên mất không báo cho chị. Chị đừng giận em.

Đừng giận? Nó có thể không giận sao? Hiện tại còn càng nghe càng giận hơn:

- Mẹ ốm? Bà ta ốm thì mặc bà ta. Bà ta không thể tự chăm sóc mình à? Bình thường em ốm bà ta cũng đâu để ý phải không?

Như vẫn nhớ có một lần cậu sốt cao mà vẫn đi học, kết quả đã ngã xui trên lớp. Nếu bà mẹ kể quan tâm cậu thì đã không xảy ra chuyện đó.

Phong lắc lắc đầu, nói:

- Mẹ em ốm nặng lắm, sốt cao từ sáng tới giờ không hạ. Em cho mẹ uống thuốc rồi vẫn không đỡ. Chị Như, chị sang giúp em với được không chị?

Cậu nắm cánh tay Như nài nỉ. Đôi mắt cậu ngập nước như sắp khóc, giọng cũng run run. Cậu thế này ai mà nỡ câu gắt cho được. Dù không muốn lắm, Như vẫn phải gật đầu, vào xin phép ông bà rồi vội vã đạp xe chở Phong về nhà.

Nhà Phong còn nghèo hơn nhà Như, cũ kỹ không tương nổi. Mái ngói đôi chỗ xô lệch, vỡ, để lọt vào nhà những khoảng nắng mà Như đứng từ ngoài sân cũng có thể trông thấy. Trời mưa thì dột hết còn gì. Tường vôi bong tróc, loang lổ rêu xanh đen. Mảnh sân bê lồi lõm, hăm hập nóng dưới cái nắng gay gắt. Như bước vào, bên trong không có đồ đạc gì nhiều nhưng lại khá ngăn nắp, gọn gàng. Phong dẫn nó vào gian buồng, mẹ kể của cậu đang nằm trên chiếc giường đơn sơ kê ở góc. Chiếc khăn mặt để trên trán bà, và tuy trời nóng nhưng bà vẫn đắp chăn kín cổ, đôi mắt nhắm hờ như đang ngủ. Như không mấy vui về đến bên giường, ngồi xuống, sờ tay lên mặt bà rồi vội rút ngay lại: nóng như lửa đốt vậy.

Hình như cảm giác được ai đó chạm vào mình, mắt bà hé mở. Vừa nhìn thấy Như, bà bỗng mở mắt hết cỡ, bật dậy. Nhưng sức yếu quá, bà lại ngã xuống giường. Như nhấn mặt kéo chăn đắp lại cho bà, lăm bằm

- Ngạc nhiên cái gì không biết. Hừ. À chào...chào cô. Cháu là Như, bạn Phong.

Bà mấp máy môi nói không nên lời, có vẻ rất xúc động:

- Như...Như...bạn Phong...Như...

Nó chẳng buồn để ý bà, quay sang nói với Phong:

- Di em bệnh nặng đấy. Tốt nhất là mời bác sĩ đi. Em ở nhà, chị đạp xe lên trạm xá gọi bác sĩ.

Trạm xá nằm gần trường hai đứa, tức là cách đây hơn hai cây số. Phong lưỡng lự nhìn ngoài trời nắng gắt, cậu không muốn để Như đi.

- Trời nắng lắm. - Cậu nói - Chị đừng đi mà ốm. Chị trông mẹ giúp em nhé, để em đi.

Không đợi Như trả lời, cậu đã chạy ra sân lấy xe đạp đi thật nhanh. Như nhìn theo dáng cậu nhỏ bé gò lưng trên chiếc xe cũ kỹ, nặng cứ thế đổ xuống. Lúc này mới đi một đoạn từ nhà mình sang đây mà Như đã thấy rất bồng cả tay chân. Giờ Phong đạp xe đi xa như thế, không mũ không nón, chịu được sao? Như thương cậu em trai này lắm, càng thương càng giận bà mẹ kể của cậu dù thực ra mà nói bà cũng chẳng có lỗi gì. Đâu phải bà có tình bệnh.

Nó quay người lại, thấy bà nhìn mình chằm chằm, nó khó chịu nói:

- Cô sao lại nhìn cháu? Mà cháu nói cái này cô đừng báo cháu hỗn. Cô coi con trai cô ấy. Nó không phải con đẻ cô mà coi cô như mẹ ruột. Cô còn mắng nhiếc ghét bỏ nó.

*****

Chắc ai cũng đoán được thân phận bà mẹ kể này rồi ha.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Thay Đổi Thái Độ

Bà nhìn Như không đáp, mắt róm rộ. Như nghĩ rằng lời nói của mình đã tác động mạnh đến bà, nó càng nói nhiều hơn, hy vọng bà có thể hiểu ra mà quan tâm đến Phong hơn. Biết bao lâu nay nó uất ức thay Phong, giờ đều đem nói ra hết. Lời lẽ dù vẫn trong chừng mực lễ phép nhưng đã dần nghe ra ý trách móc, đã kích nạng nề, nó cũng không hề để ý. Thao thao bất tuyệt một hồi nó mới chợt dạt: " Có khi nào mình quá lời rồi không?" Như nhìn bà mẹ kể của Phong, ánh mắt chăm chú kèm thêm vài phần lo lắng. Tuy nhiên, nó nhanh chóng an tâm, hình như bà ta cân bản không chú ý nó nói cái gì, chỉ chằm chằm ngắm nghía nó rồi khóc. Khi bất gặp ánh mắt nó, bà như sung sướng không kìm được mà khẽ kêu- Như ơi! Con...

Bà bỏ lưng cậu nói giữa chừng, như thể nhận ra mình lỡ miệng. Như không quan tâm, cũng không nói gì thêm nữa. Dù sao nó vẫn không muốn vô lễ với người lớn. Như im lặng ngồi bên mép giường, thỉnh thoảng kiểm tra nhiệt độ của bà, lấy chiếc khăn mặt trên trán đi những nước lạnh rồi lại đắp lên. Nó làm với thái độ thần nhiên, xem đó chỉ là nghĩa vụ của người đã nhận sự nhờ vả của người khác, nhưng có vẻ đối với người phụ nữ kia lại là sự lo lắng thật sự. Bởi lẽ bà cứ luôn miệng cười với Như, ánh mắt bà tràn ngập cảm động cùng biết ơn.

Phong đi khá lâu mới trở về cùng một bác sĩ. Như cúi đầu chào rồi đứng lên nhường chỗ cho ông, kéo Phong ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, lấy nước cho cậu uống. Phong thờ dốc ra chiều không có sức, vẫn cố cười thật tươi, cầm cốc nước Như đưa uống ừng ực, tay gạt những giọt mồ hôi ròng ròng trên khuôn mặt đỏ gay. Như thấy lòng mình như bị ai xát muối, xót xa khôn cùng. Nó nhẹ giọng trách cứ:

- Đã bảo chị đi cho mà không nghe. Em nhìn em xem thành ra cái gì rồi hả? Lỡ say nắng giữa đường thì sao?

Phong duy trì nụ cười trên môi, cái nụ cười khiến người ta muốn giận không được. Cậu đáp:

- Mẹ là mẹ em, em đi là đúng rồi. Chị cứ nói thế. Thế nếu chị say nắng thì sao? Em là con trai mà, ai lại để chị gái đạp xe đi hơn hai cây số không chứ?

Như chẳng biết nói gì, đứa em này của nó, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác thôi.

Mấy ngày sau đó, Phong phải nghỉ học ở nhà chăm sóc mẹ. Thương cậu, cứ buổi chiều Như lại sang giúp cậu, khi thì nấu cháo, khi thì mang theo hoa quả. Mỗi lần thấy nó, mẹ Phong lại vui hẳn lên, ăn được nhiều hơn, do vậy bệnh cũng đỡ nhanh hơn. Ôm đầy, thái độ của bà đối với Phong thay đổi hoàn toàn. Bà không còn lạnh nhạt, mắng nhiếc cậu vô cớ nữa, ngược lại rất yêu thương cậu, còn hay quan tâm đến chuyện cậu và Như, còn thường xuyên hỏi thăm Như. Như biết được, rất vui và hài lòng: "Xem ra lời mình nói có tác dụng." Nó không bận tâm bà hỏi han đến nó làm gì, miễn sao bà thương Phong, cậu không còn phải khóc nữa là ổn. Như bây giờ luôn luôn nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của cậu. Với nó, nụ cười ấy có thể xua tan mọi thứ, cho nó thêm niềm vui trong cuộc sống. Đôi khi chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại đặc biệt yêu nụ cười ấy đến vậy. Chỉ biết yêu là yêu thôi...

Thời gian cứ thế trôi đi, mới đó mà đã năm năm trôi qua. Như giờ đây đã là cô thiếu nữ mười bảy tuổi, xinh đẹp phổng phao hơn rất nhiều. Phong cũng đã mười lăm, không còn là thằng bé đen nhẻm gầy còm ngày nào. Cậu đã lớn, cao hơn cả Như rồi, trông cũng rất đẹp trai sáng sủa. Giá cậu không phải thằng "Phong ăn cắp" cả vùng ghét bỏ thì có lẽ nhiều cô bé mới lớn phải mê một vị cậu rồi. Phong vẫn đang học lớp 9, nhưng Như thì nghỉ học đã hai năm. Ông bà nó giờ đều yếu, không đi làm được như trước nữa, thành ra nó phải nghỉ học ở nhà đi làm phụng dưỡng ông bà. Như xin làm ở một tiệm may trong làng, ngoài ra nó còn chăm lo mảnh vườn sau nhà, trồng rau bán kiếm tiền. Cuộc sống mỗi đứa mỗi khác, cũng không còn nhiều thời gian ở bên nhau như trước.

Tuy nhiên, tình cảm của hai người vẫn không có gì thay đổi, thậm chí có phần thân thiết hơn. Cứ rành rỗi là Phong lại sang nhà Như giúp nó vài việc vặt vãnh. Thỉnh thoảng nếu Như rỗi rãi, hai chị em rủ nhau ra ven sông ngồi, ngắm những chuyền phà xuôi ngược qua lại. Có lần, cả hai đang ngồi im lặng, Phong chợt lên tiếng hỏi:

- Chị Như này. Ở...em hỏi chị cái này chị đừng giận. Chị...thích ai bao giờ chưa?

*****

Tình cảm của hai bạn trẻ tiến thêm một bậc :D

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người Cha Trở Về

Như hơi ngạc nhiên, sao Phong lại hỏi nó chuyện này? Lúc đầu nó còn tưởng cậu đùa, xong nhìn ánh mắt cậu tò mò xen lẫn chút gì mong ngóng, hồi hộp, nó biết cậu hỏi thật. Nghĩ một lát, nó lắc đầu- Chưa. Em hỏi làm gì?

Phong rõ ràng không giấu nổi vui mừng, khóe môi kéo lên một nụ cười, hỏi tiếp:

- Thế nếu được chọn, chị muốn yêu một người như thế nào?

Như đắn đo khá lâu, đây là vấn đề lớn chứ không phải chuyện chơi đùa.

- Chị à? Chị cũng không biết. Nhưng chắc chắn phải lớn hơn chị ít nhất hai tuổi, chừng chạc một chút. Như vậy mới có thể làm chỗ dựa cho người mình yêu.

Phong đang vui liền xụ mặt, ịu xịu như cái bánh đa nhúng nước:

- Nhất định phải lớn hơn sao?

- Dĩ nhiên! Chị không thích yêu người bằng tuổi.

Phong hết sức chán nản, thở dài như ông cụ non. Như nhìn cậu mà bật cười:

- Em làm sao thế hả? Dờ hơi à? Mà này, em trẻ con hỏi cái này làm gì hả? Lo học hành đi. Yêu với đương gì? Chị không muốn làm chị dâu sớm nha.

Phong chẳng may vui lên với câu nói đùa của nó, cậu vẫn ngồi chăm chăm nhìn ra sông, bộ dạng thể thảm như vừa mất tiền, trông vừa tội vừa buồn cười. Như cũng không nói thêm nữa, cậu em này của nó càng lớn càng khó hiểu, nó đã không còn đoán được ý nghĩ của cậu như ngày xưa nữa. Hình như giữa hai người đang có một khoảng cách. Như biết điều đó nhưng lại không hiểu vì nguyên nhân gì, cũng không biết làm sao xóa đi khoảng cách ấy, chỉ đành mặc kệ. Đẳng nào thì cậu là con trai, nó là con gái, rồi sẽ có một ngày hai người vĩnh viễn không thể bên nhau thân mật như bây giờ nữa.

Và quả thật, nó và cậu sắp phải xa nhau rồi. Bố Phong đã ra tù khá lâu, hiện tại đang muốn dẫn vợ con đi nơi khác. Thành kiến của hàng xóm láng giềng khiến gia đình Phong không thể sống yên. Bố cậu không kiểm soát một công việc gì ở cái làng này. Cũng phải, đã mang tiếng ăn cắp vừa ra tù, ai mà dám nhận. Sau một thời gian suy tính, ông đã quyết định đưa cả nhà lên thành phố lập nghiệp. Tối hôm đó, khi đang ăn cơm, ông nói với vợ:

- Loan này, anh đã nghĩ kỹ rồi. Ở đây mãi thì không sống được đâu. Cả nhà mình phải đi thôi. Trước đây anh có quen một ông chủ trên thành phố. Ông ta rất tin và quý anh. Ngày trước nếu không vì hoàn cảnh anh cũng không rời xi nghiệp của ông ta đâu. Hôm trước anh vừa gửi thư cho ông ta, trình bày khó khăn hiện tại. Ông nói sẽ nhận anh về bất cứ lúc nào. Cho nên anh sẽ lo thủ tục chuyển trường cho con rồi mình đi. Hai mẹ con thấy thế nào?

Bà Loan nghe chồng nói xong, đáng lý phải vui vẻ đồng ý khi được đi khỏi cái làng nghèo khổ mà nhiều thị phi này, thì lại có vẻ lưỡng lự, bối rối. Bà hỏi lại chồng:

- Phải đi thật hả anh?

- Chứ em bảo ở đây sống kiểu gì? Ai cũng ghét mình, đi xin việc bị đuổi như đuổi tà, làm ăn lương thiện cũng không yên thân. Thăng Phong thì bị bạn bè xa lánh, em thì vất vả ngược xuôi mà chẳng được mấy đồng. Anh không muốn em và con phải khổ.

Bà Loan dĩ nhiên hiểu điều này, nhưng bà thực sự không rời nơi xa nơi đây Bà không nói gì nữa, cúi xuống ăn tiếp, chỉ buồn buồn.

Phong cũng giống bà, cậu đang rất rối bời. Mấy năm qua sống trong tù ngục, đi đến đâu cũng bị dè bieu, mĩa mai, cậu rất muốn đi. Nhưng đi khỏi đây đồng nghĩa với việc cậu phải xa Như - người đã ở bên động viên, quan tâm cậu. Tình cảm cậu dành cho Như không còn đơn thuần là tình chị em hay bạn bè, nó ở một mức khác, chính cậu cũng không thể định nghĩa được. Cậu chỉ biết nếu bây giờ không có Như, cậu sẽ không thể vui vẻ được.

Suốt cả đêm hôm đó, cậu không ngủ được, cứ ngồi bên bàn học đăm chiêu. Mắt thì nhìn vào sách nhưng đầu thì toàn hình ảnh của Như. Cậu đã quá quen với việc có Như, một người yêu thương cậu hết mực, sẵn sàng chia sẻ với cậu mọi buồn vui. Theo lời bố cậu nói thì có lẽ chỉ mấy ngày nữa là phải đi rồi. Nhưng...

Chợt nghe có tiếng động, Phong nhìn ra thì thấy bà Loan đang đứng ở cửa buồng cậu. Bà từ từ đi vào, xoa đầu cậu hỏi:

- Nửa đêm rồi, con không ngủ sao?

Nghe giọng bà như nghệt mũi, bầy giờ cậu mới để ý mắt bà đỏ hoe, chớp mũi cũng đỏ. Hình như là vừa khóc. Cậu lo lắng hỏi:

- Mẹ sao thế? Mẹ khóc à?

Bà lắc đầu, cố cười nhưng không được:

- Không sao. Còn con sao vẫn thức? Có phải không ngủ đi không? Không muốn xa con bé Như phải không?

Phong ngạc nhiên:

- Sao mẹ biết?

- Sao mẹ không biết? Con với con bé thân như hai chị em ruột còn gì. Mẹ thật cũng chẳng nổi rồi xa con bé. Nó xinh xắn, lại ngoan hiền. Giá mà... giá mà mẹ có đứa con gái như nó.

Phong nhăn trán khó hiểu. Từ trước đến nay Như vẫn luôn lãnh đạm với bà, chẳng tỏ vẻ gì là yêu quý bà cả. Sao bà lại có tình cảm đặc biệt với Như thế nhỉ? Cậu định hỏi tiếp thì bà đã vỗ vai cậu:

- Thôi ngủ sớm đi con trai. Mai còn đi học.

Rồi bà ra khỏi buồng, hình như còn vừa đi vừa khẽ lau nước mắt. Phong nghĩ mãi cũng chẳng hiểu được thái độ của bà. Ngẫm lại, thực ra bà vẫn luôn rất quý Như, không cần để tâm Như có đáp trả hay không. Tạm cho rằng vì bà thấy Như dễ mến nên coi như con gái mình, nhưng cũng không cần lưu luyến tới vậy chứ. Mà thôi, không nghĩ nữa, chuyện người lớn cậu không hiểu được. Cậu với tay tắt đèn, đi ngủ. Lòng bồi hồi nghĩ đến ngày phải xa Như. Thật khó khăn! Thật buồn bã!

Mấy ngày sau đó, Phong mấy lần định nói với Như chuyện kia, xong lại chẳng thể mở lời được. Và thế là cậu cứ giấu Như. Tuy nhiên, Như chẳng phải đứa ngốc, quen Phong năm năm rồi, nó còn không hiểu cậu sao. Nó nhìn ra cậu có chuyện giấu nó, chỉ là không biết chuyện gì mà thôi.

Chiều hôm ấy, khi cả hai đang tưới rau trong vườn nhà Như, nó lên tiếng hỏi:

- Phong, em có chuyện muốn nói với chị phải không?

Phong giật mình ngẩng lên nhìn Như một thoáng rồi quay đi, tránh ánh mắt dò hỏi của nó. Như càng chắc chắn hơn với dự đoán của mình:

- Có chuyện gì sao không nói? Không coi chị là chị em nữa hả?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Em Đi Đây

Phong vội vã xua tay thanh minh- Không. Không phải. Chị là chị của em, là chị của em mà.

- Thế có nói không?

- Ờ...em... - Phong đáp ứng một hồi lâu - Em...sắp...em sắp phải đi rồi chị ơi.

Như thoáng ngạc nhiên:

- Đi? Đi đâu?

- Bố em bảo muốn đưa cả nhà lên thành phố. Chưa biết khi nào đi. Nhưng chắc cũng chỉ vài ngày nữa thôi.

Như bàng hoàng, im lặng mất mấy phút. Nó không nghĩ rằng chuyện Phong muốn nói lại là chuyện này, không nghĩ rằng nó sắp phải xa cậu. Thực sự quá bất ngờ! Nó cũng như cậu, đã quen với việc có đôi phương ở bên. Phong là đứa em trai nó vô cùng thương yêu, lúc nào cũng giúp nó làm việc nhà, an ủi nó khi nó buồn, chia sẻ niềm vui với nó. Chỉ cần cậu mỉm cười thật tươi, nó lập tức thấy lòng vui vẻ, thoải mái. Nó chưa bao giờ nghĩ tới một ngày cậu rời xa nó...

Phong thấy nó không nói gì, tưởng nó giận, cậu lo lắng nhìn nó:

- Chị giận em à chị Như? Em xin lỗi. Lẽ ra em không nên giấu, em phải nói cho chị sớm hơn. Chị đừng giận em. Chị Như!

Như muốn trả lời, nhưng có cái gì cứ nghẹn ở cổ khiến nó không thể mở miệng. Cố gắng lắm mới thốt ra được ba chữ:

- Chị không giận.

Phong thở phào, không giận là được rồi.

Đột nhiên cậu nảy ra ý nghĩ muốn biết thái độ của Như đối với việc cậu rời xa nó như thế nào. Cậu ngập ngừng hỏi nhỏ:

- Chị Như này. Chị...ờ...em đi... Chị, chị có...có buồn không?

Cậu hướng cặp mắt mong chờ về phía nó, đợi câu đáp lời. Nhưng nó không nói, chỉ cười nhẹ, một nụ cười như có như không và đôi mắt thì hoe đỏ, ngấn nước. Dường như chỉ cần nó chớp mắt một cái, giọt nước kia sẽ rơi xuống, và nó sẽ khóc nức nở không dừng được. Phong dăm ra bối rối, lúng túng. Cậu chẳng biết phải làm sao, hai tay cứ xoa xoa vào nhau, môi mím chặt. Đứng mãi, thấy bóng nắng đã đổ dài, đến giờ phải về nấu cơm, cậu đáp ứng:

- Thôi, chị. Em...em về đây. Chị, chiều mai em lại sang nhé.

Nói xong, cậu chạy biến, tuy chẳng biết vì sao phải chạy.

Như đứng ở vườn, nhìn bóng lưng cậu khuất dần, nước mắt nó lặng lẽ rơi. Và nếu không có tiếng bà nội từ trong nhà gọi ra thì có lẽ nó vẫn sẽ đứng đến tối:

- Như ơi! Không com nước gì à? Như!

Nó lau vội nước mắt, thưa:

- Dạ! Cháu nấu giờ đây. - Đi thật nhanh xuống bếp

Suốt tối hôm đó nó như người mất hồn. Ông bà phải hỏi mãi nó mới nói được một câu: "Phong nó sắp đi xa, bố nó bảo đi." Ông bà gật đầu, an ủi nó mấy câu rồi bảo nó dọn dẹp nhanh mà đi ngủ sớm. Ông bà biết nó rất buồn, nhưng chẳng thể động viên được nhiều, chỉ nói có vậy. Dĩ nhiên, chẳng hề giúp nó người ngoại lai chút nào. Cả đêm nó mất ngủ, cứ trằn trọc, lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng liếc nhìn con điều giấy Phong làm tặng nó trước kia, trong lòng bỗng trở nên trống rỗng.

Bấy lâu nay nó không để ý, giờ sắp xa nhau rồi, nó mới thấy cậu quan trọng với nó cỡ nào. Nó chỉ có mình cậu là bạn, là em trai, cậu đi rồi nó biết tâm sự cùng ai? Nó chợt nhận ra, mười bảy tuổi

đầu, nó chưa từng biết thích ai, lúc nào cũng chỉ có Phong. Lẽ nào nó thích Phong? Không! Không thể nào! Nó xưa với cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Phong chỉ như em nó thôi, không hơn được. Chẳng qua nó thương Phong quá nên mới buồn vậy thôi. Nó tự trấn an mình như thế, cố lờ đi việc trái tim nó đang đập rộn lên trong lồng ngực khi nghĩ tới nụ cười tỏa nắng của Phong. Chưa phải chia tay mà sao nó nhớ Phong da diết. Rốt cuộc nó làm sao thế này?

Hôm sau Phong gặp nó, báo rằng còn ba ngày nữa sẽ đi. Nó thấy hụt hẫng, tiếc nuối một cái gì không rõ. Ba ngày, ít vậy sao? Nó và Phong chỉ còn được gặp nhau ba ngày nữa thôi sao? Sao lại nhanh quá thế? Cả hai đều không nở, ước chỉ một ngày bằng cả một năm để bên nhau lâu hơn chút nữa. Mấy ngày này, Phong rất hay đến nhà Như, gần như cứ xong bữa cơm trưa là cậu đi và ở đó tới tận chiều tối. Bố mẹ cậu biết, cũng không ngăn. Còn có ba ngày, để hai chị em nó có thời gian gần nhau, sau này biết có thể gặp nhau mấy lần nữa.

Cuối cùng, ngày đó cũng đến. Phong và bố mẹ sẽ đi bộ ra bến xe khách rồi bắt xe lên thành phố. Vốn cũng định đi nhờ xe ai đó nhưng ai cho? Vì vậy, cả nhà phải đi từ gần trưa để kịp lên tới nhà mới trước khi trời tối. Phong vừa giúp bố mẹ dọn đồ đạc vừa ngóng ra cửa chờ Như đến. Đồ đã dọn xong cả mà vẫn không thấy bóng dáng Như đâu. Phong có chút buồn. Như không đến tiễn cậu sao? Mãi tới lúc ra đến cửa, cậu vẫn cố đi chậm chờ nó. Nhưng càng chờ càng thất vọng. Bố cậu sợ nhờ chuyển xe, giục mẹ con cậu nhanh chân. Phong không còn cách nào khác đành phải sai bước theo bố, mắt vẫn không thôi ngoái lại nhìn, hy vọng sẽ thấy Như chạy tới gọi cậu.

- Phong! Chờ chị với!

Kết quả, ra tới bến xe rồi, Như vẫn chưa xuất hiện. Phong buồn bã vô cùng, Như không tiễn cậu thật ư? Chẳng lẽ với Như, chuyện cậu đi chẳng có gì quan trọng sao? Không, không thể nào. Cậu có không nghĩ đến điều đó. Nhưng không nghĩ thế cậu lại nghĩ Như đã gặp chuyện gì đó dọc đường. Như vậy càng khiến cậu khổ sở hơn. Càng nghĩ, ruột gan Phong càng nóng như lửa đốt, cậu bồn chồn không yên. Bà Loan hiểu được cậu đang có tâm trạng gì, lại gần vỗ vai cậu, an ủi cậu bằng ánh mắt cảm thông. Trong lòng bà cũng giống cậu, rất mong được gặp Như. Nhưng xem ra...

- Phong! Chờ chị với!

Tiếng gọi vang lên khiến Phong giật mình. Cậu ngoảnh đầu nhìn theo hướng tiếng gọi. Đúng là Như rồi! Như đang chạy rất nhanh về phía cậu, tay xách theo một cái túi giấy nhỏ. Chạy đến nơi, nó chưa kịp thở đã vội nói:

- Xin...xin lỗi. Chị...chị đến muộn.

Câu nói của nó bị ngắt quãng vì mệt, trời đang vào cuối thu se lạnh mà mồ hôi nó chảy ròng ròng ướt đầm lưng áo. Nó vốn muốn đi sớm tiễn Phong nhưng lại nghĩ phải tặng cậu cái gì đó gọi là quà chia tay. Thế là nó lập tức chạy đi mua một quyển sổ nhỏ - mà hiện giờ nó để trong cái túi kia - rồi đạp xe đi hết tốc lực tới nhà cậu. Giữa đường, xe nó không hiểu sao lại dờ chừng hồng, loay hoay mãi chẳng sửa được, phải dắt xe một quãng dài mới có tiệm sửa. Nó gửi xe ở đấy rồi chạy bộ đi. Ai ngờ nó đến thì gia đình Phong đã đi rồi. Nó tức đến phát khóc, lại cố gạt nước mắt giũ chân chạy tiếp, một mạch chạy tới bến xe.

Phong nhìn nó, vừa mừng vừa giận:

- Ai cần chị tiễn? Đã muộn thì thôi đi. Chị chạy ra đây làm gì? Lỡ gặp chuyện gì thì sao?

Như cười làm hòa:

- Chị mà không tới, biết bao giờ lại gặp em được? À, chị có cái này tặng em. Tại vội quá chẳng biết mua gì nên chọn đại. Em đừng chê nhé.

Như đưa cho Phong cái túi, cậu nhận lấy mà tay run run. Bất chợt...cậu khóc. Như dấn nhẹ vào vai cậu trên ghẹo:

- Xem kia. Em bao nhiêu tuổi rồi hả? Mười lăm nha, còn khóc nhè như trẻ con. Không xấu hổ à?

Nói thì nói thế nhưng sống mũi Như cũng đã cay cay và nước mắt nó rơi lúc nào không biết. Phong bưng bình cái lại:

- Chị còn lớn hơn em mà. Chị cũng khóc đấy thôi.

Xong, hai đứa chẳng biết nói gì nữa, cứ nhìn nhau lưu luyến. Mãi sau, bố Phong giục: "Xe sắp đến rồi! Hai mẹ con nhanh lên!" Lúc ấy, Như mới lau nước mắt nói:

- Thôi thế nhé! Đi giữ gìn sức khỏe đấy. Cố học cho giỏi, đừng có ham chơi. Nhớ viết thư cho chị. Nghỉ hè có rảnh về thăm chị nghe chưa?

Phong gật đầu:

- Chị cũng vậy. Cho em gửi lời chào ông bà. Em hứa sẽ sớm về thăm chị.

Xe đến bến, tài xế vừa mở cửa mọi người đã ủa lên. Bố Phong kéo tay cậu và bà Loan chen lên xe. Như nhìn theo tới khi cậu yên vị trên xe rồi, đưa tay vẫy vẫy. Phong vẫy chào lại, cố nở một nụ cười. Nụ cười tỏa nắng quen thuộc khiến Như khựng lại mấy giây. Xe chạy, nó vẫn còn đứng đó vẫy tay cho tới khi chiếc xe khuất sau khúc cua đường. Thế là nó đã xa Phong thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tháng Ngày Xa Cách

Vì từ đoạn này hai nhân vật đều đã lớn nên từ sẽ đổi cách gọi từ "nó - cậu" thành "cô - anh" cho phù hợp hơn nha! Cách xưng hô của các nhân vật cũng sẽ thay đổi tùy tình huống truyện ha.*****

Những ngày đầu xa nhau quả thực là khó khăn với cả Như và Phong. Vì mới đến, Phong còn phải chờ làm thủ tục nhập học nên tạm thời chưa phải đến trường. Ở nhà, Phong có nhiều thời gian rảnh, và cứ rảnh là sẽ nhớ đến Như. Cuốn sổ Như tặng, ngày nào Phong cũng lấy ra ngắm nghía không biết chán. Cuối ngày, Phong lại viết vào đó một dòng chữ: "Chị Như, em nhớ chị."

Như ở quê nhà cũng rất nhớ Phong. Cứ chiều chiều ra vườn tưới rau, cô lại nhìn ra đường chờ mong thấy bóng Phong chạy tới. Nhưng dĩ nhiên là không thể. Và Như cầm củi tưới rau một mình, không ngừng lầm bầm: "Phong, em giờ sao rồi? Có nhớ chị không? Chị ở đây rất nhớ em. Phong, em trai của chị..."

Niềm an ủi duy nhất của hai đứa là lá thư gửi cho nhau mỗi tuần. Dù nhà cách xa bưu điện xã nhưng tuần nào Như cũng cố đến sớm nhất có thể để gửi đi bức thư của mình. Thư Phong thì được bưu tá mang đến nhà cho. Mỗi lần nhận thư, Như lại vui mừng hơn hơ, bóc thư ra đọc mà tay run lên vì xúc động. Đôi lúc Như cảm thấy mình cứ như cô gái yêu xa chờ tin người yêu vậy. Nhưng làm sao thế được, cô là chị Phong cơ mà.

Đạo này, ông bà Như đều ốm nặng. Một mình Như cứ quay như chong chóng vì công việc. Vừa phải chăm vườn, làm việc nhà, vừa đến cửa hàng may. Chợ phiên cô còn phải đi bán rau, về nhà lại chăm sóc ông bà. Thời gian dành cho Phong ít hơn hẳn, thư cũng phải nhờ gửi giúp, thư Phong thì tối khuya mới đọc được. Có một môi vô cùng nhưng lại không nói cho Phong biết, sợ anh

buồn. Có đêm ngồi đọc thư, cô khóc. Bức thư ướt nhoe cả chữ vì nước mắt nó rơi. "Phong ơi, chị nhớ em lắm!" Giá mà có Phong ở đây, an ủi cô, chia sẻ công việc với cô thì tốt biết bao.

Chẳng bao lâu sau, ông Như mất. Bà Như gắng gượng được ít lâu cũng theo ông đi. Như buồn bã tới nỗi quên ăn quên ngủ, gầy đi rất nhiều. Ba năm trôi qua, mỗi ngày trở về nhà lại đối diện với nỗi cô đơn trống trải trong căn nhà nhỏ lạnh lẽo tối tăm. Cái tối tăm từ đôi mắt u buồn của Như mà ra, không đèn nền nào xua tan nỗi; cái lạnh lẽo từ trong lòng Như, không ngọn lửa nào sưởi ấm lên được. Chưa bao giờ Như cần có Phong đến thế. Suốt quãng thời gian từ ngày chia tay, Phong chỉ về thăm Như có hai lần, còn thì vẫn là những lá thư qua lại mỗi tuần. Tuy biết Phong bận việc học hành, nhưng Như vẫn không thể ngăn mình thổn thức mỗi khi đọc thư: "Sao không về há Phong? Như cô đơn lắm Phong biết không?"

Phong ở trên thành phố, cuộc sống tốt lên rất nhiều. Bố anh nhờ ba năm phấn đấu đã tự mở được xí nghiệp của riêng mình, làm ăn khá phát đạt. Kinh tế khá giả hơn, việc học của Phong cũng được chú trọng hơn. Ngoài học chính còn học thêm khắp nơi. Học tập với cường độ cao khiến Phong không rảnh ra được mấy tiếng một ngày. Năm nay đã mười tám tuổi, phải ôn thi đại học, Phong càng bận bù đầu bù cổ. Khi nghe Như báo tin ông bà mất, anh chỉ muốn chạy tới bên cô để an ủi mà không được.

Trưởng thành rồi, tuy chưa phải quá chín chắn xong Phong vẫn biết tình cảm mình dành cho Như không còn là tình chị em hay tình bạn bè nữa. Ba năm qua, nó cứ lớn dần lên trong trái tim anh, và từ lúc nào không hay đã trở thành tình yêu da diết, mãnh liệt. Tuy chưa dám nói ra với cô nhưng anh cũng bắt đầu thể hiện rõ ràng hơn. Anh không cho cô gọi anh là em xưng chị nữa, bắt đôi thành "anh - em" song Như không chịu nên quyết định gọi nhau bằng tên. Ừ thì làm gì có người con trai nào muốn bị người con gái mình yêu gọi là em chứ. Cuốn sổ Như tặng, từ trang nào đã đổi thành: "Như ơi! Anh nhớ em." Những lá thư của cô, anh cất kỹ nâng niu như bảo bối. Anh thầm nhủ: "Đợi thi đại học xong anh nhất định về thăm em. Đến lúc đó anh sẽ thổ lộ tình cảm với em. Chờ anh nhé, Như!"

oOo

Một ngày, khi Như đang khóa cửa nhà chuẩn bị đi đến tiệm may làm việc thì thấy có một người phụ nữ trung niên chạy tới, miệng tươi cười không ngừng gọi cô:

- Như! Như ơi! Như!

Tới trước mặt cô, giọng bà đã không kìm nổi xúc động, đôi mắt cũng đỏ hoe:

- Như ơi! Con đó sao? Con lớn quá! Cuối cùng có thể đàng hoàng gặp con rồi. Như ơi!

Như ngạc nhiên, bối rối vô cùng. Đây là ai? Cô nhìn một hồi, thấy rất quen nhưng không sao nhớ ra nổi, mới hỏi:

- Cô là ai? Sao lại biết cháu?

*****

Từ sau chương này ngược rồi. Haiz...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bà Không Phải Mẹ Tôi

Người đàn bà hơi sững lại, rồi như nhận ra điều gì, bà lại cười:- Con không nhớ sao? Mẹ...ờ...mẹ là mẹ kế của thằng Phong.

À thì ra là thế, đã lâu không gặp, bà lại thay đổi quá nhiều nên Như không nhận ra được. "Mà khoan, bà ta gọi mình là gì cơ? Con! Xưng mẹ á?" - Như giật mình hỏi lại

- Cô mới nói là mẹ kế của Phong? Sao lại gọi cháu là con xưng mẹ?

Bà Loan thoáng chút lúng túng, dường như không biết nên nói sao cho phải:

- Có thể dễ mẹ vào nhà rồi nói không?

Như gạt tay, đáp:

- Khóa cửa rồi. Nói luôn ở đây đi. Cô mau giải thích cho cháu. Tại sao gọi cháu như thế?

Bà Loan nhìn Như, có vẻ rất đau lòng. Hai hàng nước mắt lăn dài. Thì bà chính là mẹ Như chứ sao nữa! Người mẹ đã bỏ Như đi mà dứt ruột đứt gan! Người mẹ mỗi lần về thăm con gái phải đợi đến đêm khuya mới ngủ rồi mới dám len lén đứng nhìn, rồi lại bị đuổi đi không thương tiếc.

Bà nghẹn ngào:

- Như, thực ra...thực ra mẹ...mẹ chính là mẹ của con.

Như nổi giận. Cô rất ghét người ngoài nói tới mẹ mình. Nay lại có một người cô vốn chẳng ưa gì đến nhận là mẹ cô. Thật quá đáng! Như không một chút bận tâm đến vẻ thành thực đau khổ trên gương mặt bà Loan, đáp:

- Cô Loan, cháu xin lỗi nhưng cô làm ơn đừng đùa thế được không? Chắc cô cũng biết mẹ cháu đã bỏ đi rất lâu rồi. Tuy cháu mong bà ấy về tìm cháu thật nhưng không đến nỗi nhận quàng một người làm mẹ. Cháu biết cô quý cháu nhưng không tới mức nhận cháu làm con gái chứ.

- Như ơi! Mẹ thực sự là mẹ con mà. Mẹ phải làm sao con mới tin mẹ đây? Mẹ...

Như chán nản ngắt lời bà:

- Thôi! Cô không cần làm gì cả, cháu sẽ không tin đâu. Cháu rất cảm ơn tình cảm của cô. Nhưng cháu không thể coi cô là mẹ. Mong cô hiểu. Giờ cháu phải đi, cô về thì cho cháu gửi lời hỏi thăm Phong ạ.

Như đã định đi, lại bị bà Loan níu lại:

- Như, con phải tin mẹ. Mẹ đúng là mẹ con mà. Như, mẹ vẫn còn nhớ rõ mẹ sinh con ra vào lúc chín giờ tối ngày tám tháng bảy. Lúc đó, con vừa ra đời đã khóc rất lớn, rất dễ thương. Trên cánh tay con còn có vết bớt nhạt màu, khi con lên năm thì mất hẳn. Đúng không? Sinh con không bao lâu, ông bà nội hiếu lắm đuổi mẹ đi. Mỗi năm mẹ vẫn thường xuyên về thăm con mà. Mẹ biết hết, mẹ thực sự đúng là mẹ con mà Như.

Bà nói không đầu đuôi, lộn xộn nhưng đó là tất cả những gì bà nghĩ ra lúc này. Bà phải tìm mọi cách để Như tin bà. Bà đã bỏ rơi cô hai mươi năm rồi, giờ không thể để cô một mình như vậy nữa.

Như nghe xong mà bàng hoàng, kinh ngạc. Những chuyện bà nói, chỉ có ông bà cô biết, Phong cũng không biết. Làm sao bà ta biết được? Như từ từ quay người lại, đối diện với ánh mắt đầy yêu thương và tha thiết của bà, trong lòng dâng lên cảm xúc gì không rõ. Cô nói, giọng lạc hẳn đi:

- Sao...sao cô...ai nói với cô?

Bà Loan vui mừng thấy Như rốt cuộc cũng bắt đầu tin. Bà nói liền một mạch:

- Mẹ nói rồi, mẹ là mẹ con mà. Như ơi! Con không biết hai mươi năm qua mẹ khổ sở thế nào đâu. Mẹ nhớ con lắm! Nhưng ông bà con không cho mẹ gặp con. Mẹ buồn lắm! Mẹ nghe thằng Phong bảo ông bà con mất rồi, mẹ mới dám quay về tìm con. Vốn định về sớm hơn nhưng bố thằng Phong bẽ bộn nhiều việc, mãi giờ mẹ mới có thể nói với ông ấy được. Ông ấy đồng ý cho mẹ đón con về. Con với Phong vốn coi nhau như chị em mà, không có vấn đề gì đúng không? Con nghe lời mẹ, đi với mẹ. Mẹ sẽ bù đắp lại cho con hai mươi năm qua. Như, đi với mẹ nhé. Như ơi! Mẹ thương con lắm! Con có hiểu không?

Như không biết mình có hiểu không, chỉ thấy tim đau nhói từng con, mỗi phút nổi đau càng tăng lên như có bàn tay ai bóp chặt. Mẹ cô đây ư? Người mẹ đã bỏ cô đi đây ư? Như nhớ lại những lời bà cô nói trước khi nhắm mắt: "Mẹ cháu...là người đàn bà không ra gì. Nếu...có gặp lại mẹ cháu...nhớ...không được nghe theo..." Lúc ấy, Như đã nghĩ rằng bà nội ghét mẹ cô nên mới nói thế, cô vẫn tin mẹ cô không phải người tồi tệ. Nhưng xem ra cô sai rồi. Mẹ cô quả thực bỏ chồng, bỏ con theo người đàn ông khác. Đã vậy, trước đây còn đối xử tệ bạc với Phong, cô vốn đã ghét bà rồi. Bấy giờ bảo Như chấp nhận bà ta, không bằng bảo cô sống một mình cả đời.

Bà Loan bước tới nắm chặt tay Như, bị cô mạnh mẽ hất văng ra. Như hét lên:

- Thôi đi! Tôi không có mẹ! Không có mẹ! Bà đi đi! Bà không phải mẹ tôi! Không phải!

Nói xong, cô bỏ chạy, chạy rất nhanh. Bà Loan muốn kéo cô lại cũng không được. Chân đi giày cao gót, bà đuổi theo không kịp cô, đành quay đi. Bà hiểu cú sốc này là quá lớn với Như, nhất thời rất khó chấp nhận. Có lẽ đợi vài hôm nữa Như bình tĩnh lại rồi sẽ ổn thôi. Bà quay lại bên xe, mua vé về thành phố, dự định cuối tuần sau sẽ về tìm Như lần nữa.

*****

Đại dương nổi sóng rồi, tháng ngày yên bình chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mất Phương Hướng

Quả thật Như hiện giờ rất mất bình tĩnh. Lúc này cô chạy đi, là chạy mà không có định hướng, không biết sẽ chạy tới đâu. Trong vô thức, đôi chân đưa cô đến gốc gạo ven sông. Sáng nay, dòng sông và cả bên sông vắng lặng lạ thường. Cũng tốt, cô cần yên tĩnh.

Như ngồi trên nền đất, thần thờ nhìn mặt sông sóng vỗ, nước mát giã giũa cũng không buồn lâu. Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao mẹ kế của Phong lại là mẹ ruột của cô? Giả như là ai khác, cô còn có thể tha thứ, nhưng là bà ta, cô không cách nào làm được điều đó. Căn bản vì trong lòng cô vốn đã có ác cảm với bà.

Từ đây cô và Phong sẽ ra sao? Hai người còn có thể thân thiết như trước kia không? Bố Phong là người chen ngang hạnh phúc gia đình cô, cô có thể chấp nhận Phong sao? Nhưng bảo cô đoạn tuyệt tình cảm với Phong, cô không làm được. Theo thời gian, vị trí của Phong trong tim cô dần trở nên quan trọng không gì sánh được. Cô biết, từ lâu Phong đã không còn là em trai cô nữa. Cô đã coi anh là người cô yêu, và sẽ yêu suốt cuộc đời này. Thế mà giờ chuyện thành ra như vậy, cô biết phải làm sao? Làm sao mới được đây? Đầu cô sắp nổ tung rồi. Mọi chuyện sao lại rồi thành mớ bòng bong như vậy?

Như cứ ngồi như vậy từ sáng tới trưa. Nắng đã lên đến đỉnh đầu, gay gắt, chói chang, không một gợn gió. Ngồi dưới gốc cây mà cũng nóng hầm hập. Nước mát và cả mồ hôi lăn xuống, thấm vào môi cô mận đắng. Ngồi mãi ở đây cũng không ổn. Như đứng lên, chăm chăm đi về nhà dưới nắng trưa. Cô chẳng biết làm sao mình có thể về tới nhà bằng đôi chân mềm nhũn vô lực, đôi mắt nhòe nước cái gì nhìn cũng không rõ.

Khi cô đang loay hoay mở cửa nhà thì Vân - cô bạn Như mới quen ở tiệm may, mới chuyển đến xóm này không lâu - chạy tới. Vân hỏi:

- Như! Đi đâu từ sáng tới giờ thế? Làm tao tìm mãi, bà chủ cũng hỏi mày đây.

Như lắc đầu, đáp gọn:

- Không có gì.

- Mày sao thế? Ốm à? Hay thế nào?

- Không, tao không sao. Chiều đi làm thì xin nghỉ cho tao với, tao bận.

- Ủ. À này. - Vân vừa nói vừa rút từ túi quần ra một phong bì gấp làm bốn - Sáng nay tao qua tìm mày thì gặp bác bưu tá, bác ý nhờ tao đưa cho mày.

Như cầm lá thư lên xem, là thư Phong. "Ủ nhỉ, hôm nay là thứ ba. Phong sẽ gửi thư cho mình." - cô thoáng nghĩ. Vân nhìn cô về soi mói:

- Sao thế? Bình thường nhận thư mày vui lắm cơ mà.

- Không...à...không phải thư mọi lần.

- À thì ra thế. Mà thôi, tao về đây. Trưa lắm rồi.

- Ủ.

Như mở cửa, vào nhà, đặt lá thư trên bàn và đưa rửa mặt. Dòng nước mát lạnh làm cô tỉnh táo và thoải mái hơn, tâm trạng cũng đỡ nhiều. Cô vào bếp, nhìn xung quanh. Căn bếp nhỏ lạnh tanh không hơi ấm khiến lòng cô cảm nhận được sự cô đơn sâu sắc hơn bao giờ hết. Thôi chẳng cần cơm nước gì nữa, mệt mỏi.

Như quay ra nhà ngoài, cầm lá thư lên đọc. Trong thư, Phong bảo sắp thì rồi nên phải học nhiều, có thể mấy tuần tới không viết thư cho cô được. Hình như anh chưa biết gì về chuyện mẹ kế

mình. Vậy cũng hay, cô đỡ phải lo không biết trả lời thư ra sao. Dĩ nhiên cô không thể nói gì với Phong lúc này được, sẽ ảnh hưởng đến việc thi cử của anh. Như cố kìm nén cảm xúc viết lại một bức thư cho anh, lời lẽ thật bình thường, không có vẻ gì là cô đang gặp chuyện cả. Viết xong thì cũng mệt đến kiệt sức, nói dối quả là quá khó khăn..

Bằng đi một dạo, quả nhiên Phong không thư từ gì với cô nữa, còn bà Loan thì vẫn đều đặn cuối tuần về thăm cô. Như đã chấp nhận thực tế phũ phàng, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ cho bà. Ngay cả cửa nhà, bà cũng chưa từng được bước chân vào. Có lần, trời mưa lớn, bà không đem theo ô dù gì cả. Giờ ra bến xe cũng không được, bà ngo ý muốn vào nhà trú mưa. Như không nói gì, quay vào lấy một cái ô đưa cho bà, nói:

- Đi vài bước nữa có mái hiên trú mưa được đấy. Xin lỗi tôi không thể cho bà vào, ông bà tôi sẽ không vui.

Nói xong liền đóng sầm cửa lại, không một chút lưu tình. Bà Loan đau đớn nhìn cánh cửa trước mặt, trái tim như bị dao cứa. Phải bỏ Như đi, hai mươi năm trời, bà cũng đâu vui về gì. Sao Như không chịu hiểu cho bà?

Đứng chờ thêm một lúc nữa cũng không thấy Như đổi ý ra mở cửa, bà đành mở ô lên, lặng lẽ quay đi, bước chầm chậm trong màn mưa trắng xóa.

Bà đi rồi Như mới ra, nhìn theo bóng bà mờ dần trong mưa. Như chợt có ý nghĩ muốn níu bà lại. Nhưng chẳng kịp nói bà đã đi khuất rồi. Thực ra trong lòng cô, tình mẹ con thiếu thốn bao năm qua đang dần trôi dạt mạnh mẽ, cô cũng rất muốn tha thứ cho bà, nhưng không hiểu sao không làm được. Ám ảnh quá khứ tui nhục đã hình thành bức tường thép vây lấy trái tim cô, ngăn không cho nó thối thức cảm động. Vì vậy, dù bà Loan đã khóc rất nhiều lần, nước mắt rơi cũng không thể làm Như mềm lòng..

Một hôm, Như đang lúi húi nấu com dưới bếp thì có tiếng gọi ngoài cửa:

...

*****

Đọc chương này có ai thấy ghét ghét nữ chính không???

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thật Sự Cắt Đứt Sao?

- Có ai ở nhà không? Ra nhận thư này! Như thoáng giật mình, tiếng gọi này cũng không nghe một thời gian rồi, giờ nghe lại thấy hơi băng kuảng. Cô chạy vội ra, nhận lá thư từ tay bác bưu tá. Quả nhiên là thư của Phong.

Như không dám đọc, đem để dưới gối, tiếp tục nấu com dưới bếp. Cô cần chuẩn bị tinh thần một chút.

Đến tối muộn, khi đã chuẩn bị đi ngủ, cô mới lấy thư ra, chần chờ hồi lâu, dứt khoát xé phong bì. Những dòng chữ cứng cáp quen thuộc hiện ra trước mắt cô...

"Như.

Dạo này Như khỏe không? Hôm nay Phong mới có thời gian viết thư cho Như. Như không biết Phong nhớ Như thế nào đâu. Như có nhớ Phong không?

Phong đỗ đại học rồi đấy. Phong vui lắm! Còn lâu nữa Phong mới phải nhập học, nếu có thể Phong sẽ về thăm Như."

Đọc đến đây, tim Như bỗng đập rộn lên. Đừng! Tuyệt đối đừng về! Không được!

"Đã lâu lắm rồi Phong không gặp Như. Thật sự nhớ lắm đấy. Hình như cũng gần một năm rồi nhỉ, không biết Như còn nhận ra Phong không. Ha ha ha, tại ôn thi đại học sút căn kinh quá mà. Không sao, dù Như có nhận ra Phong hay không thì Phong cũng sẽ nhận ra Như.

Thôi không nói nữa. Đợi bao giờ về chúng ta nói chuyện sau. Hôm đó, Phong còn có quà cho Như nữa đấy.

Chờ Phong nhé!

Ký tên:

Phong."

Như đọc xong lá thư ngắn, nước mắt đã chảy từ bao giờ không hay. Cô phải làm sao đây? Phong thật sự sẽ về đây sao?

Nếu như ngày trước cô luôn sợ cuộc sống sung túc ở thành phố sẽ khiến Phong quên đi cô thì bây giờ cô lại mong muốn điều đó xảy ra càng nhanh càng tốt. Phong càng nhớ cô bao nhiêu, cô càng đau khổ bấy nhiêu. Giả như cô chỉ coi Phong là bạn thì dễ dàng biết bao nhiêu, đáng này cô lại lỡ yêu anh mất rồi. Nhưng hai người làm sao có thể?

Ngồi tới ngày Phong về tìm cô với bộ dạng vui mừng hơn hờ, còn cô lại phải lạnh lùng đuổi anh đi, trái tim cô đau đến nỗi không thở nổi. Với mẹ cô, cô còn có thể ngăn bản thân xúc động, nhưng với Phong, cô không có biện pháp không chế cảm xúc của mình. Trái tim cô không hướng về Phong, mà thực tế anh luôn ở trong đó. Bây giờ Như mới hiểu thế nào là lý trí không thắng nổi tình cảm. Cô thực sự bị gây vò tới chết rồi, mà không, là sống không bằng chết. Nếu anh về gặp cô, đứng trước mặt anh, liệu cô có thể tàn nhẫn hay không? Nếu anh lại mỉm cười với cô nữa, thì thực sự cô không thể không mềm lòng. Phải, tám năm trôi qua, nụ cười ấy lúc nào cũng xuất hiện trong đầu cô, chỉ cần nhớ tới, lòng cô lại xao xuyến khôn nguôi. Biết làm thế nào bây giờ?

Những câu hỏi, những dằn vặt cứ vây lấy Như khiến cô cả đêm không ngủ được. Gần sáng, cô mới ngừng thần thức, quả quyết gạt bỏ mọi đau khổ. "không, tuyệt đối không thể để Phong gặp mình." - cô nghĩ thế, và nhất định làm thế.

Như đứng dậy khỏi giường, lau rửa mặt mũi, ngồi vào bàn với cây bút và tờ giấy, bắt đầu viết thư cho Phong. Một lá thư thật ngắn, thật tuyệt tình, có thể mới khiến Phong tin cô đã quên anh. Còn chuyện kia...cứ để bà Loan tự mình giải thích với anh vậy, cô không muốn nhắc tới.

Ngồi bút dần mạnh trên giấy trắng mỏng, hằn lên từng con chữ xót xa:

"Phong đừng về. Như không muốn gặp Phong. Tốt nhất đừng liên lạc nữa. Chúng ta chấm dứt từ đây đi."

Bức thư vền vẹn có vậy mà Như phải cắn răng nén đau thương mới viết xong. Từng chữ viết ra làm tim cô nhỏ máu. Nói dối kiểu này quả thực không dễ chịu chút nào.

Tuần sau, đúng như cô đoán, Phong gửi cho cô một lá thư rất dài, đầy lo lắng và thắc mắc, hỏi vì sao bỗng dưng cô lại làm như vậy. Như đọc thư mà chỉ hận sao mình không thể ngay lập tức hét lên với Phong: "Như không phải muốn vậy đâu. Phong có hiểu không? Nhưng Như không còn cách nào khác. Bố Phong lấy mẹ Như, Như hận hai người họ. Nhưng...Như lại yêu Phong mất rồi..."

Như cắt kỹ bức thư, không trả lời nữa.

Thời gian sau, thư tiếp tục được gửi đến. Như đem cắt đi luôn, không đọc qua, sợ mình sẽ bị Phong lay động.

Rồi cứ thế, mỗi tuần lại có bốn, năm lá thư gửi cho cô, đều là của Phong. Như vẫn kiên quyết không trả lời. Mặc kệ đi, rồi Phong sẽ chán, sẽ thôi ngay mà. Anh cần gì tiếc một người bạn tâm thường như cô.

Xong Như đã lắm, cô càng né tránh Phong thì anh càng đau khổ, càng yêu cô nhiều hơn. Mấy tuần liền, cả mấy chục lá thư gửi đi không một cái nào có hồi âm. Phong như muốn phát điên. Mỗi ngày, việc đầu tiên anh làm là chạy ra kiểm tra hòm thư, để rồi thất vọng nhìn cái hòm trống rỗng, lòng anh cũng trống rỗng theo. Tại sao Như làm vậy? Tình cảm tám năm cô quên nhanh thế sao? Rốt cuộc là vì điều gì? Anh còn chưa kịp nói yêu cô, sao cô đã vội vàng dứt bỏ? Chắc chắn phải có nguyên do. Hay là cô yêu ai rồi? Không đúng! Nếu thật sự có người yêu cô nhất định nói rõ ràng với anh không giấu giếm. Cuối cùng thì là tại sao? Như...

Buồn bã, đau khổ, cả ngày Phong như người mất hồn. Như đã nói không muốn gặp anh, chưa biết lí do sao anh dám về tìm cô chứ.

Vào năm học, tình trạng Phong không khá hơn. Đêm thì thức trắng, ngày đến lớp lại ngủ, cơm bữa ăn bữa không, người cũng tiêu tụy đi rất nhiều. Bà Loan nhận ra điều này đầu tiên. Bà lo lắng chột dạ, chẳng lẽ Phong biết chuyện Như rồi sao?

Bữa tối hôm đó, khi cả nhà ngồi ăn cơm, bà quyết định hỏi Phong.

- Phong, mẹ có chuyện muốn hỏi.

*****

Ngược...ngược...ngược

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Con Yêu Như

Phong đang thất thần nhìn bát cơm, nghe gọi giật mình ngẩng lên:

- Dạ, mẹ.

- Đạo này con làm sao vậy? Trông con tiêu tụy quá! Cả ngày thơ thơ thần thần. Có chuyện gì sao?

Ông Dũng đang ăn cũng dừng. Thật ra ông cũng đang định hỏi.

- Đúng rồi, Phong. Bố thấy con cứ như vậy không ổn chút nào. Con xảy ra chuyện gì?

Phong buồn bã cúi đầu:

- Như...là Như...không nhận con. Như, không nói chuyện với con nữa. Con hỏi lí do, Như không trả lời con.

Ông Dũng và vợ đều đã lường trước được chuyện này nên không đến nỗi bất ngờ. Cả hai im lặng, chẳng biết phải nói gì. Lúc đầu còn hy vọng Như sẽ vì Phong mà chấp nhận bà Loan, giờ thì ngay cả Phong Như cũng đoạn tuyệt luôn rồi.

Phong không khóc, xong trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn bị thương:

- Con phải làm sao đây bố mẹ? Sao bỗng dưng Như lại ghét con? Bố, mẹ, con có nên về tìm Như hỏi rõ ràng không?

Ông Dũng nhìn vợ, rồi quay đi. Chuyện này tốt nhất nên để bà nói.

Bà Loan hiểu ý chồng. Dù sao thì sớm muộn Phong cũng biết, chỉ bằng nói luôn. Nhưng mà, chuyện này...cũng thật khó mở lời.

- Phong này, thực ra...thực ra thì...là mẹ có lỗi. Là mẹ khiến cho quan hệ giữa hai đứa thành ra thế này. Mẹ...mẹ là...

- Sao thế mẹ? Có chuyện gì?

- Mẹ...mẹ là...là mẹ đẻ của Như.

Phong sững sờ, kinh ngạc. Thật là sét đánh ngang tai! Anh biết mẹ Như bỏ cô từ ngày còn nhỏ, nhưng không nghĩ đó là mẹ kế mình. Anh chợt nhớ lại thái độ của bà đối với Như trước đây. Thì ra là thế! Bà là mẹ đẻ của cô, nên mới yêu quý cô đến vậy. Nhưng nếu thế, thì bố anh chính là người chen ngang hạnh phúc nhà người khác sao? Đây là lí do Như ghét bỏ anh ư?

- Vậy...vậy bố...bố...

Ông Dũng xua xua tay:

- Không phải như con nghĩ. Mẹ con bị nhà chồng hiểu lầm đuổi đi, sau mới gặp bố. Con cũng biết năm con ba tuổi bố mới cưới bà ấy về mà.

Phong gạt đầu thờ phào, may là không phải. Mẹ Như bỏ cô khi cô mới hai tuổi mà, sao có thể là vì bố anh chứ.

Bà Loan nói với Phong về dự định đón Như tới đây, Như và Phong sẽ chính thức trở thành chị em một nhà và ngờ ý Phong sẽ đi với bà vào cuối tuần này để thuyết phục Như. Phong ngay lập tức phản đối:

- Không được! Con không muốn làm em Như.

Bà Loan ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Không phải hai đứa vẫn luôn là chị em tốt sao?

- Vì...vì con... - Phong bỗng nhiên áp ứng - con...con yêu Như. Con thật sự...đang yêu Như. Con...

Lời nói của Phong gây bất ngờ rất lớn cho bố mẹ anh. Không gian rơi vào trầm lặng một hồi, mỗi người một suy nghĩ. Phong yêu Như, việc này, vốn bà Loan và ông Dũng không hề nghĩ tới. Phong kém Như hai tuổi cơ mà, có thể nảy sinh tình cảm với người mình luôn coi là chị gái sao?

Cuối cùng, ông Dũng lên tiếng trước nhất:

- Con có chắc là con yêu nó không?

Phong quả quyết:

- Con chắc chắn, con yêu Như, con muốn lấy Như.

Ông nhìn con trai, chưa bao giờ ông thấy Phong thẳng thắn và quyết đoán như vậy. Ông mỉm cười, nói:

- Vậy được, nếu con khuyên được nó về đây sống, hai đứa có thể tự do. Bố mẹ không cấm cản.

Ngày chủ nhật, Phong cùng mẹ về quê. Đã lâu rồi chưa trở lại, Phong không khỏi bồi hồi. Mới gần một năm mà nơi đây đã thay đổi nhiều quá. Chỉ còn lại duy nhất một thứ không thay đổi, chính là căn nhà của Như. Vẫn là căn nhà cũ nhỏ bé với mảnh sân gạch lối lốm xam những rêu, mảnh vườn với những luống rau xanh tốt, non mơn mẫm.

Bây giờ là buổi trưa, Như đang ở nhà, chắc chắn vậy. Phong nhìn cánh cửa nhà để ngõ, trái tim bỗng hơi nhói, mỗi lần anh về thăm đều sẽ thấy Như tươi cười chạy ra đây đón anh, lúc anh đi lại lưu luyến hỏi: "Bao giờ thì Phong lại về?" Bây giờ anh về rồi đây, cô có nhớ anh không? Có yêu anh như anh yêu cô không?

Bà Loan cất tiếng gọi, Phong hồi hộp chờ đợi. Nghe tiếng chân người bước ra, tim anh đập rộn lên trong lồng ngực. Và khi nhìn thấy Như, lòng anh lại cảm thấy xót xa. Cô vẫn xinh đẹp như thế, nhưng gầy đi rất nhiều. Làn da trắng mà xanh xao, đôi mắt u buồn mệt mỏi. Chiếc áo sơ mi xanh nhạt màu da trời càng khiến cô có vẻ mỏng manh yếu đuối, khiến người nhìn vào sẽ thấy muốn che chở, bảo bọc cô.

Như ra đến cửa, chần nán nhìn bà Loan:

- Lại là bà! Tôi đã nói bà đừng có đến nữa mà. Hàng xóm người ta bàn ra tán vào suốt ngày tôi mệt lắm bà có biết không? Bà mau đi đi. Quay về với gia đình hạnh phúc của bà đi.

- Không Như. Hôm nay con có đuối thế nào mẹ cũng không đi. Mẹ nhất định đón con lên thành phố. Con xem, thằng Phong cũng về rồi này.

Cô hình như bấy giờ mới nhận ra sự có mặt của Phong. Vì quá tập trung vào bà Loan nên mới không để ý. Quả thực là Phong, anh đang đứng đó, nhìn cô mỉm cười. Vẫn là đôi mắt sáng, vẫn là nụ cười tỏa nắng làm lòng cô xốn xang. Anh thật sự...về tìm cô...

*****

Chương sau có tôi tả mấy cũng đành chịu.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tàn Nhẫn Với Phong, Như Cũng Đau Mà

Cố gắng ngăn trái tim đang đập bất chấp nhịp điệu trong lồng ngực, cô hỏi anh, giọng lạnh nhạt kèm theo vài phần tức giận của người bị làm phiền:- Phong về đây làm gì? Không phải đã bảo đừng về rồi sao?

- Như. - Phong đáp - Đừng nói vậy mà. Phong biết hết rồi.

Như chau mày:

- Biết hết rồi? Biết hết rồi sao còn đến tìm Như?

- Nếu có thể không nhớ về Như thì Phong đã không đến.

Bà Loan sốt ruột quá mới chen vào:

- Phong nó nhớ con lắm đó Như. Nó có chuyện muốn nói với con đấy.

Như bỗng chột dạ. Trong lòng cô có một linh cảm...linh cảm rất mạnh mẽ... Chuyện Phong muốn nói với cô, có lẽ nào... Anh yêu cô??? Cô nhìn anh, ánh mắt anh tha thiết, tràn ngập xót xa cùng nhung nhớ. Anh yêu cô thật sao? Nếu không phải sao có thể có loại ánh mắt đó? Không! Đừng! Tuyệt đối đừng như vậy. Với hoàn cảnh hiện tại, anh yêu cô chính là việc cô không thể chấp nhận.

Như với tay đóng cánh cửa lại, muốn trốn tránh. Phong đã kịp đưa tay ngăn lại, hỏi:

- Phong còn chưa nói mà, sao Như lại đóng cửa?

Cô làm như không nghe thấy anh nói, cố dùng sức kéo cửa, vẫn không nhúc nhích. Sức cô không thể bằng Phong được.

Cô hét lên giận dữ:

- Phong có thôi đi không? Như không biết Phong định nói cái gì, nhưng Như không muốn nghe. Phong đi đi! Đi mau đi!

- Không! Như có thể đuổi Phong, mắng Phong, đánh cũng được. Nhưng chuyện này Như nhất định phải nghe.

- Không nghe! Không! Phong đừng nói gì hết. Tôi xin hai người, mau đi đi!

Như cố đẩy Phong ra. Anh liền nắm lấy tay cô, một tay thì chống trên cánh cửa, ép cô nhìn thẳng vào mình. Giọng anh run lên vì cảm xúc trào dâng:

- Như! Chúng ta không phải chị em, cũng không phải bạn bè gì cả. Phong yêu Như. Như nghe không? Là yêu, Phong yêu Như!

Ba chữ đó, Phong cố ý nhấn mạnh từng tiếng một, rõ ràng và chân thành. Chỉ ba chữ đã đánh gục chút lý trí yếu ớt của Như. Cuối cùng thì điều cô lo sợ cũng đã xảy ra. Trong lòng cô thật không rõ là cảm xúc gì. Cô yêu anh, dĩ nhiên cô muốn anh cũng yêu cô. Nhưng hiện giờ, với quan hệ của hai người, yêu nhau chính là làm khổ nhau. Phong nói yêu cô cũng tức là đang bóp nát trái tim cô.

Nói ra được tình cảm của mình, Phong nhẹ nhõm hơn, có chút buông lỏng tay Như. Có nhân lúc đó giật tay mình ra khỏi tay anh, nghẹn ngào nói:

- Phong, cả đời này chúng ta đã định không thể bên nhau. Phong đừng phí công vô ích. Như đã quyết rồi. Phong và mẹ hãy đi đi. Từ nay về sau, chúng ta tốt nhất đừng gặp nhau nữa.

Phong sững sờ, bàng hoàng, bàn tay để trên cánh cửa trượt xuống buông thõng. Anh nhìn Như với ánh mắt bị thương vô hạn, như muốn hỏi cô vì sao nhẫn tâm như thế? Đôi mắt ấy, ngày xưa đã từng bùng sáng lên những tia vui vẻ vô tư thì giờ đây u ám lạ lùng. Cái nhìn xoáy sâu vào tâm can Như. Nếu ánh mắt là một con dao, hẳn là trái tim cô đã bị cửa hàng vạn vết thương rồi.

Phong không giữ cửa nữa, cô vội vã đóng ngay lại, cài then thật chặt, cố trốn tránh Phong. Nhưng cánh cửa đâu có dày cách mấy cũng chẳng ngăn được tình cảm con người. Như vẫn có cảm giác Phong đang nhìn mình, trong lòng nổi lên từng đợt chua xót.

"Phong ơi, đâu phải Như không yêu Phong. Chỉ là hai chúng ta không thể nào ở bên nhau. Giả như Phong đừng yêu Như, đừng về tìm Như thì cả hai đã không phải đau khổ. Trên thành phố không phải có rất nhiều cô gái trẻ trung, xinh đẹp hơn Như sao? Sao Phong cứ nhất định không quên Như? Sao lại ép Như phải tàn nhẫn? Tàn nhẫn với Phong, Như cũng đau mà..."

Phong đứng là vẫn chưa đi. Anh đứng chôn chân trước cửa, im lặng như một bức tượng xong nước mắt lại lăn dài không kìm nén. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy đau đớn đến thế. Nỗi đau này, quả thực khó chịu hơn nhiều so với tưởng tượng. Như là người con gái đầu tiên, và có lẽ cũng là duy nhất anh yêu trong cuộc đời này. Vậy mà số phận trớ trêu đặt hai người vào hoàn cảnh éo le như vậy. Dù cô không nói, anh vẫn cảm nhận được cô cũng yêu anh. Nếu không thì sao cô lại phải tránh mặt anh? Chỉ là vì cô không dám đối diện với anh... Và lúc này, cô chắc chắn đang khóc, ngay sau cánh cửa kia.

Anh bỗng lao tới đập cửa ầm ầm, hét:

- Như! Như mở cửa ra đi! Mở cửa ra Như ơi! Phong biết Như cũng yêu Phong mà. Mau ra đây đi! Phong xin Như mà, Như ơi!

Anh đập tới nổi tay cũng chảy máu. Mặc kệ, vẫn tiếp tục vừa đập vừa gọi cô. Bà Loan đau lòng không muốn anh tự tổn hại mình, đành phải cố kéo anh đi, an ủi anh:

- Được rồi Phong à đừng như thế, tay con chảy máu rồi kia kìa. Dừng lại đi. Bây giờ chúng ta về được không? Tuần sau lại đến.

Phong kiên quyết không chịu đi, dứt khoát muốn ở đây tới khi Như nghĩ thông suốt, chịu về thành phố với anh. Bà Loan không còn cách nào khác, chỉ biết đứng đó hết nhìn Phong lại nhìn cánh cửa, ruột gan quặn thắt như vô từng khúc. Như không tha thứ cho bà cũng được, nhưng tại sao lại làm khổ Phong rồi tự làm khổ mình?

Như nghe tiếng Phong ở ngoài, thật sự chỉ muốn nhào ra ôm lấy anh xong phải cố nín nhịn. Cứ để anh đứng đó thật không ổn.

Cố gắng nén cơn tức giận, cô nói mà lòng ngực đau nhói:

- Phong, mau về đi. Phong có ở đó cả đời Như cũng không ra đâu.

- Không! Như! - Phong đáp lại, trong lòng nhen nhóm vài phần hy vọng - Như không ra Phong cũng đợi. Đợi bao lâu cũng được. Phong không tin Như không mấy may cảm động.

- Tốt! - Cô gần như quát lên - Như thà chết trong này cũng không ra.

Phong hoảng sợ, cô sẽ không làm gì dại dột chứ.

- Như! Đừng! Đừng tự tổn thương mình. Như ơi!

- Vậy anh đi hay không???

- Anh...

- Đi không? - Như gào to.

- Được, được. Phong đi, Phong đi mà. Đợi Như bình tĩnh lại, Phong sẽ tới. Đừng làm gì, nhớ nhé.

Và cuối cùng, dù không đành lòng, Phong cũng phải cùng bà Loan quay đi. Anh còn ngoái lại rất nhiều lần xem Như có mở cửa không. Kết quả cánh cửa gỗ vẫn im lìm không động tĩnh.

Như...tàn nhẫn thế sao...

*****

Viết chương này không hiểu sao cứ thấy câu câu thế nào ấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đồ Bệnh

Thực ra, không hẳn là Như không muốn mở cửa, mà là không thể mở cửa. Bởi lẽ những lời vừa rồi cô nói đã rút cạn toàn bộ sinh lực của cô rồi, khóc cũng không còn hơi sức mà khóc nữa. Cô ngồi yên lặng nghe tiếng bước chân anh xa dần, xa dần. Lý trí cô theo đó mà mờ mịt dần. Khi không còn cảm nhận được anh, cô cũng không còn cảm nhận được bất cứ điều gì nữa. Trong cô lúc này là một khoảng không trống rỗng. Nước mắt rơi vô thức dù cô không hề khóc. Cảm giác đau đớn tuyệt vọng đã nhạt đi như không còn dấu vết. Hình như có người từng nói rằng: Đau đớn nhất

chính là khi không còn thấy đau nữa...

Như cứ ngồi như thế, không biết là đã ngồi bao lâu. Chỉ biết khi ý thức dần trở lại thì cô nhận ra trời đã rất khuya. Không gian im ắng chỉ còn tiếng côn trùng rả rích bên ngoài. Cô muốn đứng lên, nhưng cả người tựa hồ nặng như một khối đá, không làm sao di chuyển được. Thôi thì kệ đi. Cô ngồi yên, không nhúc nhích, cũng không còn rơi nước mắt. Tuy thế, trong lòng lại cuộn lên từng đợt xót xa. Nghĩ về tương lai phía trước, chỉ toàn một tầng sương mù dày đặc mờ mờ, không biết phải đi đâu, đi thế nào và làm sao tránh được đau khổ. Cô mệt mỏi, thật sự mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn dừng lại không bước tiếp nữa. Chẳng lẽ đánh phở mặc cho số phận ra sao thì ra...

Trước mắt cô, mọi thứ mờ hồ dần...bóng đêm nhẹ nhàng phủ lên mi mắt... Trong hư vô, nụ cười của anh lại thấp thoáng hiện ra...ấm áp, yêu thương...

Một trận gió ào qua, nụ cười tan biến...để lại những giọt nước mắt mặn chát chứa trên môi...

Bất chợt giọng ai từ ngoài vọng vào làm Như giật mình tỉnh giấc:

- Như ơi! Như! Có nhà không Như ơi?

Cô dụi dụi mắt, thì ra đêm hôm qua mệt quá, cô thiếp đi lúc nào không biết.

Tiếng gọi ngoài cửa mỗi lúc một to hơn, thúc giục hơn. Hình như là tiếng của Vân. Như đứng lên định mở cửa thì bỗng thấy choáng váng chao đảo, phải vịn tay vào then cửa để khỏi ngã. Đầu cô đau như búa bổ. Tay chân rã rời. Thật khó chịu! Đứng một lúc lấy lại thăng bằng, cô từ từ rút then ra.

Vân vừa nhìn thấy Như đã phát hoảng kêu:

- Ôi! Mày làm sao thế Như? Sao mắt sưng húp lên thế kia? Mặt thì đỏ bừng, môi lại trắng bệch. Mày ốm à?

Như lắc lắc đầu, cô hoàn toàn không ý thức được bộ dạng mình lúc này thảm hại đến cỡ nào.

- Không, tao không sao.

- Không sao là không sao thế nào? Nhìn mày không ổn tí nào cả. Hay là hôm nay mày nghỉ đi, tao xin bà chủ cho.

Quả thật Như rất mệt, nhưng cô lại không muốn nghỉ làm. Nếu cô ở nhà, chắc chắn sẽ lại nghĩ đến Phong:

- Không cần đâu. Mày chờ tao tí thôi, tao đi rửa mặt thay quần áo.

Vân không kịp ngăn Như đã quay vào nhà, đành chỉ biết đứng chờ.

Đi đi lại lại trước cửa nhà một hồi lâu, Vân vào nhà ngó đồng hồ. Đã hai mươi phút rồi, Như làm gì mà lâu thế chứ? Cô không phải người thích chài chuốt, thay bộ quần áo thôi mà giờ chưa ra là sao? Vân sốt ruột vô cùng, không biết Như làm sao. Cô chờ thêm lúc nữa, vẫn không thấy cô, Vân lo quá không đợi được bước nhanh vào nhà tìm Như. Đi đâu rồi? Buồng ngủ, gian bếp, sau vườn tìm cả rồi mà không thấy. Vân sắp phát hỏa thì cuối cùng cũng thấy Như ngất xỉu trong phòng tắm, hoảng sợ vội vã lay gọi:

- Như ơi! Mày làm sao thế này Như? Tỉnh lại Như ơi đừng dọa tao. Như!

Vân sờ tay lên trán Như, cảm giác nóng như lửa đốt truyền đến bàn tay làm cô kinh hoàng. Sao lại sốt cao tới mức này chứ?

Vân bỏ cả buổi làm ở đây chăm sóc Như. Cô đưa Như vào buồng, đặt nằm xuống giường rồi đi lấy khăn mặt chườm mát, sau lại lục tung cả nhà tìm thuốc hạ sốt. Trong lúc chờ Như tỉnh, cô xuống bếp nấu cháo. Vừa làm vừa suy nghĩ lan man, Vân nhớ nhó mặt mày. Như vốn là cô gái mạnh mẽ, hoạt bát hay nói cười. Sao bỗng dưng suy sụp thành ra như bây giờ? Ôm là một phần, rõ ràng Như còn khóc, mà không phải khóc ít, là khóc rất nhiều. Nếu không sao mắt Như sưng húp lên như vậy. Vốn là một người giàu trí tưởng tượng, Vân suy đoán ra đủ loại khả năng, mãi mà tới nỗi suýt để lửa lan cháy cả căn bếp. Nấu xong nồi cháo thì người Vân cũng đầm mồ hôi, còn cả tro bụi với bỏ hống bám vào áo quần đầu tóc. Thoạt nhìn rất thể thảm.

Khi cô bung bát cháo lên nhà thì đã thấy Như ngồi dựa vào thành giường, mắt hướng ra khung cửa sổ nhìn khu vườn xanh mướt rau non. Không biết Như nhìn cái gì mà chăm chú đến mức Vân đi vào cũng không để ý.

- Mày ngồi dậy làm gì? Tỉnh từ bao giờ hả? - Vân hỏi, giọng vừa lo lắng vừa có phần trách móc.

*****

Có ngược quá không? Không đúng không nhì.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vì Yêu

Như quay mặt lại, cười cười đáp:- Tao ngất à? Phấn mày quá! Mất buổi làm của mày rồi.

- Còn cười nữa! - Vân cau có - Mày dọa tao sợ chết khiếp có biết không? Người gì nóng như cái lò than ấy. Tao đỡ mày vào đây mà toát mồ hôi. Giờ sao rồi? Khó chịu chỗ nào?

Như lắc đầu.

Vân lại hỏi:

- Thế nói cho tao biết mày có chuyện gì được không? Đạo này mày cứ buồn buồn sao sao ấy, hôm nay còn đổ bệnh luôn rồi. Nói đi xem nào, mày gặp chuyện gì?

Như bỗng tắt hẳn ý cười, sắc mặt thoáng chốc trầm tư. Trong đôi mắt đen mệt mỏi phủ một tầng hơi nước u ám khổ não, gần như sắp khóc. Vân thấy có vẻ không ổn, vội xoa tay:

- Thôi thôi không hỏi nữa, không hỏi nữa. Mày ăn đi rồi uống thuốc. Xong thì ngủ đi cho khỏe. Nào, có cần tao bón cho không?

Như im lặng, khẽ cúi đầu chậm chậm ăn. Dạ dày cồn cào khiến cô mấy lần muốn nôn ra hết. Vân phải rất cố gắng vừa dứt cháo cho cô vừa vuốt lưng xoa bụng giúp cô khỏi nôn. Hai người mất tới hai tiếng đồng hồ mới ăn xong bát cháo.

Uống thuốc xong, Như ngủ. Vân đắp chăn cho cô rồi ra khỏi buồng. Phải đến xin phép bà chủ cho nghỉ làm chứ không là bị trừ lương liền. Bỗng cô nghe loáng thoáng trong nhà tiếng Như nói mơ. Nói cái gì mà yêu, cái gì mà không thể, hình như còn nhắc tên Phong gì gì nữa nhưng Vân nghe không rõ. Chẳng lẽ Như thất tình sao? Rốt cuộc là làm sao nhỉ?

Vân ra đến cổng, đi một quãng thì nhớ ra còn chưa khóa cửa nhà cho Như, lẽ có ai đến thì sao? Cô vội vã quay lại, bắt gặp một chàng trai lạ mặt đứng trước cửa nhà Như, dáng vẻ ngập ngừng muốn gọi lại thôi. Cô đến gần, hỏi:

- Này, anh là ai? Đến đây tìm ai?

Chàng trai nhìn Vân, nghĩ nghĩ một lúc, trả lời:

- Tôi tìm Như, cô là ai?

Vân thắc mắc:

- Tôi là Vân, bạn Như. Anh tìm Như? Tìm Như làm gì? Anh là gì của Như?

- Tôi là Phong. Tôi là...à...ừ bạn Như.

Vân nhũn mày ngắm nghía Phong từ đầu đến chân, cảm thấy rất quen. Gặp ở đâu rồi nhỉ? Một hồi, cô bắt chợt reo lên:

- A! Phong! Cậu là Phong ăn cắp! Á không, không phải. Tôi không có ý đó. Ý tôi là...

Phong cười, tỏ vẻ không để tâm. Anh đến tìm Như, chuyện khác mặc kệ đi. Hôm qua anh đã định quay về thành phố nhưng quá lo cho Như nên đã nhờ bà Loan xin nghỉ học cho mình rồi tìm nhà nghỉ ngủ lại một đêm. Anh không muốn rời đi bây giờ, anh muốn nhanh chóng giải quyết khúc mắc giữa hai người để có thể sớm ngày cùng Như hạnh phúc...

Vân lại nói tiếp:

- Tôi nhớ ngày xưa cậu với Như rất thân. Như đúng là có mắt nhìn, hồi nhỏ cậu gầy gò đen nhem mà giờ đẹp trai thế này. Nghĩ lại trước kia tôi cũng xa lánh cậu, thật xấu hổ quá. Xin lỗi nhé. - Có đó mặt gãi gãi đầu.

Những chuyện này Phong sớm đã quên rồi, nhiều người ức hiếp anh như vậy, nhớ làm sao được từng người một. Anh hỏi Vân:

- Vậy Như đâu?

- À Như á? Nó ốm rồi, đang ở trong nhà kia. Cậu vào thăm nó đi. À này, nó đang ngủ, đừng đánh thức.

Phong vừa nghe Như ốm đã lo lắng, chẳng nói thêm câu nào đã chạy vào nhà. Vân nhìn anh, trên đầu cô treo lên cả ngàn dấu chấm hỏi, làm gì khản trương vậy chứ? Cô định quay đi, nhưng nghĩ một chút lại đứng chờ, chờ Phong đi rồi đóng cửa.

Phong vào tới buồng, thấy Như đang nằm ngủ, gương mặt đỏ bừng vì sốt. Anh khẽ chạm tay lên má cô, cảm giác nóng bỏng khiến anh không khỏi đau lòng. Thì ra chuyện này đối với cô có đã kích lớn đến thế, tới mức ngã bệnh luôn rồi. Anh biết làm sao thuyết phục cô chấp nhận đây?

Phong nắm tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ. Thực sự anh hôn rất nhẹ, không hiểu sao lại đánh thức cô.

Như vừa mở mắt đã thấy Phong, tay còn bị anh nắm. Cô giật phắt ra, tròng mắt:

- Phong! Sao lại... Không phải hôm qua đã đi rồi sao? Phong đến nữa làm gì?

Anh đau khổ nhìn cô:

- Như, đừng vậy nữa. Phong yêu Như, Phong biết Như cũng yêu Phong đúng không? Làm ơn đừng xua đuổi Phong có được không?

Như ứa nước mắt, tim cô nhói đau như dao đâm:

- Thôi đi! Như nói rồi, Như với Phong không còn quan hệ gì nữa. Phong mau đi đi, đi ngay!

- Như, đừng mà. Phong xin Như, đừng có chấp được không?

- Đi đi!

Vân ở ngoài nghe tiếng cãi cọ đã chạy vào, ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế? Ơ Như, sao lại khóc?

- Là cậu cho Phong vào à? - Như hỏi

- Ừ, không phải hai người là chị em kết nghĩa sao? Phong đến thăm mà chẳng lẽ tao bắt đứng ngoài?

- Không chị em gì cả, mau đuổi cậu ta ra ngoài đi. Tao không muốn gặp.

- Tại sao?

Phong nhìn Như say đắm, chân thành, lên tiếng trả lời thay cô:

- Vì tôi yêu Như.

Vân kinh ngạc đến mức há hốc miệng, cảm cô cũng muốn rớt xuống đất luôn.

- Nhưng - Phong tiếp - Mẹ cô ấy lấy bố tôi nên cô ấy ghét tôi.

Vân thực sự càng nghe càng không hiểu. Thế này là sao? Sao mà càng ngày càng rối như mớ bòng bong vậy? Từ chị em kết nghĩa thành yêu nhau rồi mẹ người này lấy bố người kia là sao đây?

Như quát:

- Thôi đi! Yêu gì hả? Mẹ gì hả? Bà ta không phải mẹ tôi! Còn Phong, nếu còn không đi tôi sẽ đá ra ngoài. Mau đi cho tôi!

Vân khôi phục tinh táo từ trong mớ suy nghĩ hỗn loạn của bản thân, bỏ đi, hỏi sau vậy, bây giờ phải trấn an Như đã. Cô kéo Phong ra cửa, khuyên anh nên đi trước, đợi đến mai hãy quay lại. Về phía Như cô sẽ nói giúp. Phong ngán ngừ, ngoài lại nhìn Như một chút mới không đành lòng quay đi. Vân thở dài, yêu nhau sao mà khổ thế chứ?

Cô quay lại buồn thì Như đang khóc trên giường, liền ôm lấy Như an ủi:

- Thôi đừng khóc nữa. Mày không nhận mẹ thì thôi, không yêu Phong thì thôi khóc làm gì? Nín đi.

Như nức nở không thôi:

- Nhưng...nhưng mà tao...tao...tao cũng yêu Phong. Tao yêu Phong lắm, yêu nhiều lắm mày biết không? Đuổi Phong đi tao cũng đau lắm... Mày có hiểu không? Mày bảo tao làm sao bây giờ? Vân ơi!

*****

_ _ _ _ _

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chấm Dứt Tất Cả

Vân rất cảm thông với Như, nhưng cô cũng chẳng biết phải trả lời Như ra sao, đành cứ mặc Như khóc cho thỏa lòng. Tuy Vân chưa từng yêu ai, xong cô vẫn biết yêu mà không thể đến với nhau là vô cùng đau đớn. Càng yêu sâu đậm thì càng khổ sở. Như và Phong, cả hai đều rất yêu đối phương, hơn nữa còn là mối tình đầu, nỗi đau của hai người là không gì so sánh được. Ngày mai Phong quay lại đây, hai người sẽ đối mặt ra sao? Chẳng lẽ lại như hôm nay? Quá bi kịch!

Buổi tối, Vân vẫn nấu cháo cho Như nhưng cô không ăn, bảo:

- Mày cứ để đấy đi. Muốn rồi, về đi không bỏ mẹ mày lo, ta không sao đâu.

Vân phản đối:

- Không được. Mày bệnh nặng thế này, lại còn... Tóm lại là tao không đi đâu hết. Tao nói với bố mẹ tao rồi, mày yên tâm.

- Đừng lo cho tao, tao hứa với mày ngày mai tao vẫn còn nguyên vẹn được chưa? Tao muốn ở một mình, mày về đi.

- Nhưng...

- Thôi mà, mày không tin tao à?

Vân cuối cùng vẫn không nói lại Như, đành phải về. Trước khi đi còn dặn lại:

- Nhớ ăn rồi uống thuốc nhé. Không được quên đâu.

- Ừ, nhớ mà.

- Nhớ kỹ đấy.

- Ừ.

Vân đi, còn lại Như một mình trong căn nhà nhỏ, cô đơn lạ lùng. Ngoài trời gió nổi lên ào ào, tiếng sấm vang động kèm theo những ánh chớp sáng lòa trên bầu trời đen kịt. Không khí xông lên mùi hơi nước man mác, lạnh lạnh. Có lẽ sắp mưa rồi.

Như ngồi trầm tư, nhớ đến những ngày còn nhỏ, mỗi đêm đều ngồi trên giường mà khóc tới ngủ thiếp đi. Thời gian có Phong ở bên, cô đã không còn thói quen này nữa. Bây giờ thì... Cô vẫn một mình bó gối trên chiếc giường đơn cũ kỹ, chỉ có điều cô không khóc. Song càng im lặng bề ngoài thì trong lòng càng giông tố dữ dội, giày xéo con người ta tan nát cả tâm hồn.

Mưa bắt đầu rơi, lộp bộp lộp bộp trên mái ngói. Trong tim Như mưa cũng đang rơi, buốt giá. Cô nhớ Phong. Ngày mai anh có quay lại nữa không? Chắc có. Anh chưa bao giờ bỏ cuộc. Nếu như ngày xưa, tính kiên trì của anh khiến cô rất cảm phục thì bây giờ nó lại khiến cô đau khổ. Giả như anh là người cả thèm chóng chán, giả như tình cảm của hai người không sâu đậm đến vậy thì giờ đau ai phải khổ xù, dằn vặt. Làm tổn thương người mình yêu chính là đau gấp ngàn lần bản thân bị tổn thương. Trước nay Như chưa từng có cảm giác này, nó khiến cô chỉ muốn chết đi cho xong. Nhưng nếu cô chết, Phong sẽ càng đau đớn mà cũng chẳng giải quyết được chuyện gì.

Tuy nhiên, cứ kéo dài tình trạng này thì cô sẽ điên mất. Hàng xóm từ lâu đã dị nghị đủ điều vì việc bà Loan, cô đã khó chịu lắm rồi. Giờ lại thêm Phong, người ta sẽ nói gì nữa đây? Phong lại còn mới vào đại học, không thể để anh vì cô mà chệnh mảng học hành. Nghĩ thế nào cô cũng phải chấm dứt tình trạng này. Phải, đến lúc kết thúc tất cả rồi. Chỉ có một cách thôi, những chuyện này rồi sẽ qua nhanh mà...

Như đứng dậy đi đến bàn. Con số vẫn chưa lui bao nhiêu khiến cô lão đảo bước không vững. Như tìm giấy bút, cố gắng ổn định đầu óc choáng váng, viết một lá thư để lại cho Phong.

"Phong,

Có lẽ đây là lá thư cuối cùng Như viết cho Phong. Hãy đọc nó cẩn thận, và hãy nhớ những gì Như sắp viết ra đây.

Như rất hiểu tình cảm Phong dành cho Như. Nhưng cũng xin Phong thông cảm cho Như, Như không thể chấp nhận. Cảm ơn Phong tám năm qua đã ở bên Như. Quãng thời gian đó Như thực sự rất hạnh phúc.

Mẹ Như lấy bố Phong, cả hai người Như đều không thể tha thứ. Chắc Phong cũng hiểu điều này chứ. Tuy nhiên, Như không trách Phong, vì thế Phong không cần phải đau buồn.

Như biết Phong sẽ không bỏ cuộc trừ phi Như dứt khoát buông tay trước. Xin lỗi Phong rất nhiều nhưng Như buộc phải đi rồi. Phong ở lại hãy giữ gìn sức khỏe, cố gắng học cho tốt. Như tin Phong sẽ thành công trên con đường Phong đã chọn. Quan trọng là, hãy tìm một tình yêu mới, xứng đáng để Phong hy sinh hơn là Như. Chúc Phong hạnh phúc.

Tạm biệt. Đừng tìm Như, sẽ không tìm ra đâu.

Ký tên:

Như

Xin lỗi rất nhiều."

Như dọn đồ đạc, nhét tất cả vào một chiếc túi. Cũng chẳng có gì, chỉ là vài bộ quần áo và những lá thư của Phong.

Ra đến cửa rồi cô còn ngoái lại nhìn ngôi nhà lần nữa. Nơi đây cô đã sống những ngày tháng vui vẻ nhất cuộc đời, phải rồi xa cũng không hề dễ dàng. Nếu có thể, cô chỉ muốn đem theo toàn bộ căn nhà này đi, cả khu vườn nhỏ kia nữa, khu vườn mỗi chiều cô cùng Phong tưới rau, bắt sâu, ngày tháng trôi êm đềm biết bao...

Từ đây chôn vùi tất cả, tạm biệt quá khứ bước đi. Từ đây sẽ rũ bỏ hết, chỉ còn nụ cười của anh mãi mãi ở trong tim cô, vĩnh viễn không phai nhòa.

Như bước đi trong màn mưa lạnh lẽo, trái tim mỗi lúc một lạnh hơn. Nước mắt hòa theo mưa, kỷ niệm trôi theo gió. Gửi lại đây nhé những ngày đã qua. Gửi lại Phong tình yêu đầu đầy đau khổ, tình yêu chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc của chúng ta. Sau này nếu có duyên gặp lại, hy vọng sẽ thấy Phong tay trong tay hạnh phúc bên người khác. Như đi đây... Tạm biệt Phong, em trai của Như...

Sáng hôm sau, bầu trời vô cùng quang đãng, không khí trong lành. Sau cơn mưa mọi vật như bừng lên sức sống. Nhưng không hiểu sao Phong lại có cảm giác không yên lòng, hình như có chuyện gì sắp xảy ra. Anh đứng trước cửa nhà Như, bốn chôn đi đi lại lại, muốn vào lại không dám. Nếu Vân không xuất hiện thì chẳng biết anh định đứng đến bao giờ.

- Cậu làm gì đến sớm thế hả? Đứng đây canh cửa à?

Phong cứ nhìn mãi cánh cửa khép hờ:

- Tôi muốn gặp Như, nhưng mà...

Vân tỏ vẻ chán nản:

- Cậu thật là. Yêu thì phải mạnh dạn lên chứ. Ngay cả việc khó nhất là tỏ tình cũng làm xong rồi, giờ chỉ có thuyết phục an ủi thôi mà cũng không dám. Theo tôi vào đi, cửa không khóa đâu. Như đang ốm, chắc giờ chưa dậy đâu, không phải gọi.

Phong gật đầu, đi theo Vân vào nhà. Vân không cho anh vào buồng, bảo anh ngồi ở gian nhà ngoài đợi, khi nào gọi mới được vào. Phong nghe theo không một câu cự nự. Anh tin nếu nghe Vân anh có thể nói chuyện với Như dễ dàng hơn mà không bị đuổi đi.

Nhưng anh còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì Vân đã chạy ra, nét mặt vô cùng hoảng hốt:

- Không thấy Như!

*****

Rồi xong - _ -

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Kiểm Tìm Một Người Trong Vô Vọng

Phong cũng phát hoảng theo:- Cái gì? Sao không thấy?

- Không phải lại ngất ở đâu đó rồi chứ?

Hai người vội vã tìm kiếm khắp nơi, từ trong nhà ra ngoài vườn, chỗ nào cũng tìm mà vẫn không thấy Như đâu. Đến khi quay trở lại gian buồng của cô mới phát hiện lá thư cô để lại trên đầu giường.

Phong đọc thư, Vân đứng một bên ngó vào.

Gương mặt Phong lúc này thật sự đáng sợ không tả nổi. Từng câu từng chữ như muốn đem trái tim anh xé làm trăm mảnh. Anh vò lá thư, nắm chặt trong tay. Nước mắt cứ thế trào ra muốn ngăn không được. Phong ngồi phịch xuống giường, tựa như mất hết sức lực.

- Cô ấy bỏ đi rồi, bỏ đi thật rồi. Cô ấy rời xa tôi rồi...không ở bên tôi nữa...

Vân nhìn anh mà vừa buồn vừa tức, phát cáu gắt:

- Đi rồi! Ủ, đi rồi. Còn không đi tìm đi, cậu có thật là yêu nó không hả?

Phong vẫn ngồi nguyên như cũ:

- Cô ấy đi rồi. Cô ấy ghét tôi đến thế à? Ngay cả cơ hội gặp mặt tạm biệt cũng không cho tôi. Cô ấy ghét tôi.

Vân thực sự bị hai người này làm cho tức điên. Một người thì yêu không dám nói, một người thì suy nghĩ lệch lạc một cách quá đáng. Bỏ đi mà là ghét, nghĩ gì thế không biết? Cô nhìn thẳng Phong gào huân một tràng:

- Ghét cậu? Cậu có vấn đề à? Ghét cậu mà nó phải khóc vì cậu nhiều thế sao? Ghét cậu mà đau khổ tới bệnh luôn được sao? Ghét cậu thì bỏ đi làm gì, tìm đại một người yêu không phải xong sao? Nó xinh như thế, đàn ông nào không yêu? Hôm qua lúc cậu về nó đã ôm tôi khóc như điên đấy, còn luôn miệng nói yêu cậu. Tôi thật rất muốn bỏ cái đầu cậu ra xem trong đó chứa gì mà cậu lại ngớ ngẩn như thế. Tình cảm người ta rõ ràng vậy rồi còn không biết. Không phải cậu luôn chắc chắn nó yêu cậu sao? Mới có một lá thư đã khiến cậu lung lay rồi hả? Tôi nói cậu biết, Như yêu cậu, yêu cậu hơn cả bản thân nó đấy. Nghe chưa hả?

Phong bị nói như tát nước vào mặt, và vốc nước này đã làm anh bừng tỉnh. Anh bật dậy nắm lấy vai Vân, lay lay liên hồi, vừa lay vừa gấp gáp hỏi:

- Cô nói thật chứ? Như yêu tôi? Thật không? Không lừa tôi?

Vân bị lay bắt ngờ hơi lão đảo một chút.

Cô phát một thờ dài, nói tới vậy vẫn còn nghi ngờ:

- Hết đầu giờ đến tai có vấn đề à? Tôi nói rõ hòng cậu vẫn không hiểu. Đứng, nó yêu cậu. Nó còn đang ốm đấy, đêm hôm qua mưa lớn như thế, mãi ban này mới tạnh. Nó chắc chắn là đợi mưa đi rồi. Còn không đi tìm đi? Cậu nhanh nhanh đem Như nguyên vẹn trả lại đây. Nếu nó có chuyện gì tôi sẽ lột da cậu.

- Được, tôi đi ngay.

Phong chạy thật nhanh ra đường. Vân đứng một lúc mới ngó ra:

- Ô hay! Tôi cũng phải tìm mà. Ê! Chờ tôi với!

Phong và Vân chạy khắp nơi hỏi thăm, chẳng ai thấy Như, kể cả những người đi làm sớm từ ba, bốn giờ sáng.

Hai người ra bến xe hỏi thì được một người đàn ông cho biết:

- À, tối hôm qua, lúc khuya khuya tôi thấy có một cô đến đây, ướt sũng từ đầu đến chân luôn. Cô ta bảo là muốn mua vé nhưng mà làm gì còn nữa. Đúng lúc đấy có cái xe chở hàng chạy qua đây, lái xe là người quen của tôi nên xin được cho cô ta đi nhờ. Sao? Hai người có chuyện gì à?

- Thế chiếc xe đó đi đến đâu?

- Tôi không biết. Ông bạn đó của tôi lái xe đường dài, mỗi chuyến đi rất nhiều nơi, tôi cũng không hỏi. Cô cậu thông cảm.

Thôi, thế là cô ấy đi thật rồi. Phong thần thờ buông thõng cánh tay, miệng lẩm bầm:

- Cô ấy đi rồi. Tôi không kịp đến. Muộn rồi. Tôi đến muộn...muộn quá rồi..

Vân đang định nói vài câu an ủi thì bỗng nhiên Phong chạy vụt đi, cô hốt hoảng sợ anh xảy ra chuyện nên vội chạy theo.

Phong chạy ra bến sông. Vân giật mình: "Không phải định nhảy sông tự tử như trong phim chứ?" Cô định lên tiếng ngăn lại thì thấy anh dừng chân đứng dưới gốc gạo, hét thật to:

- Như ơi! Sao lại bỏ Phong? Như không yêu Phong sao? Mau quay về đi Như ơi...

Vân nhìn Phong mà đau lòng, anh và Như sao lại khổ thế chứ? Cô chẳng biết an ủi anh ra sao, chỉ nhẹ vỗ vỗ vai anh.

Phong tuyệt vọng nói:

- Cô lột da tôi đi.

- Há??? - Vân ngo ngác

- Lột da tôi đi. Tôi không tìm được Như. Lột da tôi đi.

- Đùa gì thế? Tôi đâu có gan đấy. Đằng nào Như cũng đi từ tối qua, đuổi theo kịp sao được. Cậu cũng đừng buồn. Chúng ta cứ tiếp tục tìm, chắc chắn sẽ thấy mà.

- Sẽ thấy ư?

- Đúng, xoi tung cái đất Việt Nam này lên kiểu gì cũng thấy.

- Phải. Tôi phải tìm cô ấy. Nhất định sẽ tìm ra cô ấy. Tôi phải đưa cô ấy về nhà tôi. Phải rồi, Như, Phong nhất định tìm được Như.

Thời gian sau đó, Phong đã đi khắp nơi tìm Như. Ông Dũng cũng nhờ người tìm kiếm. Nhưng kết quả đi từ Bắc vào Nam, từ Đông sang Tây, tìm từ thành phố đến làng quê cũng không tìm thấy. Cô như đã biến mất rồi. Suốt hai năm liền Phong sống trong chờ đợi và đau khổ, như một cái xác không hồn. Như ơi! Như ở đâu? Như đã đi đâu? sao không quay về với Phong???...

Phong có suy đoán đến mấy cũng không ngờ Như lại ở trong cùng một thành phố với anh. Cô biết anh sẽ đi tìm cô, dù cô đi xa đến đâu cũng sẽ bị anh tìm ra. Vì thế, cách tốt nhất chính là ở gần anh. ANh chắc chắn không thể nghĩ tới khả năng này.

Đêm hôm đó, Như một thân ướt sũng, cô độc lẻ loi bước lên chuyến xe định mệnh của đời cô. Chuyến xe khiến cho cô và Phong xa cách, chuyến xe mở ra một ngã rẽ mới của số phận - ngã rẽ bất hạnh và tủi nhục...

*****

Đến đây coi như là hết phần 1 nha :) Cảm ơn các bạn đã ủng hộ nhiệt tình, nếu ai có câu hỏi gì cứ cmt bên dưới, tui sẽ trả lời trong giới hạn có thể :) cảm ơn lần nữa. Đừng bơ tui nha, tội nghiệp tui.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Người Đàn Ông Xa Lạ

Khi chiếc xe dừng lại nơi thành phố Phong sống, Như đã xin bác tài cho xuống. Cô cúi đầu cảm ơn bác rồi lặng lẽ bước đi. Trong lòng cô hiện tại có chút tiếc nuối cùng hối hận, giờ này đi đâu tìm nhà trọ được? Thôi thì cứ đi, tới đâu hay tới đó. Như xách hành lý đi chậm rãi trên đường phố đông đúc sáng ánh đèn. Sự xa hoa nhộn nhịp xung quanh khiến cô trở nên lạc lõng. Cô bước đi mà đầu cứ cúi gằm xuống đất. Quần áo vẫn ẩm, gió thổi vào buổi lạnh. Vào thu rồi, tiết trời về đêm cũng lạnh hơn. Như run lên từng chập, nhưng đồng thời mồ hôi cũng vã ra. Không ổn rồi, hình như cô lại lên cơn sốt. Như cố bước đi, xong tốc độ càng ngày càng chậm. Mắt mờ đi, tai ù ù không còn nghe tiếng còi xe inh ỏi vang lên từ phía. Dần dần, cô mất đi ý thức, ngất lịm, không biết gì

nữa.

Trong mơ hồ, cô thoáng thấy nụ cười của anh, thấy ánh mắt anh đầy yêu thương. Cô đưa tay muốn níu lấy anh, anh lại chợt tan biến đi như bột nước. Cô chơi vơi, chơi vơi, cảm giác như chìm xuống vực sâu tối tăm không một chút ánh sáng..

Như giật mình tỉnh giấc, thì ra là mơ.

Sau vài giây nheo mắt, cô đã dần làm quen với ánh sáng. Như cẩn thận quan sát xung quanh: trần nhà trắng toát, chai nước treo trên giá đang từ từ truyền nước vào tay cô, trên người cô là bộ quần áo bệnh nhân trắng sọc xanh mờ. Đây là bệnh viện! Cô lơ mơ nhớ lại hình như cô đã ngã đi. Là ai đã đưa cô tới bệnh viện nhỉ? Còn đồ đạc của cô đâu?

Bỗng một giọng nói vang lên từ phía cửa:

- Em tỉnh rồi đấy à?

Như ngoảnh ra, là một chàng trai lạ, còn khá trẻ. Nhìn sơ qua thì thấy khá đẹp trai nhưng lại có vẻ gì đó không giống người bình thường, một cảm giác khiến người đối diện phải dè chừng.

Anh ta mỉm cười đi đến ngồi xuống bên cạnh giường cô, hỏi:

- Em thấy sao rồi?

- Là...là anh đưa tôi tới bệnh viện? - Như rụt rè.

- Phải. Hôm qua anh thấy em ngất xỉu trên đường nên đưa đến đây. Em sốt cao quá làm anh phát hoảng.

- Cảm ơn anh. Thật...ngại quá!

Anh ta vẫn tươi cười như cũ, xong Như không dám nhìn thẳng vào anh. Cô thấy sợ, thấy ánh mắt anh ta thật kỳ quái. Cả cách xưng hô và nói chuyện quá sức gần gũi dù mới gặp lần đầu, cô cũng thấy kỳ lạ. Là do cô đa nghi hay thực sự...

Thấy cô cứ im lặng, anh ta không khỏi thắc mắc:

- Sao em không nói gì? Em mệt à?

- Dạ không. - Như đáp lí nhí - Tôi khỏe nhiều rồi. Chỉ là...

- Em ngại phải không? Không phải ngại đâu, cứ coi anh như bạn em đi. Anh là Tiến, hai mươi sáu tuổi, còn em?

- À...ừm...Như, hai mươi tuổi.

- Ô, thế à! À mà hôm qua anh thấy em mang theo hành lý, em đi đâu thế?

- Ồ...tôi từ quê lên đây tìm việc.

Tiến tiếp tục hỏi Như nhiều chuyện nữa, cách nói năng rất cởi mở, nhiệt tình như thể hai người đã quen lâu lắm. Biết cô không có ai thân thích, anh ta ngỡ ý muốn đưa cô về nhà mình ở vì anh chỉ sống một mình. Như sững sốt, mới quen chưa được một ngày sao anh ta có thể dễ dãi như vậy chứ? Không phải người thành phố rất cảnh giác với người lạ, sợ lừa đảo hay sao? Anh ta không sợ à? Mà cho dù có thể thật thì cô cũng ngại. Một nam một nữ, không thân thích mà ở chung một nhà, người khác sẽ nói gì đây?

Như chẳng biết đáp ra sao, cứ ấp a ấp úng, hai tay vô thức vò vò tấm chăn. Tiến hình như đoán được cô nghĩ gì, nói:

- Em đừng lo, không phải sợ gì cả. Nếu mà em thấy đến ở với anh bất tiện thì cứ coi như anh nhận em làm người giúp việc đi. Em cũng chưa có việc làm mà phải không? À nhưng mà nếu e, thấy không được thì cũng không sao, chỉ là anh...

Lời Tiến nói quả nhiên đánh trúng điểm yếu của Như khiến cô phải suy nghĩ. Đúng là hiện giờ cô chẳng biết đi đâu, làm gì giữa thành phố này. Không người thân, không bạn bè, lẻ như... Những vụ án lừa đảo, bắt cóc... từng nghe qua tí vi, báo đài hiện lên trong đầu làm cô run sợ. Thôi thì dù sao anh ta cũng có ý tốt, lại đã cứu mình, làm giúp việc cho anh ta kể cũng không có gì quá đáng. Tạm thời như vậy đi, sau này tính sau.

Như ngập ngừng:

- Cảm ơn anh. Ồ...vậy thì...vậy thì tôi...tôi phải phiền anh rồi.

Tiến mừng rỡ:

- Thế tốt quá! Chờ khi nào em xuất viện anh sẽ đưa em về nhà anh.

- Vâng, anh thật tốt với tôi.

- Thôi nào, có cần khách sáo thế không? Mà em xưng hô nghe xa lạ quá. Có thể đổi không?

- Ồ...dạ... À vâng. Tôi...à em cảm ơn anh.

- Thế chứ. Thôi em nghỉ đi. Anh có việc, đi trước nhé.

- Vâng. Chào anh.

Còn lại một mình trong phòng bệnh, Như cũng chẳng biết làm gì. Cô tựa người vào giường, mắt nhìn ra cửa sổ, cảnh vật thật thanh bình. Sân sau bệnh viện buổi sáng chẳng có mấy người, chỉ có vài bệnh nhân lớn tuổi ra ghế đá trò chuyện cùng vài đứa trẻ chạy đùa nhau quanh những bồn cây. Nhìn chúng vui vẻ, Như nhớ đến những ngày còn nhỏ, cô và Phong bên nhau hạnh phúc biết bao. Trong tâm trí cô hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ ngồi bên bờ sông, mắt nhìn theo cánh diều trên nền trời xanh. Đứa con trai có nụ cười tỏa nắng thật đẹp...

...

- Chị xinh đến đâu?

- Xinh nhất thế giới luôn.

- Ha ha. Trông em thế mà dẻo miệng nhỉ. Sau này có người yêu rồi em sẽ thấy, chị không còn xinh nhất nữa.

- Sau này em lớn, em sẽ yêu chị.

...

Lời nói bông đùa ngày ấy, giờ đã thành sự thật rồi. Nhưng người trong cuộc thì nào có hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Cuộc Sống Mới, Là Tốt Hay Xấu?

...Lời nói bông đùa ngày ấy, giờ đã thành sự thật rồi. Nhưng người trong cuộc thì nào có hạnh phúc... Tám năm trôi qua, rất nhiều thứ đã thay đổi, ký ức trong trẻo xưa kia cũng bị xóa mờ, nhường chỗ cho một thực tại bị kịch và éo le. Giá mà ngày ấy không gặp nhau, không quen nhau. Giá mà lớn lên không yêu nhau. Giá mà dù vị tha để bỏ qua tất cả và đến bên nhau... Biết bao cái "giá mà" ấy... Nếu là sự thật thì đã chẳng phải nói "giá mà"...

Thôi, cái gì qua cứ để nó qua đi, dù sao cũng đã quyết tâm ra đi rồi, phải từ bỏ mà sống tiếp. Như thăm hiểu bản thân sẽ rất khó khăn để quên đi Phong, đã thế, cũng chẳng cần quên. Cô sẽ giữ mãi hình ảnh Phong, cả đôi chỉ yêu một mình anh, nguyện cầu cho anh hạnh phúc, coi như bù đắp tổn thương mà cô gây ra.

Bắt đầu từ đây, cô sẽ có cuộc sống mới, sẽ dần vui đi đau khổ. Như ngược mắt nhìn khoảng trời xanh ngập nắng thu, khẽ nói: "Phong cũng phải như vậy, Phong nhé!"

Hai ngày sau, Như ra viện và dọn đến ở nhà Tiến. Ngôi nhà nằm ở trung tâm thành phố đông đúc xong vẫn có diện tích khá lớn và không gian đẹp mắt tươi xanh như những biệt thự vùng ngoại ô hay thấy trên phim ảnh. Trong nhà cái gì cũng có, tiện nghi đầy đủ, lại gọn gàng ngăn nắp. Sau nhà còn có hồ nuôi cá cảnh cũng khu vườn xanh mát với đủ loại cây cối hoa cỏ. Có một căn nhà như vậy giữa lòng thành phố cái gì cũng đắt đỏ này, có vẻ gia cảnh của Tiến rất giàu có.

Tuy nhiên, Như không hề biết vì sao Tiến lại giàu tới vậy. Công việc của anh cô không thể đoán ra nổi. Cô chỉ biết gần như cả ngày không thấy mặt anh. Tiến thường ra khỏi nhà từ lúc sáng sớm, đến tối mới về. Ngồi ở nhà chẳng được mấy tiếng, ăn cơm tắm rửa xong lại đi tiếp tới khuya. Thành ra cả căn nhà rộng chỉ có mình Như, mỗi ngày lo quét dọn, chăm sóc lũ cá và vườn cây rồi đi chợ, nấu ăn.

Ở một mình, lại nhàn nhã như vậy nên Như rất hay nhớ đến Phong. Cô đã cố kìm chế nhưng không được, trái tim cô mỗi lần nghĩ về anh lại thổn thức không ngừng. Có lúc cô đã muốn đi gặp Phong, cô biết rõ địa chỉ của anh ở đâu, xong đành ngậm ngùi từ bỏ ý nghĩ. Giờ cô mà quay về thì chính là làm tổn thương cả hai.

Mà kể cũng lạ, rõ ràng hai người ở trong cùng một thành phố nhưng lại chẳng bao giờ gặp nhau, cứ như số mệnh đã định sẵn phải tránh xa nhau vậy...

Từ ngày Như dọn tới nhà Tiến đến nay đã hai tháng, cả hai vẫn chưa từng nói chuyện với nhau quá mười phút. Bối lễ Tiến bận và một phần cũng vì cô tránh anh nữa. Cô luôn cảm thấy ở anh có gì đó không bình thường. Từ ánh mắt, nụ cười, cứ chỉ phong thái đều toát lên vẻ phong lưu đa tình. Do thế, cô sợ anh. Dù đôi lúc thấy mình cũng quá đa nghi đề phòng nhưng cô không ngăn được linh cảm của mình, nó mách bảo cô càng xa Tiến thì càng tốt.

Một buổi tối, Tiến về nhà từ rất sớm, cũng không vội vàng như mọi khi. Ăn cơm xong còn thảnh thơi ngồi xem ti vi ở phòng khách. Tuy nhiên, anh chẳng có vẻ gì là chú ý đến những chương trình trên ti vi cả, ngồi yên lặng không chuyển kênh dù đang phát phim hoạt hình. Mắt anh cứ nhìn đi đâu đâu. Cả thân người tựa trên ghế sofa, một tay để lên thành ghế, một tay xoa xoa cằm. Trông như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm.

Như từ phòng bếp đi ra, thấy dáng vẻ khác thường của Tiến liền hỏi:

- Anh đang nghĩ gì thế? Hôm nay không phải đi làm à?

Tiếng ngừng lên nhìn cô cười đáp:

- Không có gì, chuyện cần làm đã làm xong rồi. Từ bây giờ tới tháng sau anh rất rảnh, anh đang nghĩ xem nên làm gì trong thời gian đó thôi.

Như mỉm cười theo, không nói thêm gì nữa, im lặng ra góc nhà lấy cây chổi lau sàn.

Cô cặm cùi lau thật kỹ dù sàn nhà đã sạch bóng loáng. Thực ra thì cô chỉ đang cố kiếm việc để làm cho người đi nỗi nhớ Phong. Hôm nay là sinh nhật của anh mà...

Bỗng nhiên tiếng nhạc từ ti vi vang lên khiến cô sững lại. Ngừng tay, cô nhìn vào màn hình. Bộ phim hoạt hình hết từ lúc nào không biết, hiện tại trên màn hình là một video ca nhạc. Cô ngay lập tức như bị hút vào. Cô ca si trên màn hình ánh mắt u buồn...rất giống ánh mắt của cô... từng thanh âm trong trẻo cất lên:

"Lặng im em đếm từng bước chân âm thầm

Và nghe con gió nào vừa thoảng qua rất lạnh

Tưởng như anh vẫn còn ở nơi đây nói cười

Để cho em tựa vào bờ vai anh khóc lên..."

Mất cô dần nhòe đi lúc nào không hay. Mỗi câu hát như một nhát dao cứa vào vết thương lòng chưa khép miệng của cô. Bài hát này, sao có thể giống cô như thế? Nỗi đau đón cùng tiếc nuối thời gian qua cô đã cố chìm xuống đáy tâm can giờ mất kiểm soát mà trào dâng lên khiến trái tim cô từng đợt run rẩy.

"Tình yêu em trao mãi không hề phai mà vì con tim nhân gian mãi như đùa vui

Tưởng rằng mây trôi vậy thôi cũng sẽ quay về, về lại bên em như ngày xưa anh hỏi!

Một ngày ta xa nhau mới biết yêu là ngàn lần tim đau nhói nhưng sao vẫn chờ?

Lặng thầm một mình em đếm nay mưa nhiều...Em nhớ anh..."

Sóng gió cuộn lên trong lòng khiến cô không thể đứng vững, phải dựa vào ghế sofa. Tay cô bấu chặt vào thành ghế khiến các đầu ngón tay trở nên trắng bệch, cả người cô run lên. Mối Như mím chặt, đôi mắt đầm nước vẫn dán lên màn hình không chớp. Khi câu hát cuối cùng kết thúc, Như không kim nổi mà bật khóc. Ngay lúc này đây, cô chỉ muốn có Phong ở bên. Ngày cô rời xa anh, đã không nghĩ tới sẽ đau khổ đến mức này.

Tiến ngồi trên ghế, cứ hết nhìn Như lại nhìn ti vi. Anh rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao một bài hát bình thường lại khiến Như khóc đến vậy.

Tạm gác nguyên nhân sang một bên đi đã, Như khóc tức là cô đang rất đau lòng, cũng có nghĩa là lúc cô yếu đuối nhất. Khi con người ta yếu lòng thì lý trí sẽ không còn tinh táo nữa. Tiến thăm vui, nếu giờ anh lại gần ôm cô, cô chắc chắn không phản kháng. Bình thường Như luôn giữ khoảng cách với anh, giờ có cơ hội tốt như thế sao không tận dụng chứ?

*****

Có ai nghĩ thấy mùi âm mưu không? - _ -

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tự Mình Sa Bẫy

Tiến kéo cô ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Quả nhiên cô không một chút chống cự, còn chủ động ôm choàng lấy anh mà nước nỡ khôn nguôi- Anh không hiểu. Anh không hiểu. Anh không bao giờ hiểu em cả...

Tiến vuốt tóc cô, nhẹ giọng vỗ về:

- Thôi nào. Anh hiểu, anh hiểu mà.
- Không! Anh không hiểu. Anh không biết em nhớ anh thế nào đâu.
- Anh ở bên cạnh em đây nhớ gì chứ?

Như hoàn toàn là mình nói mình nghe, không hề mấy may quan tâm Tiến nghe hay không và đáp lại thế nào. Trong tâm trí cô hiện giờ chỉ có Phong, có nụ cười của anh, có ánh mắt yêu thương của anh và cả dáng vẻ đau khổ khi bị cô nhấn tâm đuổi đi. Yêu, thương, nhớ, tiếc đan xen choán lấy trái tim cô như một tấm lưới thắt chặt đến nghẹt thở. Cô khóc, nước mắt rơi ướt cả ngực áo Tiến, nóng hổi.

Tiến cũng để mặc cho cô khóc, còn mình thì nhân cơ hội gần gũi cô, vuốt ve tấm lưng cô. Hương thơm từ thân thể cô khiến lòng Tiến rạo rực như có lửa đốt. Là đàn ông chân chính, ở vào hoàn cảnh như thế mà cô gái trong lòng lại xinh đẹp thế này, ai không động lòng cho được. Bản thân Tiến mấy tháng nay lại bận rộn suốt ngày, không có thời gian...

Như bỗng đẩy anh ra, dịch xa anh cả nửa mét. Hình như bấy giờ mới nhận ra mình ôm anh là không đúng.

- Xin...xin lỗi. Em...vô ý quá. Em...

Vòng tay trong phút chốc trống không. Tiến có chút tiếc nuối:

- Không sao. Chuyện bình thường mà. Mà sao em lại khóc thế?
- Ờ...dạ...không có gì ạ.

Tiến khẽ nhủ mày, định nhích lại gần cô một chút thì cô lại dịch ra xa hơn, khuôn mặt cúi gằm đồ ùng vì xấu hổ. Bộ dạng thẹn thùng của cô vô tình lại trở nên kích thích trong mắt ai kia.

Tiến cố gắng thu lại ánh mắt trên người cô, quay đi nơi khác, buồn buồn hỏi:

- Em không coi anh là bạn sao? Ngồi cũng ngồi xa thế kia. Sợ anh làm gì em à?

Như giật mình xua xua tay, lo anh giận nên cô vội vã giải thích:

- Không! Không có! Em không có ý đó. Em chỉ là...không quen.
- Vậy em ngồi gần anh một chút đi, dần sẽ quen. - Tiến nhướn mày đề nghị.
- Ờ...em...em... A! Em đi rửa mặt.

Như kiểm đại một lí do chống chế rồi nhanh chân chạy vào phòng tắm. Thái độ của Tiến quả thực khiến cô sợ hãi. Cô cảm nhận được tà ý trong mắt Tiến, cô cần phải cảnh giác.

Sau khi rửa mặt mũi sạch sẽ, thêm năm phút bình ổn hô hấp và nhịp tim đang rộn lên vì sợ, Như mới từ từ bước ra khỏi phòng tắm. Cô rụt rè ngồi xuống ghế đối diện Tiến, như vậy bảo xa cũng không xa mà bảo gần cũng không quá gần.

Tiến nhìn cô, khóe môi thoáng xuất hiện ý cười khó thấy. Cũng thông minh đấy chứ.

Anh vừa đẩy ly sữa trên bàn về phía cô, vừa nói:

- Uống đi, Như. Anh mới lấy trong tủ lạnh ra đó.
- Sao lại cho em?
- Mấy hôm trước về khuya anh thấy phòng em vẫn sáng đèn, mắt ngủ phải không? Mau uống đi, uống xong sẽ ngủ ngon hơn đấy.

Như bất ngờ, anh ta quan tâm cô sao? Phòng cô đâu có gần phòng anh ta, vậy là đêm nào anh cũng đến xem cô ngủ chưa. Anh ta thật tốt. Thế mà vừa nãy cô còn nghĩ ngờ anh có ý xấu. Như hổ thẹn vì suy nghĩ sai trái của bản thân, lóng ngóng bụng ị sữa lên, lí nhí:

- Cảm ơn anh.
- Không có gì. Mau uống đi. Uống hết nhé.

Vì vừa mới ăn cơm chưa lâu, Như phải rất cố gắng mới uống xong ly sữa. Tiến gật đầu cười:

- Vậy mới được chứ. Thôi em lên phòng nghỉ sớm đi.

- Dạ anh...ờ...anh ngủ ngon.

Đúng là uống sữa có cảm giác buồn ngủ thật, Như chưa lên đến phòng đã muốn nằm xuống giường. Nhưng mà sao nóng thế nhỉ? Cả người cô nóng ran lên, trong cơ thể có một cảm giác rạo rực rất khó tả, rất bức bối. Cô mở tung cửa sổ, gió đêm lồng lộng thổi vào phòng, quạt cũng bật lên mức lớn nhất mà vẫn nóng. Hình như còn càng ngày càng khó chịu hơn. Sao thế này? Nói thật chứ lúc này cô chỉ muốn lột sạch quần áo trên người xuống mà ngâm mình trong nước lạnh. Như đi ra định khóa cửa phòng để đi tắm thì thấy Tiến xuất hiện, hỏi mà như không hỏi:

- Em nóng?

Như gật đầu đáp:

- Vâng. Rất nóng.

Tiến cười đầy ẩn ý:

- Có cần anh làm cho bớt nóng không?

Tiến đẩy cô vào trong, dùng chân đóng cửa lại, tiếp tục ép cô lùi đến khi ngã xuống giường. Như nhận ra có gì đó nguy hiểm, liền chống cự:

- Anh muốn làm gì? Há? Anh...

Tiến đè lên tay cô để cô khỏi vùng vẫy, liếm môi đầy vô sỉ:

- Em thật dễ thương Như à. Vượt quá sức chịu đựng của anh rồi.

Bàn tay thô bỉ của Tiến sờ soạng khắp người Như. Cô muốn phản kháng nhưng cơ thể như không còn sức, tay chân đều như bị khóa xuống giường.

- Không được! Anh là đồ bỉ ổi. Mau rút ra. Anh...

Câu nói của cô chưa kịp thốt ra hết đã bị Tiến chặn lại bằng một cái hôn. Như hoàn toàn buông xuôi chịu thua, thân thể như có dòng điện chạy qua khiến cô tê dại, cảm xúc chưa bao giờ có. Ý thức cũng mờ dần, không hay biết gì nữa...

Sáng hôm sau, nắng sớm chiếu rọi sáng bừng cả căn phòng khiến Như dần hồi tỉnh.

*****

Em cạn lời rồi

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bất Hạnh Nối Tiếp Bất Hạnh

Cô lấy tay che mắt cho dần thích nghi với ánh sáng, từ từ ngồi dậy. "Cái gì thế này?" - Như giật mình nhận ra trên người không một mảnh vải. Hôn nữa, trong cơ thể còn có một cảm giác đau đớn lạ lùng. Nhìn quanh phòng, quần áo của cô vứt lung tung khắp mặt sàn. Tối qua...tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Như lờ mờ hồi tưởng. Lúc xem ti vi, cô đã khóc, ừ phải, rồi cô ôm Tiến. Sau đó thì đi rửa mặt, quay lại thì Tiến đưa cho cô ly sữa. Cô uống, uống hết. Rồi cô lên phòng. Sau nữa thì...nóng, phải rồi, cô thấy rất nóng. Cuối cùng, Tiến vào phòng, và...

Như nghĩ đến đó mà bàng hoàng cả người, lẽ nào...

Tay cô run run lật chăn lên, nhìn xuống. Ga giường trắng tinh loang vết máu đỏ tươi nhức mắt. Ôi không! Không thể nào! Trời ơi!

- Aaaaaaa!!!!

Như hét lên đầy đau đớn. Cô...cô đã... Sự trong trắng của cô... Đời con gái của cô...

Như bật khóc nức nở..... Cô đã có lỗi với bản thân.....có lỗi với Phong rồi..... Lời hứa cả đời thùy chung của cô nay còn đâu nữa..... Cô phải làm sao đây?

Đau đớn chỉ bằng một người con gái bị mất đi trinh tiết, mà người gây ra chuyện đó lại không phải là người mình yêu.

Sau này cô biết sống ra sao? Còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa?

Cô trách mình đã quá ngây thơ, khờ dại tin tưởng Tiến. Hắn là là tên khốn nạn, đáng lẽ cô phải sớm nhận ra chứ. Giờ thì muộn, muộn thật rồi. Sớm biết thế này cô đã không bỏ nhà lên thành phố. Thà rằng chấp nhận tha thứ cho mẹ mình, tuy hơi khó chịu một thời gian nhưng rồi sẽ được hạnh phúc bên những người thương yêu mình. Than ôi giờ hối hận còn có ích gì? Cô có muốn đi tìm Phong cũng không được, cô làm sao còn xứng với anh?

Đã đến nước này thì còn sống làm gì nữa. Phải, còn sống làm gì nữa. Thứ quý giá nhất của đời con gái, cô đã mất đi rồi. Tình yêu đầu đời trong sáng mơ mộng, cũng đã vô vọng rồi. Sống chỉ càng thêm đau khổ, tủi nhục. Chết đi là hơn. Chết rồi sẽ được giải thoát, sẽ không phải chịu giày vò nữa. Khi sự tủi nhục, tuyệt vọng đi tới giới hạn thì cái chết chính là thứ duy nhất người ta có thể nghĩ đến, Như cũng thế. Cô đã hoàn toàn không còn muốn sống.

Trước đây khi xem phim cô vẫn hay nghĩ những nhân vật trong phim sao cứ phải tự tử chứ, chuyện gì chẳng có cách giải quyết. Không ngờ có lúc chính cô lại lâm vào tình thế này. Cô cười chua xót trong khi nước mắt tuôn rơi.

Hít một hơi thật sâu, cô quả quyết đứng dậy, nhặt quần áo lên đi vào phòng tắm. Dù có chết thì cũng phải gột rửa hết sự dơ bẩn tên sờn kia đã vấy lên người cô.

Đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước mát lạnh xối vào người khiến cô hơi run lên. Như nghiêng rãnh kỉ cọ thật mạnh, da thịt cũng đỏ lên, rất bóng. Nhưng nghĩ đến bàn tay dâm loạn của Tiến sờ

soạng khắp người mình, cô lại không thể nhẹ tay, càng cố sức kì cọ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Như bước ra khỏi phòng tắm. Trong lòng cô tràn đầy uất hận cùng bi thương. Cô với tay lấy con dao nhỏ vẫn để trong ngăn kéo tủ đầu giường. Bàn tay nắm cán dao run run, cô nhắm mắt đưa lưỡi dao sắc lẹm kề lên cổ tay mình. Con người khi đứng giữa lần ranh sinh tử vẫn thường có cái tham sống sợ chết tự nhiên. Do thế, Như hơi do dự. Lưỡi dao kim loại lạnh lẽo làm cô nổi da gà. Giây phút này, cô lại có ý nghĩ chùn bước...

Bất chợt giọng Tiến vang lên từ hành lang làm cô giật mình, bắt giác hướng ra nghe ngóng:

- Em chờ mãi chẳng thấy chị về. Chọn giờ thế, em vừa về nhà thì chị gọi điện. Ủ, làm rồi. Thật sướng! Cô ta như một con cừ non ấy. Chị biết không? Mấy cô em ở chỗ chị tuy có kỹ thuật nhưng mãi cũng nhàm, đôi khẩu vị rất tốt. Thuốc đấy có tác dụng rất tuyệt, chơi rất vui. Há? Gì cơ? Không, không, cô ta còn đấy. Em kiểm tra rồi mà. Ha ha ha. À không, lần này thì không. Em thích cô ta, muốn giữ lại. Nếu cô ta không nghe lời em sẽ đẩy qua chị. Há? Không lo, tối qua sau khi xong em còn cho uống thuốc mê mà, giờ này chắc chưa tỉnh đâu. Yên tâm. Vâng, thế nhé. Em đi dọn dẹp đã. Sáng vội qua tìm chị chưa thay ga giường. Ha ha ha.

Như nghe xong mà trong lòng căm phẫn tới cùng, ghen hòng. Hắn ta sao có thể nói ra những lời thô bỉ như vậy chứ? Tân tiết cả đời cô hẳn coi như thứ mua vui thế sao? Hắn có còn là con người không?

Nỗi hận làm cô mất kiểm soát mà nắm quá chặt cán dao khiến nó trượt khỏi tay cô rơi xuống sàn nhà nghe: "Keng!" một tiếng.

Tiến đang nói chuyện điện thoại ở hành lang nghe thấy, hốt hoảng tắt máy chạy vào phòng. Như đứng đó, đôi mắt đen ngập tràn oán hận nhìn hắn, cả người run lên vì giận dữ. Con dao rơi dưới chân cô.

Tiến hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, nhanh nhẹn lao tới nhặt con dao, không suy nghĩ nhiều liền quăng qua cửa sổ. Hắn còn tỏ ra lo lắng ôm vai Như lay lay:

- Em làm gì thế Như? Em đừng làm chuyện dại dột mà.

Như gạt phất tay hắn ra, uất ức nói:

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi. Đồ khốn nạn.

Tiến ra về hồi lỗi đáp:

- Anh không cố ý. Anh xin lỗi. Chỉ tại anh quá thích em nên mới... Anh thật sự rất hối hận. Anh không biết đó là lần đầu của em. Anh sai rồi! Em tha thứ cho anh được không? Anh hứa sẽ chịu trách nhiệm với em mà.

Hắn còn định nắm lấy tay Như. Cô bước lùi ra sau. Cái gì mà hối lỗi? Không phải hắn vừa mới sung sướng kể về chiến tích đó sao? Đúng là đóng kịch quá giỏi. Chả trách cô lại mắc lừa hắn. Phải rồi, hắn còn nói tới bỏ thuốc. Lẽ nào ly sữa hôm qua có thuốc. Đúng rồi! Bảo sao cô lại thấy nóng, lại không thể chống cự. Hắn thật bỉ ổi.

Cô hét lên:

- Thôi đi! Đồ vô liêm sỉ. Anh còn đóng kịch với tôi. Không phải anh đã bỏ thuốc tôi sao? Còn nói không cố ý. Tôi biết hết rồi. Anh vừa nói chuyện với ai ngoài kia tôi nghe hết rồi, không sót một chữ nào. Tôi không ngờ con người anh dễ tiện như thế. Đồ hạ lưu, không biết xấu hổ!

Tiến thoáng bất ngờ, thì ra cô nghe rồi. Vậy cũng tốt, không cần diễn nữa. Hắn lột bỏ bộ dạng tử tế ăn năn, lộ ra bộ mặt thật đều cang sở khanh của mình với nụ cười nửa miệng và ánh mắt dâm tà:

- Ra là cưng nghe hết à? Anh cứ tưởng cưng còn chưa biết. Thuốc mê mạnh mà cưng tỉnh sớm ghê nhỉ. Anh nói này, cưng có biết tối qua cưng quyến rũ như thế nào không? Thật làm anh đây chịu không nổi. Thuốc kích thích kia rất hiệu quả. Sao? Muốn thử lần nữa không?

Như căm tức đến cực điểm, dang tay tát thẳng vào mặt Tiến một cái, mạnh tới nỗi tay cô cũng rất.

*****

Thôi xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Bất Hạnh Nối Tiếp Bất Hạnh (2)

Cô quát vào mặt hắn:- Bỉ ổi! Dễ tiện! Anh đúng là không bằng cầm thú. Tôi sẽ đi khỏi đây, tránh xa thứ rác rưởi nhà anh.

Cô bỏ đi, Tiến liền kéo cô quay lại. Hắn đẩy cô ngã xuống sàn nhà, nắm chặt tay cô khiến quanh cổ tay đỏ hằn lên. Hắn nghiêng rãnh nói:

- Đúng. Tao không bằng cầm thú đấy thì sao nào? Nói nhẹ không nghe. Ông đấy đã chiều cổ mày còn làm cao. Được, đã thế tao cóc thêm loại mày nữa. Mày tưởng mày là ai? Mày dám tát tao, tao sẽ khiến mày hối hận cả đời. Tao sẽ cho mày biết thế nào là nhục nhã. Bà mày! Còn muốn đi? Chỗ tao là chỗ mày muốn đến thì đến muốn đi thì đi à? Đã không thuận theo tao, ông đấy sẽ bán mày đi. Cờ mày cũng được một món lớn đấy.

Như hoảng sợ thất kinh, hắn...bán cô sao? Bán cô làm gái sao? Không! Cô cố sức vùng vẫy nhưng chẳng ăn nhằm gì. Tay Tiến như gọng kìm to khỏe siết chặt cổ tay cô. Hắn lôi cô kéo xềnh xệch dưới đất. Cô luôn miệng hét: "Buông ra! Đồ khốn nạn! Anh buông tôi ra!" Tay cô cố bám vào bất cứ thứ gì có thể bám, vô ích, Tiến vẫn kéo cô đi như không.

Như bị lôi đến một căn phòng cuối hành lang tầng hai. Bình thường Tiến luôn khóa kín phòng này, cô cũng chưa vào bao giờ. Trong phòng tối mờ mờ vì rèm cửa dày. Giữa phòng một đặt chiếc giường bằng kim loại, bên trên một tấm nệm mỏng. Tiến lôi Như rũ rượi từ dưới sàn nhà quăng lên giường, cúi xuống thò tay vào gầm giường, lôi ra một cái hộp lớn đầy những thứ Như chưa từng thấy bao giờ. Hắn chọn từ trong hộp ra hai cái công tay, không nói không rằng cưỡng chế khóa chặt hai tay Như vào khung giường. Khóa xong, hắn tiếp tục lấy trong hộp ra một sợi dây thừng trói chân Như lại, lấy một cái gì đó nhét vào miệng khiến cô không kêu được nữa, chỉ có thể khóc. Nước mắt giàn giụa, cái nhìn oán hận của cô chẳng những không làm hắn mềm lòng mà ngược lại, hắn còn có vẻ kích thích hơn.

Tiến lấy thêm ra một cây roi da dài, nói:

- Nếu để tao làm lần nữa, mày sẽ không chịu nổi đâu. Như vậy chị Ngân không thích. Hôm nay ông chỉ đánh mày vài cái cảnh cáo. Rồi sau này sẽ có người trị mày, cho mày sống không bằng

chết.

Hắn quật cây roi vào tường nghe vang lên một âm thanh chát chúa:

- Thế nào? Thứ này quất lên người sẽ còn vui hơn đấy.

Tiến giờ thất lạng lên cao chuẩn bị quất xuống. Như mặc kệ không thèm phản kháng nữa. Đánh thì đánh, đánh chết luôn cũng được. Cô không sợ đau.

Nhưng Tiến lại không đánh, hắn nghỉ ngơi một lúc rồi mới à lên:

- Bao sao này giờ cứ thấy lạ, hóa ra cô em vẫn mặc quần áo. Chết thật, sao lại quên mất nhỉ? Giờ trời như thế này làm sao mà coi? Hay là...xé luôn đi nhé!

Hắn cúi xuống lục hộp đồ, lôi ra một cây kéo. Sau đó, hắn trèo lên giường, ngồi đè trên chân Như để cô không thể cử động. Lưỡi kéo bắt đầu chạm vào da thịt cô ớn lạnh.

"Không! Thế này thì không được!" Như kịch liệt phản kháng. Cô tha chết cũng không muốn thân thể mình lần nữa lại bị phơi bày trước mắt tên lang sói kia. Cô vận vẹo, gầy gù, muốn kêu mà không được, chỉ có thể phát ra tiếng từ cổ họng:

- Uhm... ư... um um.

Tiến sầm mặt:

- Đừng có gầy, còn gầy kéo đâm vào vào người đấy. Yên tâm, anh đây không lột sạch đâu. Chẳng qua bộ này kín đáo quá, sửa lại một chút cho hợp với cô em thôi.

Và hắn cứ thế cắt mặc cho Như kháng cự. Chao ôi nhục nhã! Đòi cô sao lại đến mức này? Ước gì bây giờ có ai đến cứu cô. Phong.. Ôi không! Phong làm sao biết cô thành ra như bây giờ. Đòi không như phim, không phải lúc nào nam chính cũng xuất hiện đúng lúc cứu được nữ chính. Đau đớn thay! Tui nhục thay một cô gái ngây thơ sa vào tay ác quỷ.

Sau khi Tiến xuống khỏi giường thì bộ quần áo của Như đã rách bươm ra rồi, chỉ còn vài miếng vải nham nhở không ra hình thù. Và kinh khủng nhất là, rách hết những chỗ không nên rách.

Tiến nheo mắt nhìn cô từ đầu đến chân. Cô chỉ hận không thể móc mắt hắn ra. Tiến không một chút bận tâm thái độ của cô, gật gù nói:

- Rất đẹp! Cô em như này kích thích lắm đấy, biết không?

Sau câu nói đó là một trận mưa roi quất lên người Như. Cô quần quại trong nỗi đau đớn cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Khi còn nhỏ, bị người xung quanh coi thường, sỉ nhục, bắt nạt cô đã thấy quá lắm rồi. Ai ngờ trên đời còn có hạng người như Tiến. Hắn đã cướp đi sự trong trắng của cô, giờ lại còn đánh đập cô không nương tay, và sắp bán cô đi nữa. Loài cầm thú như hắn sao ông trời lại cho sống trên đời này chứ?

Như đau tới mức muốn ngất lịm, trong đầu chỉ còn hình ảnh của Phong cùng nụ cười của anh. "Phong ơi! Như sai rồi, sai thật rồi. Đáng lẽ Như không nên rời bỏ Phong. Giờ Phong đang ở đâu? Phong ơi! Như xin lỗi. Xin Phong làm ơn đến cứu Như đi." Cái đau từ da thịt cộng với nỗi đau trong tim giày vò cô sống dờ chết dờ. Giá mà cô có thể chết ngay lúc này thì thoải mái biết bao. Chết rồi mới có thể thoát được tên ác quỷ này.

Khi cô sắp bất tỉnh thì Tiến ngừng tay, nói:

- Đã lâu không đánh đã tay như vậy. Thật sướng khoái. Được rồi, giờ tạm tha mày, nằm đó chờ đi. Tao còn bất ngờ cho mày đấy.

Hắn rút điện thoại trong túi ra gọi, mắt vẫn nhìn chằm chằm Như trên giường, ánh nhìn lộ ra tia vui sướng của con dã thú tóm được con mồi.

- A lô. Chị hả? Vâng em đây. Chị nói đúng, nó nghe hết rồi. Chống cự em ghê quá, còn đánh em nữa. Em vừa chinh nó một trận xong, chị đến đi, em giao cho chị. Hả? Không. Chị biết em mà. Em nào dám. Ha ha. Vâng. Nhanh nhé! OK!

*****

Cầm thú - _

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Người Phụ Nữ Tên Ngân

Tiến cúp máy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường thành thoi nhìn bộ dạng thể thảm của Như. Cô đã đau đến cùng cực, không còn hơi sức vùng vẫy nữa, chỉ im lặng khóc. Mọi đau khổ cô từng nếm trải hai mươi năm qua cũng không sánh được cảm giác trong lòng cô lúc này. Cầm phần có, tui nhục có, yêu thương có, hối hận có, tuyệt vọng có và cả tiếc nuối cũng có. Bấy nhiêu cảm xúc hỗn độn hòa vào nhau làm thành thứ vị chua chát đắng cay khôn tả. Đòi cô rồi sẽ ra sao đây? Có khi nào còn tìm thấy lối thoát nữa hay không?

Tiếng còi xe ô tô vang vọng từ bên ngoài khiến cô chợt giật mình. Tiếng còi xe ngày nào cô cũng nghe nhưng sao hôm nay nó lại có cái mãnh lực uy hiếp lạ lùng, như tiếng gọi của viên cai ngục với người tù từ đang nằm chờ chết. Giá cô được chết thì lại may, đáng này còn khủng khiếp hơn cái chết.

Tiến đứng dậy, đi xuống đón khách. Trước khi ra khỏi cửa còn ngoái lại nhìn Như cười tà. Cô quay đi nơi khác, không muốn nhìn bàn mặt dễ tiện đó.

Năm phút sau, Tiến quay lại cùng với ba người nữa. Thoạt nhìn, Như đã biết hy vọng trốn thoát của mình coi như chấm dứt. Một người phụ nữ khoảng trên ba mươi tuổi, xinh đẹp nhưng lại mang dáng vẻ phóng đảng giang hồ. À mặc một bộ đồ vô cùng hở hang, phô ra những khoảng da thịt trắng ngần. Gương mặt phủ một tầng phấn dày, đôi mắt nâu quỳnh rù mà mí dưới hàng mi cong vút, đảm chắc sẽ làm điều đứng bao trái tim đàn ông. Theo sau à còn có hai người cao to lực lưỡng, cao hơn Tiến rất nhiều. Hai người đều mặc đồ đen, khoanh tay đứng nghiêm chỉnh như hai pho tượng lực sĩ đặt trong phòng.

Tiến tươi cười nói với người phụ nữ:

- Chị Ngân, thấy sao?

Ngân sau khi đi một vòng quanh giường ngắm nghía Như, gật gật đầu ra chiều hài lòng:

- Tốt! Rất tốt! Đạo này chủ có về lên tay đấy. Kiểm đầu được đĩa ngon thế? Xinh, đáng chuẩn mà lại còn trình. Chị phục chú thật.

- Gặp may thôi chị ơi.

Sau đó, Ngân và Tiến cùng nhau lì kéo trà giá. Như nằm nghe mà trong lòng chua xót. Cô bị người ta làm nhục, hành hạ rồi còn bị coi như món hàng hóa đem ra mua bán. Thật là tui cực!

Câu nói cuối cùng của Ngân đập vào tai Như, triệt để xóa sạch mọi ý nghĩ muốn trốn chạy sắp này ra trong đầu cô.

- Bướng cũng được. Chú biết chị mà. Chị sẽ làm cho nó phải ngoan ngoãn. Hai tuần sau chị sẽ cho chú thấy. Nó đừng hòng thoát khỏi tay chị.

Ngân ngoắc tay ra hiệu cho hai tên đi theo, bọn chúng gật đầu đi đến bên giường, rất nhanh cời còng tay cho Như. Không để cô kịp vùng vẫy chúng đã lấy được sợi dây trói quặt hai tay Như ra đằng sau. Một tên vác cô lên vai, coi nhẹ nhàng như không. Như biết có chống cự cũng vô ích, đành để mặc bọn chúng. Bất quá bộ quần áo tả tơi trên người khiến cô xấu hổ thôi chứ trong đầu cô lúc này chẳng có ý niệm gì. Cô thừa hiểu không thể mong có ai đến cứu cô được, đôi cô xem như chấm hết từ đây.

Hai tên áo đen đẩy cô lên ghế sau xe ô tô ngồi với Ngân, còn bọn chúng ngồi ghế trước. Như mệt mỏi, tuyệt vọng tựa đầu vào khung cửa kính, mắt nhắm thờ không điểm nhìn, nước mắt cũng không rơi nữa, cô im lặng như người đã chết.

Ngân nhìn cô cười cười, giọng nói ngọt ngào lạ thường rót vào tai cô:

- Em yên tâm đi, chỉ cần em ngoan, chịu nghe lời thì chị sẽ không bạc đãi em đâu. Em làm chỗ chị, vừa được ăn ngon mặc đẹp lại có tiền, chả sướng gấp vạn lần đi làm ô sin sao?

Như không phản ứng, bỏ ngoài tai những lời dơ bẩn kia. Bị bán đi làm gái mà còn sung sướng được thì ai cũng làm rồi, đâu có chuyện bất cóc lừa bán chứ.

Ngân thấy cô thờ ơ cũng không tức giận, vẫn tiếp tục dỗ ngọt:

- Em xem, em đẹp thế này. Chị đây còn ghen tị với em đấy. Em mà nghe chị thì đại gia theo em nườm nượp, tiền tiêu không phải nghĩ. - rồi Ngân đổi sang giọng dọa nạt - Nhưng nếu em có ý chống lại thì đừng trách chị đây độc ác.

Ánh mắt sắc lẹm của ả khiến cô rùng mình. Một người phụ nữ xinh đẹp sao lại nham hiểm đến mức này? Vừa ngọt ngào đó đã quay sang đe nẹt, dọa dẫm. Như dám chắc ả sẽ không buông tha cô đâu.

Như đưa mắt nhìn ra cửa kính xe hơi, cố gắng không để ý đến Ngân. Trời hôm nay thật đẹp. Nắng vàng trải khắp nơi. Gió đu đưa những hàng cây ven đường làm một màn mưa lá rụng lá tã. Trời như muốn trêu ngươi bày ra một cảnh mỹ miều của tự do trước mắt một con người sắp bị cầm tù.

Đi khoảng hai mươi phút thì xe dừng trước một quán karaoke vô cùng sang trọng, thuộc loại cao cấp của thành phố này: Karaoke KN's. Bề ngoài là vậy chứ bên trong chẳng khác gì động mại dâm cả. Cái nhìn bần góm ghiếc luôn được che đậy bởi những thứ hào nhoáng như vậy đây.

Như được đưa vào một căn phòng dưới tầng hầm, nằm giữa một dãy phòng liền nhau mà hình như phòng nào cũng như nhau. Trong phòng chỉ đơn giản có một cái giường, một tủ quần áo, một cánh cửa nửa chắc là cửa phòng tắm, một cái giá sắt ki quặc trông như xà đơn nhưng thấp hơn nhiều mà Như không biết dùng để làm gì. Hai tên áo đen cời trói cho Như, bỏ cái thứ đang bị miện Như ra. Ngân chỉ tay vào tủ đồ bảo Như:

- Trong tủ này có vài bộ quần áo đấy. Em tắm rồi thay đi. Sau này có thời gian chị sẽ sắm thêm. Nền nhớ, em không thoát được đâu.

*****

Thôi, chấm hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Một Cô Gái Trẻ Tên Ngọc

Nói xong, Ngân cùng hai tên kia ra ngoài. Như chậm chạp đứng lên thử xem xét căn phòng, mở tủ ra nhìn. Bên trong đúng là có quần áo nhưng cái nào cũng hở hang, lố lằng. Tuy nhiên, Như không có sự lựa chọn nào khác. Vì dù gì thì cũng hơn đồng giẻ rách cô đang khoác trên người.

Như đẩy cửa phòng tắm bước vào, vừa chật chội vừa cũ kỹ, hình như lâu rồi không có ai dùng. Cũng may nước vẫn chảy đều. Như đứng yên để nước lạnh xối lên người mình, cô không dám kỳ cọ mạnh tay vì trên người còn chằng chéo một đồng thương tích do cây roi da của Tiến để lại. Cô phải tắm thật vội vàng rồi ra khỏi đó, quãng mình lên giường nằm nghỉ ngơi.

Cô phải làm gì đây? Bọn chúng sẽ làm gì cô? Cô làm sao sống ở cái chốn nhơ nhớp này?

Nhìn lại mình, Như tự thấy xấu hổ. Cái quần ngắn đến không thể ngắn hơn, cái áo phò gần nửa bộ ngực ra ngoài. Cô kéo vội tấm chăn ố vàng dưới cuối giường đắp lên người dù biết cũng chẳng có ai nhìn. Nếu cô không sớm thoát khỏi đây thì không biết sẽ còn bị chà đạp thành cái dạng gì nữa. Nhưng nơi đây kín mít, cửa sổ còn chẳng có, cửa bên ngoài thì bị Ngân khóa trái. Như nhận ra một điều, nơi này là có vào mà không có ra.

Như nhìn quanh phòng, không gian mờ tối không phân định được thời gian. Khắp nơi xông lên mùi ẩm mốc cũ kỹ của những gian phòng kín lâu ngày không ai vào. Một mình Như nằm trên chiếc giường sơ sài với tấm chăn mỏng, cô đơn và lạnh lẽo vô cùng. Cô tủi thân khóc lóc không thôi. Cuộc đời cô sẽ ra sao? Cô càng lúc càng hối hận về cái ngày cô quyết định bỏ đi, càng thấy yêu Phong, nhớ Phong nhiều hơn. Anh yêu cô chân thành, vậy mà cô bỏ anh để rồi gặp tên Tiến sở Khanh kia. Còn có mẹ cô nữa, bà tuy đã rời xa cô hai mươi năm trời nhưng chỉ ít tình cảm bà dành cho cô là thật, sẽ không để cô chịu tổn thương giầy vò. Bọn người độc ác ở đây, có ai thương xót đối đãi đến cô? Ai biết được bọn chúng sẽ đối xử với cô tàn tệ đến mức nào? Sao cô lại ngu ngốc như vậy, sao lại từ bỏ hạnh phúc để lao vào con đường đau khổ này chứ?

Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng mở khóa lách cách. Cô run rẩy nhìn ra cửa, là bọn chúng sao?

Không, không phải Ngân hay hai tên áo đen mà là một cô gái trẻ măng, chắc phải trẻ hơn Như. Trên gương mặt ngây thơ một tầng dày phấn son, mái tóc nhuộm đỏ hoe xõa ngang vai. Trang phục trên người cô gái cũng cắt xẻ lung tung không khác Ngân là bao. Trên tay cô gái bung một cái khay có bát com, một đôi đũa và một chai nước.

Cô gái lạ mỉm cười chào Như, giọng nói thánh thót như tiếng chim buổi sớm:

- Chị là Như phải không?

Như không đáp, im lặng ngó cô gái trần trụi. Cô không thể hiểu nổi sao ở nơi này lại có cô gái trẻ thế này. Giọng nói nụ cười đều toát lên vẻ ngây thơ thánh thiện, hoàn toàn không ăn nhập với ngoại hình hiện tại.

Cô gái dễ khay xuống giường, kéo tay Như bảo:

- Chị đừng sợ. Em đến đưa cơm cho chị thôi. Em là Ngọc.

Như rút rề rút tay ra, ngồi xa Ngọc một chút. Nó đưa cho cô bát cơm cùng đôi đũa bảo ăn, nhìn cô khen:

- Chị thật xinh.

Như nghĩ một hồi, đưa bát cơm lên ăn. Vừa ăn vừa hỏi:

- Cô là người...người ở đây sao? Sao cô biết tôi?

- Em biết chứ, cô chủ nói cho em biết. Em cũng là gái ở đây. Chị thấy em trẻ quá đúng không? Em mới mười tám tuổi mà.

Như nuốt chút nữa phun hết cơm trong miệng ra ngoài. Mười tám tuổi sao? Còn trẻ như vậy mà đã...

Ngọc có lẽ đoán được cô đang nghĩ gì, nó vẫn cười nhưng trong giọng cười lại có phần chua xót. Nó nói:

- Trước đây ở quê em cũng có bố mẹ, được học hành đàng hoàng từ tể. Nhưng sau bố mẹ em mất, em lang thang lên thành phố tìm việc. Em cũng giống chị, bị tên Tiến đó lừa bán cho cô chủ.

Như nghe trong lòng uất nghẹn. Lại là tên khốn nạn ấy. Hắn đang tâm lừa gạt cô gái trẻ tuổi như Ngọc, đúng là không bằng cảm thù! Như buột miệng mắng:

- Tên khốn đó! Hắn là đồ sỡ khanh, tôi hận hắn.

Ngọc lắc đầu, trong ánh mắt ngập tràn tiếc nuối:

- Có hận thì làm được gì? Do mình nhẹ dạ cả tin thôi. Em ở đây nửa năm rồi, hận gì cũng tan sạch sành sanh rồi.

Như không biết nói gì hơn, cầm cúi ăn. Hai người rơi vào một khoảng yên lặng, mỗi người một ý nghĩ.

Khi cô ăn xong, Ngọc để lại chia nước cho cô rồi bụng khay đi. Nghĩ thế nào, nó quay lại nói:

- Chị Như này, em thấy chị nên nghe lời cô chủ thì hơn. Ngày mai cô chủ sẽ tới tìm chị. Đừng cãi lại nhé.

Như ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Hồi trước em cũng chống cự ghê lắm, nhưng giờ không dám nữa. Là người cùng cảnh ngộ, em khuyên chị nên nghe lời là tốt.

Như quả quyết:

- Không! Chị không thể - cô bắt gác thay đổi xưng hô. Có lẽ cùng cảnh nên dễ trở nên thân thiết - chị sẽ không thuận theo cô ta. Cùng lắm bị đánh chết chứ gì. Chị không sợ.

Ngọc không nói thêm câu nào, thờ dãi lắc đầu quay đi.

Như thoáng lo lắng. Bọn chúng dùng thủ đoạn gì mà Ngọc phải nghe theo như vậy? Cô suy đoán mãi, cùng lắm chắc cũng chỉ đánh cô như Tiến thôi chứ gì. Mà nếu thế thật thì cô chịu được. Chỉ cần không phải làm gái mại dâm, dù có hành hạ cỡ nào cô cũng chịu.

Tối hôm đó, cô ngủ một giấc không an lành chút nào. Lúc thì mơ thấy ác mộng, lúc lại tựa mình chạm phải những vết lằn trên người đau rát. Cứ vậy suốt đêm, Như cứ thức rồi ngủ, ngủ rồi lại thức, mãi cho tới khi trời sáng.

Thực ra Như cũng không biết sáng lúc nào. Bởi tầng hầm tối tăm ẩm thấp ngày cũng như đêm. Chẳng qua cô nghe tiếng mở khóa cửa mới đoán ra thôi. Cứ tưởng Ngọc tới mang bữa sáng, ai ngờ lại là Ngân cùng hai tên áo đen hôm qua. Như run run ngồi trên giường, tay túm lấy chăn mỏng che đi cơ thể của mình, ánh mắt lo âu nhưng đầy bướng bỉnh nhìn Ngân.

À khoanh tay trước ngực hỏi cô:

- Sao rồi? Nghi ngại một ngày đủ rồi nhỉ? Hôm nay bắt đầu làm việc được chưa?

Như tìm cớ:

- Trên người tôi có vết bầm, tôi không làm.

Ngân cười khẩy:

- Nhìn lại đi cưng, mấy vết đó lặn lâu rồi. Cưng nghĩ thẳng Tiến nó sẽ để lại dấu vết như thế sao?

Như giật mình nhìn lại, quả thật mấy dấu lặn đã mất sạch như chưa từng tồn tại. Thế là thế nào? Rõ ràng tối qua còn...

Ngân nói:

- Thôi đi đừng có giả vờ, mau đứng dậy ra ngoài làm việc.

Như giằng dứ hét:

- Không! Tôi không làm! Tôi không nghe theo các người đâu!

Ngân bình thân không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Như, ả chậm rãi buông từng tiếng:

- Cưng có chắc là không muốn không? Chị đã cảnh cáo em rồi mà, em không nhớ sao? À, hôm qua con Ngọc đưa cơm cho em đúng không? Hồi đầu nó còn ương bướng hơn em cơ, nhưng giờ ngoan rồi đấy. Chị...

- Không! - Như chen ngang lời ả, quát - Các người là đồ xấu xa. Tôi không nghe đâu. Có giỏi thì đánh tôi đi, giết tôi tôi cũng không nghe.

Đôi môi đỏ mọng của Ngân nhếch lên mang ý cười nhạt:

- Có chắc không? Em còn chưa biết chị sẽ làm gì em mà. Cho em thêm một cơ hội nữa. Nghe hay không?

- Không!

- Chà, ngoan cố gớm nhỉ. Thế đừng trách chị nhé!

*****

Ngán thôi!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nhục Nhã Ê Chê

Ngân quay ra hai tên đàn em, phẩy tay một cái. Như thoáng thấy trên gương mặt chúng lộ ra nét vui mừng không giấu được. Chúng xông tới, một tên giữ chặt Như, tên còn lại lôi từ trong túi quần hai cái còng, còng hai tay Như vào đầu giường giống như Tiền đã làm với cô khi trước. Cô cứ tưởng chúng sẽ đánh cô nhưng không, chúng chỉ còng cô lại rồi đứng lên tự lột quần áo của mình, sau đó như hai con sói đói vồ lấy cô. Quần áo trên người cô đều bị bọn chúng kéo, xé đến không còn rõ hình dạng. Như vùng vẫy, đá đập lung tung. "Không được! Bọn chúng muốn làm nhục mình! Không!"

Đến giờ cô mới nhận ra điều này thì quá muộn. Ngân bỏ tiền ra mua cô về thì cô lý nào lại đánh đập làm hỏng nhan sắc của cô. Ắt dùng cách này sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Hai tên kia bắt đầu thay phiên nhau hôn hít, sờ soạng, nắn bóp khắp người Như. Tuy không có làm đến bước cuối cùng nhưng đối với cô đã là sỉ nhục không thể chấp nhận được. Bọn chúng rất thô bạo, không một chút lưu tình để lại hàng trăm dấu vết bầm tím trên thân thể cô. Đau đớn, nhục nhã ủa tới làm Như ứa nước mắt, kêu khóc thảm thiết. Cô không hề nghĩ tới Ngân lại tra tấn cô kiểu này. Bảo sao Ngọc lại nói không khuất phục không được.

Hai tên khốn hành hạ Như suốt ba tiếng đồng hồ. Chỉ khi Ngân lên tiếng báo dừng lại chúng mới chịu buông cô ra, vừa mặc lại quần áo vừa tặc lưỡi tiếc rề:

- Chị hai biết chơi nhau thế! Đã không cho làm tới thì thôi lại còn... Mới mấy tiếng mà đã thôi.

Ngân nói nhẹ như không:

- Để hai đứa chúng mày chơi cho đã thì còn gì là hàng với họ nữa. Yên tâm, ngày mai nó còn búống thì cho chúng mày thoải mái được chưa?

Ngân đi đến gần Như, cúi sát mặt cô mà dẫn từng tiếng:

- Nhớ chưa hả? Nếu mai chị tới cung vẫn còn không nghe thì biết tay chị.

Xong, bọn chúng rời đi.

Như lúc này đã hoàn toàn kiệt sức, bộ dạng đã chẳng còn giống người. Đầu tóc cô rũ rượi. Quần áo rách nát để lộ những khoảng da thịt chằng chịt vết bầm và những thứ dịch dơ bẩn hai tên lưu manh để lại trên người cô. Nước mắt Như không ngừng rơi, toàn thân ề ảm rã rời. Trong lòng thì nhục nhã cùng đau khổ dâng trào uất nghẹn. Cảm giác của cô bây giờ còn khổ sở gấp ngàn lần cái chết. Một người con gái trong sáng, hiền lành như cô mà bị người ta lăng nhục trước mặt một người phụ nữ khác, còn gì tủi hổ hơn nữa? Lòng tự trọng, nhân phẩm của cô đều đã bị xéo nát không thương tiếc.

Từ trong mơ hồ cô thấy gương mặt tươi cười của Phong, liền vội vã lắc đầu xóa tan đi hình ảnh ấy. Cô làm gì còn tư cách mà nhớ đến anh. Cô thấy hổ thẹn với anh, với chính bản thân mình. Cô đã vứt bỏ tâm chân tình của anh để chạy tới đây, để sống cuộc sống tui cực này. Là do cô tự chuốc lấy, trách ai được cơ chứ. Ai bảo cô dại dột nông nổi, ai bảo cô nhẹ dạ cả tin?

Chìm trong nỗi u uất khôn cùng, cô không hay biết Ngọc đã vào phòng từ lúc nào. Khi nó hét lên chạy tới bên giường thì cô mới để ý. Ngọc đặt cái khay trên tay xuống đất, lo lắng hỏi:

- Chị Như, chị không sao chứ? Chị Như! Trả lời em đi!

Như không còn hơi sức mà nói nữa, cô chỉ có thể nhìn Ngọc với ánh mắt thống khổ giàn giụa nước mắt.

Ngón tay Ngọc lùa vào tóc cô gỡ những chỗ rối. Xong lại giúp cô chỉnh trang lại quần áo, đi vào phòng tắm lấy cái khăn ướt lau người cho cô. Nó thương quá hóa giận, trách:

- Sao chị ngốc thế? Em đã nói với chị rồi mà. Chị cãi với chúng nó làm gì để phải đến nông nổi này? Hai thằng đấy nó ác lắm. Chị mà không sớm chịu phục thì chúng nó hành chị sống dở chết dở đấy.

Như khó khăn lắm mới nói được một câu:

- Chị không muốn sống nữa.

Ngọc đau lòng lau nước mắt cho cô, vỗ về cô như một người bạn thân, dù rằng cả hai chỉ mới biết nhau chưa đầy hai ngày. Nó khuyên bảo, dỗ dành Như, cố gắng đỡ cô ngồi dậy rồi còn bón cho cô ăn. Cảm giác ghê tởm của cuộc tra tấn ban nãy vẫn còn khiến cô không nuốt nổi một thứ gì, cứ ăn vào lại muốn nôn hết ra, chỉ uống được nước. Nhưng Ngọc cũng không dám cho cô uống nhiều, bị còng tay thế này sao đi vệ sinh được. Mà bảo bọn chúng thả ra thì ngang bảo sói đói đừng ăn thịt, là chuyện không thể nào.

Ngọc đợi cô uống xong nửa chai nước nhỏ thì lại khéo léo đỡ cô nằm xuống, vội vã thu dọn đồ đạc muốn rời khỏi. Như cố níu kéo nó:

- Ở lại với chị tí nữa đi!

Ngọc cũng không đành lòng bỏ cô lại một mình sau cơn khủng hoảng vừa rồi, nhưng nó cũng chẳng còn cách nào khác:

- Chị Ngân không cho em mang cơm tới đây đâu. Là em nhân lúc bọn họ ra ngoài trốn xuống đây đấy. Nếu họ về mà biết sẽ róc xương em mất thôi. Em xin lỗi chị Như, Chị tốt nhất thuận theo đi. Ngày mai họ còn hành chị khổ hơn nay nhiều lắm đấy.

Như im lặng nằm trên giường, quay mặt đi, lắng nghe tiếng khóa sắt lạch cạch khi Ngọc rời đi, trong lòng cô trống rỗng. Cô không biết bây giờ bản thân nên làm gì, khuất phục hay là không đây? Một bên là cuộc sống nhơ nhớp của gái giang hồ, một bên là những trận trừng trị thừa sống thiếu chết. Ai biết rồi chúng còn giờ trò gì với cô nữa. Hay là...

Không! Tuyệt đối không thể chấp nhận được! Nhưng...

Cô cứ nghĩ rồi bỏ lửng, nghĩ rồi lại bỏ lửng, nghĩ nguyên cả ngày cũng chẳng nghĩ ra cái gì. Cô mong Ngọc đến để có người cùng cô chia sẻ những rối rắm trong lòng nhưng cô biết có chờ cách mấy cũng không được.

Từ tám chiều muộn đến sáng sớm chính là thời gian nhộn nhịp nhất ở những nơi như KN's này, Ngọc có muốn trốn cũng khó. Dù nó rất thương Như, lo cho Như nhưng vẫn phải làm bộ mặt tươi cười mà tiếp khách, mà hát hò, nhảy nhót chiều lòng khách. Tưởng tượng ra cảnh đó, lại nghĩ nay mai mình cũng sẽ như thế, Như tự thấy thẹn với mình, thấy cuộc sống này sao lại tối tăm đến vậy...

Như ở dưới tầng hầm không biết ngày hay đêm, chỉ biết chờ đợi. Sự cô đơn càng khiến nỗi đau trong lòng cô thêm sâu hơn, khác khoải hơn. Cô khóc đến mức hai mắt cũng mờ và cuối cùng thì không khóc nổi nữa, thẫn thờ nhìn trần nhà và suy ngẫm về tương lai đen tối, mờ mịt trước mắt. Có khi nào cô còn có cơ hội tìm ra một tia sáng le lói của tự do, hạnh phúc?

Tiếng khóa lại vang lên khiến Như rùng mình. Bây giờ cô mới ý thức mình đã thức suốt đêm. Trời đã sáng và cô lại sắp bị hành hạ.

Cửa mở, vẫn là Ngân và hai tên hôm qua. Ngân bước tới, trừng mắt nhìn Như hỏi:

- Sao cũng lại có vẻ sạch sẽ hơn nhì? Hôm qua có ai đến đây à?

Như lo sợ run người, nếu ả biết là Ngọc tới giúp cô thì sao? Cô im thin thít không hé răng nửa lời, quyết tâm không nói cho dù có bị tra khảo tới cùng. Nhưng trái ngược với những gì cô tưởng tượng, Ngân rất nhanh bỏ qua chuyện đó, lấy lại vẻ tươi cười mà thâm hiểm thường thấy, bảo:

- Thôi kệ đi! Chị đây không so đo vật vãnh. Cũng nghĩ tới đâu rồi há? Có chịu nghe chị hay không?

Như không đáp, một mực quay đi tránh nhìn Ngân. Bảo cô đồng ý không được nhưng nếu bảo mạnh mẽng cãi lại như hôm qua thì cô không dám. Nỗi kinh hoàng vẫn còn vẹn nguyên ám ảnh cô. Nhớ lại cảm giác đó mà phát run, toàn thân cô nổi da gà gai ốc.

Ngân lại hỏi:

- Sao không nói gì? Hay vẫn muốn hai đứa kia phục vụ?

Như hận chỉ muốn khâu miệng ả ta lại để ả bớt nói những lời dơ bẩn đi. Cô quay sang ương ngạnh nhìn Ngân, tỏ ý không chịu khuất phục.

Ngân bóp cằm cô, đôi mắt sắc lẹm nhìn thẳng đôi mắt cương quyết của cô mà nói:

- Cung giỏi lắm! Chị vốn chẳng muốn làm tới bước này, nhưng xem ra không làm không ổn. Để chị xem hôm nay cung còn bướng được không. - ả buông cô ra, hất cằm bảo hai tên kia - Làm đi!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Đến Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.